ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Svandrlik_Miroslav-Prilis_tlusty_dobrodruh.pdb

PDB Name: Svandrlik Prilis tlusty dobrodr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.10.2007
Modification Date: 21.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tlustý muž pod Jižním křížem

1. ZAČÁTEK VELIKÉ CESTY

Dá se říci, že drtivá většina mých návštěv bývá po zhlédnutí mých sbírek konsternována. Někoho udiví autoportrét Salvátora Dalího, jiný se pozastaví nad překrásným olejem Chagallovým a další vzrušeně vykřikne, když spatří gramofonovou desku s vřelým věnováním od Franka Sinatry. Podobných skvostů mám ovšem doma habaděj a vlastně na tom ani není nic divného.

Všechno je dílem jediného dobrého nápadu. Již od dětství jsem měl zvyk rozesílat před jakýmikoli svátky nesmírné množství pohlednic. Totéž jsem praktikoval, když jsem se dostal do nějakého vzdáleného města, například do Benešova nebo do Berouna. Pohledy jsem adresoval příbuzným, přátelům a známým. Přitom mi pozvolna docházelo, že to nemá žádný smysl. Nepamatuji se, že by některý z adresátů projevil okázalou radost.

Nejprve jsem chtěl s rozesíláním pohlednic přestat, ale bylo to nad mé síly. Představa, že bych se vyšplhal na Říp a neodeslal odtud alespoň třicet pozdravů, mi nedělala dobře. A tak jsem alespoň radikálně změnil adresy příjemců. Mé četné pohlednice směřovaly do Paříže, Říma, Las Vegas i na australské pobřeží. Psal jsem Louisi Funésovi, Barbaře Streisandové, Pelému, Cassiu Clayovi, doktoru Barnardovi a celé řadě dalších. Nijak jsem se nevtíral, o nic nežádal. Své pozdravy jsem formuloval přibližně takto: "Drahý příteli! Tak jako v Kardašově Řečici vzpomněl jsem na vás i na Kokoříně. Mnoho dalších úspěchů Vám přeje Miloslav Švandrlík, český spisovatel, Praha."

Nezlobil jsem se, když slavní adresáti neodpovídali. Nebylo to ostatně nic divného. Mé pozornosti přijímali netečně bezvýznamní příbuzní, tak proč bych to měl zazlívat Redfordovi nebo Lollobrigidě? Ale i to se postupně začalo měnit. Nejprve mi (po mém devatenáctém pohledu) odepsal Orson Welles z Klondyke. Následoval Lino Ventura z Monaka a pak už se připojil celý konvoj slavných jmen. Však mám tyto pozdravy dodnes pečlivě schované a soudím, že takto vzniklá sbírka má nemalou cenu.

Pak ale, přiznávám, že zcela nečekaně, přišel dopis od Thora Heyerdahla. Děkoval mi za mých šedesát pohledů a zároveň mi učinil pozoruhodnou nabídku. Rozhodl se obeplout na svém slavném voru Kon-Tiki zeměkouli a pozval mě k účasti na této cestě. Mým úkolem by bylo třídění hlavonožců a vedení lodního deníku.

"Vyrazíme z Rio de Janeiera," psal Heyerdahl, "a věřím, drahý Miloslave, že na startu nebudete chybět. Velmi by mě mrzelo, kdybych měl psaní lodního deníku svěřit nějakému podřadnému pisálkovi. Váš Thor."

Ve vteřině jsem byl rozhodnut, ačkoliv trpím mořskou nemocí i na gumovém člunu uprostřed hostivařské přehrady. Jenomže nepopadnout takovou jedinečnou příležitost za pačesy by byl neodpustitelný zločin. Podobnou nabídku už podruhé v životě nedostanu!

Přijal jsem, což jsem telegraficky oznámil Thoru Heyerdahlovi a začal se připravovat na cestu. Nebudu zdržovat líčením, jak se vyřizovaly formality potřebné k vycestování, ale mohu prohlásit, že kvůli Heyerdahlovu jménu vše proběhlo zcela hladce a bez nejmenších potíží. Díky všeobecnému pochopení jsem mohl již za necelé tři neděle přistát na letišti v Riu de Janeiro.

Město, jedno z nejkrásnějších, které jsem do té doby viděl, stálo přibližně v těch místech, kde jsem je očekával. Kdo v něm však chyběl, byl Thor Heyerdahl. Dost mě to překvapilo, protože od severanů vždycky předpokládám kulantní jednání. Vytáhnout někoho jen tak do Brazílie není totéž, jako dát si s ním schůzku v dikobrazím bistru v Jungmannově ulici.

Teprve o mnoho měsíců později jsem se dozvěděl, že Heyerdahlovo pozvání bylo fingované. Thor házel pravidelně mé pohlednice do koše na odpadky, odkud je vybíral syn jeho kuchařky, vždy v sobotu odpoledne, kdy mu v polepšovně dávali volno. Zvrhlý chlapec, který se jmenoval Knut Olafson, mi také na toaletě nápravného zařízení stylizoval pozvání k cestě kolem světa. Nemohu tedy Thoru Heyerdahlovi nic vyčítat.

Jinak jsem se ovšem ocitl v prekérní situaci. Nervózně jsem procházel velkoměstem, a aniž bych věděl jak, ocitl jsem se v jakémsi obchodě s rohožemi.

"Cizincům brčka neprodáváme!" vybafl na mne prodavač a divoce zakoulel očima. "Odtud si brčko neodnesete!"

Neprahnul jsem po brčku, ale tato diskriminace mě zarazila. Vyslovil jsem svůj podiv.

"Vším jsou vinni Irové," vysvětlil mi prodavač. "My Brazilci nejezdíme na benzín, ale na alkohol. Irové nám ho začali odsávat z nádrží pomocí brček. Proto ta přísná opatření!"

Takže jsem to vzal na vědomí.

2. ÚNOS

Snad se vám to bude zdát neuvěřitelné a k naší literatuře nespravedlivé, ale faktem je, že jméno Švandrlík v Brazílii nikomu nic neříká. Bude to zřejmě tím, že se nehodí do brazilských křížovek. V Československu naopak kdekdo zná mého slavného kolegu Amada, neboť téměř v každé křížovce se vyskytuje brazilský spisovatel na pět písmen.
Amadovi jsem mimochodem odeslal přes devadesát pohlednic. Po čtyřiasedmdesáté se v něm hnulo svědomí a poslal mi Mulatku Gabrielu v albánštině. Nedostatky v zeměpise bývají vlastní i géniům.
Nyní jsem však byl zcela sám v Riu de Janeiro a prohlížel si jeho architektonické skvosty. Při pohledu na ně se mě zmocňovaly komplexy méněcennosti, protože si sám nedovedu udělat ani obyčejnou příčku na chalupě. Dříve, než jsem mohl totálně propadnout komplexu méněcennosti, přihodilo se to, co svědčí o mé citlivé, vnímavé povaze. Cítil jsem, že se na mne někdo upřeně dívá.
Ten někdo byl osmahlý Brazilec s mimořádně vyvinutým chrupem, kterým by hravě překousl kandelábr. Prozatím to zřejmě neměl v úmyslu, neboť se díval na mne.
"Seňore," zachrochtal poté, "poznávám vás, ačkoliv jste znamenitě maskován břichem. Také jste se, zřejmě vlivem značné váhy, poněkud zmenšil. Přesto jsem pevně přesvědčen, že stojím tváří v tvář slavnému českému fotbalistovi Josefu Masopustovi."
Jeho portugalština mi, jako vyhlášenému polyglotovi, nečinila potíže, ale přesto jsem vykouzlil na tváři nechápavý výraz. Doby, kdy si mě lidé sem tam pletli s naší fotbalovou hvězdou, jsou už dávno zasuty v harampádí dějin fotbalu i literatury, takže jsem se nezmohl na nic jiného než na překvapivé zamžikání.
Nicméně Brazilec trval na svém.
"Mne, Pabla Sorenta, nikdo neoklame," tvrdil sebevědomě, "protože fotbal je můj život. Slavnému Garinchovi jsem pravidelně zavazoval tkaničky u kopaček a postřelil jsem drzouna, který mě chtěl o tu poctu připravit. Vy jste Josef Masopust a já vás zvu na oběd! Má žena a mých jedenáct dětí vás přijmou s otevřenou náručí!"
"Rád poznám vaši ženu i s potomky," řekl jsem, "ale napřed vás musím vyvést z omylu. Nahlédněte do mých papírů a poznáte, kdo opravdu jsem."
Legitimoval jsem se a on nedůvěřivě zíral do mého cestovního pasu. Slabikoval podivné jméno a úsměv se mu vytrácel z tváře.
"Švan-dr-lík," hučel nespokojeně, "a proč tedy klamete poctivé lidi? Proč se potulujete Riem a vydáváte se za slavného fotbalistu Masopusta? Mám chuť vás předat policii!"
"Za nikoho se nevydávám," odvětil jsem, "a jak to tak vypadá, na oběd mě už nepozvete."
"To jste uhodl!" vybafl nevlídně. "Má rodina nemá zapotřebí hostit tlustá a navíc krajně podezřelá individua! Sbohem, pane Masopust, a styďte se!"
Odsupěl a já jsem začal uvažovat, že bych měl z Ria odeslat obvyklou kolekci pohlednic. Jednu z nich pochopitelně Josefu Masopustovi.
Leč, proč si to nepřiznat, nebyl jsem příliš solventní. Počítal jsem s přiměřenou zálohou od Thora Heyerdahla a tato naděje se, jak známo, rozplynula. V této situaci jsem si nemohl dovolit nakoupit dvě kila pohlednic.
Zamyslel jsem se, kdo z mých přátel v Riu by mi mohl nejsnáze pomoci.
"Pelé je milionář," napadlo mě, "a jistě pro něho nebude problém utrousit nějaký ten dolar. Zvláště když je mi dlužen odpověď na šestapadesát pohlednic!" Poslední jsem mu, pokud se pamatuji, odeslal z Kropáčovy Vrutice.
Ale štěstí mi nepřálo. Pelé kdesi v Kalifornii nahrával LP desku. Poslední dobou zpíval, ačkoliv v populární hudbě sklízel podstatně menší úspěchy než ve fotbale. Jeho sekretářka, mimořádně ztepilá mulatka, mi nepůjčila ani vindru a vzhledem k mé rozložité postavě odmítla i schůzku v citrusovém háji. Dala mi jen vlaječku Santosu s Pelého podpisem a pozvala mě na příští rok na karneval.
"Nu což," řekl jsem, "navštívím Fitipaldiho. Emersonovi to jistě udělá radost."
Osud však mé schůzce se známým automobilovým závodníkem nebyl příznivě nakloněn. Ba právě naopak. Na levém chodníku ulice Svatého Kříže (Santa Cruz) mi zezadu a zcela nečekaně hodil kdosi přes hlavu jutový pytel. Pak mě popadlo několik párů rukou a navzdory mé nadváze mě dostrkalo do automobilu.
Lapal jsem po dechu, protože se mi vskutku mizerně dýchalo. Snažil jsem se protestovat, i když jsem tušil, že je to k ničemu. Také bylo. Vůz se prudce rozjel neznámo kam.

3. NA HADÍ FARMĚ

Vždycky jsem se obdivoval chladnokrevným lidem. Takovým, kteří bez jediného mrknutí oka zvládnou jakoukoli situaci. Já jsem nyní mrkal ostošest, ale maje přes hlavu přetažen jutový a téměř neprodyšný pytel, obešlo se to bez jakéhokoliv efektu. Trochu jsem kvílel a občas vykopl nohou doprázdna, ale tento způsob nesouhlasu zřejmě nikoho neznepokojoval. Nic to nezměnilo na faktu, že jsem byl z neznámých důvodů kamsi unášen.
"Tohle by se mi doma nestalo," vířilo mi hlavou, "a je to dost podivné i v Brazílii. Komu můj únos může prospět? Výkupné za mne nikdo nedostane, protože má rodina je soustavně zadlužena a můj přítel Neprakta by pro korunu hnal veš do Říma. Kdepak, peníze v tom nebudou!"
A pak jsem se zčistajasna roztřásl hrůzou. Vlastně tak zčistajasna to nebylo. Vzpomněl jsem si, že v Brazílii řádí známá Eskadra smrti. Tajná a nesmírně krutá organizace. Jejími členy jsou vesměs bývalí policisté, kteří bez soudu likvidují známé zločince. Odvlečou je na odlehlé místo a tam s nimi nemilosrdně skoncují.
Začal jsem v jutovém pytli jektat zubama. Samozřejmě nebyl jsem zločinec a v Brazílii jsem neodcizil ani slanou tyčinku, ale což není možná mýlka? Před několika hodinami si mě spletli s fotbalistou Masopustem; co když nyní mě typař Eskadry smrti považuje za sexuálního maniaka nebo pašeráka drog? Takový omyl se těžko vysvětluje.
Mám značnou fantazii, a tak jsem ve svých představách stál již před popravčí četou. Nebyl to příjemný pocit, a proto se nikdo nemůže divit, že jsem hrůzou omdlel. Později jsem to sváděl na nedostatek vzduchu v pytli, ale to mi nevěřila ani má vlastní žena.

Když jsem se probudil, ležel jsem na trávníku. Několik mužů v sombrerech mě kropilo vodou z konve jako záhon macešek.
"Tak už se probuďte, seňore," naléhal jeden z nich, "přece nechcete být v limbu až do večera?"
"Kdežto jsem?" zalapal jsem po dechu, což jsem neměl dělat, protože mi voda okamžitě vnikla do průdušek. Jen tak tak, že mi nemuseli dýchat z plic do plic, což by vzhledem k jejich vzezření bylo dost odporné. "Jste na hadí farmě," oznámil mi muž s mohutným knírem, když jsem se dost vykašlal. "Přesněji řečeno, na mé hadí farmě. Její poloha vás nemusí zajímat, stejně odtud neutečete!"
"Račte prominout," zablekotal jsem, "ale tady jde zřejmě o omyl. Proč bych měl utíkat z hadí farmy? A proč jsem byl na ni vůbec přivezen? Zřejmě jsem se stal obětí nějakého omylu a politováníhodného nedopatření!"
Muž s mohutným knírem vycenil zuby, žluté jako pampeliška. "Kdepak omyl, seňore," zavrtěl hlavou, "váš únos byl pečlivě naplánován. Jmenuji se Emanuelo Perez a tato hadí farma je jediným zdrojem mého skrovného živobytí. Vlastním přes milión prudce jedovatých hadů a zásobuji přes polovinu farmaceutického průmyslu Latinské Ameriky."
"Upřímně gratuluji," řekl jsem, "ale já nejsem lékárník. A jako pacient jsem také k ničemu. Bojím se spolknout i obyčejnou pilulku superpyrinu!"
"Já zase mám potíže s lidmi, kteří odebírají hadům jed," zasmušil se Emanuelo Perez. "To je totiž nezbytná, ale značně riziková činnost. Úmrtnost při ní přesahuje veškeré představy. Sotva se to někdo naučí, už ho některý z hadů uštkne a musíme hledat nástupce."
Začalo mi to docházet. Opět se o mne pokusily mdloby. "Snad si nemyslíte..." zaúpěl jsem.
"Ovšemže si to myslím!" potvrdil mou domněnku majitel hadí farmy. "Přece bych vás neunášel pro nic za nic! Ošetřovatelé plazů jsou většinou Indiáni nebo míšenci, ale i jejich neopatrnost je trestuhodná. Potřebuji někoho, kdo by byl zručný a zároveň opatrný. Proto má volba padla jednoznačně na vás!"
"Ale já jsem spisovatel!" začal jsem křičet. "Mohu vás seznámit se svými literárními plány!"
"Nejprve seznámím já vás se svými hady," prohlásil s úsměvem majitele houpaček, "a vůbec nepochybuji, že k nim přilnete. Nemějte mi ten únos za zlé, ale já vás opravdu potřebuji. Byl jsem totiž za obchody v Chicagu, a tak jsem se svěřil se svými problémy starému příteli Gonzalesovi z Uruquaye. A víte, co mi řekl ten lišák Gonzales?"
"Nemám tušení," pípl jsem dle pravdy.
"Ten Gonzales mi řekl," předl spokojeně Perez, "abych si na tu nebezpečnou práci najal nějaké Čechy. Po celém světě jsou prý Češi známi jako nesmírně šikovný národ a výraz zlaté české ruce se stal pojmem na obou polokoulích. Tak už se, pane spisovateli, nedivte, když teď zůstanete několik let na mé farmě a budete odebírat jed mým chřestýšům!"
4. NEČEKANÁ UDÁLOST
Nikdy jsem v sobě nechoval nenávist k plazům, ale také jsem je nevyhledával. Na rozdíl od Neprakty, který v obytných prostorách své vily chová rozličnou jedovatou žoužel, spokojil jsem se vždy pohledem na psíka nebo kočičku. Ale nyní se vše mělo změnit. Nikoliv mou zásluhou.
"Začneme tím nejméně příjemným," oznámil Emanuelo Perez, "a navštívíme hřbitov uštknutých odběračů jedu. Spí svůj věčný sen v citrusovém hájku a jistě uznáte, že jsem se o ně postaral nadmíru dobře. Dokonce lépe, než si za svou nešikovnost zasloužili."
To se nedalo oddiskutovat. Hřbitov byl vskutku malebný a přezrálé citrusové plody bubnovaly na mohylky navršené s pietou a opatřené prostými dřevěnými kříži.
"Doufám," poklepal mi na rameno Perez, "že na tomto místě nikdy nespočinete. Už proto, že jste nadmíru tlustý a za vykopání hrobu bych zaplatil nejméně dvojnásobek toho, kolik dávám za pohřbení hubeného Indiána. Především ale počítám s tím, že zavedete do odebírání jedu nové metody, které na mé farmě podstatně sníží nehodovost. Jako Čech se zlatýma rukama si s tím jistě hravě poradíte!"
"Obávám se, pane Perezi," zahučel jsem, "že jste si nevybral nejlíp. O zlatých nikách se u mne nedá hovořit. Kdoví, jestli jsem vůbec Čech, protože v dobách, kdy jsem se narodil, docházelo v porodnicích k častým záměnám novorozeňat! Když se nad sebou zamyslím, je to téměř jisté. Říká se totiž - co Čech to muzikant a já vůbec nemám hudební sluch! Není to zarážející?"
Leč majitel hadí farmy se i nadále usmíval. "Jestli něco nesnáším, " řekl, "pak je to evropská hudba. To, že ji nejste schopen reprodukovat, hovoří ve váš prospěch. Dal jsem vás ostatně unést jako majitele šikovných rukou a ne jako pokračovatele vašich slavných hudebních tradic."
"Budete trpce zklamán," ujistil jsem ho přesvědčivým hlasem, "protože mi v dětství neřekli jinak než levák, motovidlo, chomout, budižkničemu nebo přetrhdílo. Všechno mi padalo z rukou a při každé sebemenší příležitosti jsem se zranil. Rodiče mě odháněli od práce, abych něco nerozbil a oni nepřišli ke škodě. Když jsem pochopil, že se normálním způsobem nikdy neuživím, stal jsem se ze zoufalství spisovatelem. Brzy mi narostlo břicho a od té doby jsem ještě nešikovnější!"
"Ve vašem nejvlastnějším zájmu doufám," culil se Emanuelo Perez, "že nemluvíte pravdu. Pokud ano, budete pochován v citrusovém háji a to s veškerou úctou. Máte nějakou zamilovanou písničku?"
"Točte se pardálové," zavrčel jsem, "pokud možno trojhlasně."
Majitel hadí farmy si to svědomitě zapsal. "A nyní," pravil, když zaklapl notýsek, "si půjdeme prohlédnout mé miláčky."
Musím se přiznat, že bylo doopravdy co prohlížet. Na ploše několika hektarů choval Perez hady v opravdu luxusním prostředí. Jejich příbytky tvořily jakési přepychové bazény bez vody, růžově, modře nebo zeleně vykachlíčkované. Potvory v nich lezly jedna přes druhou a syčely tak intenzívně, že by se jim mohla vyrovnat pouze plynárna, zasažená palbou z minometu.
"Mám zde nejjedovatější hady z celého světa," chlubil se Emanuelo a s gustem se tahal za mohutný knír. "Jihoameričtí plazi jsou pochopitelně v početné převaze, ale dovážím jejich stejně věhlasné kolegy z Afriky a z Indie.

Hádejte, kolik mám brejlovců!"
"Dám se poddat," řekl jsem znechuceně.
"Osm tisíc!" zajásal Perez a začal se radostně plácat do stehen. "Myslíte, že existuje ještě někdo, kdo by se mohl pyšnit osmi tisíci brejlovci?"
Pokrčil jsem rameny.
"A teď vám ukážu mamby zelené," poskakoval bujaře Perez kolem svého nebezpečného majetku, "na ty se dívám nejraději. Mám jich sice pouze šest a půl tisíce, ale co nevidět dovezu další!"
Nad našimi hlavami se zčistajasna objevil vrtulník a vzápětí dva další. Zakroužily a poněkud překotně přistály poblíž citrusového háje.
"Co se to děje?" znervózněl Perez. "Co mohly mé hlídky objevit?"
Vzápětí se to měl dozvědět. Pilot z prvního vrtulníku už pádil přímo k němu.
"Je zle, seňore," kvílel a lomil přitom rukama. "Blíží se mravenci! Miliardy, ba celé biliony strašlivých, všežravých mravenců!"
"To není možné!" zachrčel majitel hadí farmy. "Taková pohroma nepostihla tento kraj šedesát let!"
"Čtyřiašedesát," opravil ho pilot, "ale teď tomu neujdeme. Máme tři, možná čtyři hodiny času!"
Mezitím doběhli piloti ze zbývajících vrtulníků a ve svých výpovědích byli stejně pesimističtí.
Perez strašlivě zakoulel očima. "Vyhlašte poplach!" zavelel. "Pokusíme se zachránit, co se zachránit dá!"
Ani jsem se nedozvěděl, budu-li také zahrnut mezi věci, hodné zachránění. Alespoň prozatím.

5. VYDÁN NA POSPAS

Na hadí farmě Emanuela Pereze se rozječela siréna. Její lkavý hlas nevěstil nic dobrého. První to pochopili Indiáni, kteří okamžitě všeho nechali a rozběhli se k pralesu.
"Stůjte, pacholci!" křičel za nimi Perez. "Je třeba naložit hady!" Ale jeho naléhavá slova nepadala na úrodnou půdu.
"S těmi, seňore, nemůžete počítat," uklidňoval ho jeden z pilotů "a koneckonců je to tak lepší. Nezodpovídáme alespoň za jejich životy."
"To je pravda," připustil Perez, "ale my sebou musíme hodit. Naložit milión hadů není žádná maličkost."
V tom měl rozhodně pravdu, ale jeho muži věděli, za co je třeba vzít. Šoféři předjeli s vozidly, která byla schopna pohybovat se i ve vodě, z vrtulníků se vyklízelo všechno zbytečné. Chlapi v kombinézách, vysokých botách a s rukavicemi až k ramenům začali házet svíjející se hady do připravených nádob.
"Jen aby ti mizerní mravenci nepostupovali příliš rychle!" obával se Emanuelo a jeho fešácký knír mu povážlivě plihl. "Léta usilovné práce by se proměnila v trosky!"
A vzápětí se obořil na muže, který nesl do vozu jakousi skříňku: "Nic nenakládat! Pouze hady!"
"Je to hlava mého dědečka," vysvětloval muž, "kterou Indiáni z kmene Ipri zmenšili na velikost slepičího vejce! Když ji tu nechám, mravenci ji sežerou!"
"Dědečkovu kebuli si dej do kapsy," zavelel Perez, "a skříňku zahoď! Nic nesmí zabírat místo hadům!"
S vykulenýma očima jsem zíral na vypjaté pracovní tempo a málem jsem si začal vyčítat nečinnost. Minuta za minutou neúprosně mílely. Mravenci se zřejmě blížili, neboť stále častěji přebíhala přes území farmy stáda vyděšené zvěře. Kdybych byl promovaným zoologem, přišel bych si na své, ale nyní mě nenadchl ani překrásný jaguár, který kolem mne proběhl a málem se mi otřel o břicho. Pro profesora Veselovského by to byl celoživotní zážitek, ale já jsem myslel jen na to, kdy se na obzoru objeví první roje mravenců.
Perezovi muži se překonávali. Nikdy bych nevěřil, že Brazilci jsou schopni takového pracovního výkonu. Nádoby s jedovatými potvorami mizely jedna za druhou v útrobách obojživelných vozů nebo na palubě některého z vrtulníků.
"Dost!" zahulákal náhle Perez. "Je na čase zmizet. Auta - odjezd!"
V několika vteřinách se vozy, až po střechy naložené, plné vzácného nákladu, daly do pohybu. Vzápětí nám zmizely z očí. Perez kontroloval obsah vrtulníků. "Budeme se muset uskrovnit," konstatoval. "Nasedejte, chlapci, a na pohodlí nehleďte!"
"Jsme přetíženi, seňore," strachoval se jeden z pilotů, "tahle cesta nemusí dobře dopadnout!"
"Bez hadů jsme žebráci," řekl Perez, "a já si nemohu dovolit, aby můj majetek zbaštili mravenci. Však ono to nějak dopadne! Tu chvíli, než přeletíme špičku pralesa a řeku, to musíme vydržet!"
"A co já?" vykřikl jsem zoufale. "Přece nehodláte odletět beze mne? Cožpak byste si vzal na svědomí ponechat vzácného cizince, který do vaší pohostinné země přijel až ze samého srdce Evropy, zcela bez pomoci? Předhodil byste ho cynicky mravencům, jen abyste zachránil život hnusným potvorám, kterým chybí druhá signální soustava?"
"Nepomlouvejte mé hady," napomenul mě, "tím si rozhodně nepomůžete! Je mi to nesmírně líto, ale na vaše břicho bych potřeboval zvláštní helikoptéru!"

6. SÁM PROTI MILIARDÁM

V podstatě jsem optimistou a zůstal jsem jím i tváří v tvář příšerné smrti. Až nečekaně rychle jsem se vypořádal se zklamáním, které mi připravil Emanuelo Perez. Ale co lze od lidí jeho typu očekávat.
Byl jsem sám na pusté hadí farmě a každou chvíli jsem mohl očekávat návštěvu několika miliard zuřivých mravenců, z nichž každý dosahuje délky nejméně dvou centimetrů. Jakou naději mohu mít proti bilionu ostrých kusadel? Kdysi jsem v krčském lese seděl v mraveništi deset nebo patnáct vteřin a dodnes na to velice nerad vzpomínám.
Ale člověk se nesmí vzdávat bez boje. Dokud dýchá, má naději. Tak to alespoň říkal učitel Pikolka, když se chystal smést nás z povrchu zemského nějakým krkolomným diktátem. Vzchopil jsem se. Vnikl jsem do Perezovy haciendy a pokoušel se najít vhodný úkryt. Marně. Alespoň jsem vypustil z klece zeleného papouška a velkoryse mu daroval život. Místo poděkování mi vynadal ve čtyřech světových jazycích.
Díval jsem se za ním, kterak odlétá, a zalitoval, že sám nejsem ptáčkem, tím malým zpěváčkem. Místo křídel jsem vlastnil

pouze břicho, které vadilo nejen letu, ale i prostému běhu.
Vydal jsem se do kuchyně. Ne že bych snad dostal chuť na Perezova krocana. Prostě mě napadlo, že narazím na něco, co mi zachrání život. A to se taky stalo. V rohu kuchyně stál veliký, železný hrnec a na něm těžká poklice. Při pohledu na hrnec a na mé břicho mi cosi říkalo, že bych se do nádoby mohl vtěsnat. Ale bude to znamenat záchranu? Sotva! Síly i chytrost mravenců jsou všeobecně známy. Budou koulet a smýkat hrncem po kuchyni tak dlouho, dokud nezemdlím, nebo nedostanu mořskou nemoc. Na to se musí docela jinak! V té chvíli jsem už věděl jak. Popadl jsem železňák a začal jej valit ven. Přímo k místu, kde se ještě před chvílí hemžili hadi. Vybral jsem si jeden z bazénů, ten bleděmodrý, vykachlíčkovaný. Do jeho středu jsem odvalil hrnec a pomocí hadice začal do svého úkrytu vhánět vodu. Naštěstí to šlo poměrně rychle. Voda utěšeně stoupala. Ale na pokraji lesa se již objevily první mravenčí oddíly.
"Živého mě nedostanete," zaburácel jsem jim v ústrety, "a mrtvého teprve ne!"
Zastavil jsem vodu a brodil se v hrnci. Chtěl jsem vlézt do nádoby, ale nějak se mi to nepodařilo. Jednak mě zmohla přemíra fyzické práce a za druhé mě tížil zmáčený oděv. Mezitím mravenci dorazili až na okraj bazénu a hrozivě chřestili kusadly. Nepočítal jsem je, ale miliarda nebyl přemrštěný odhad. Zdálo se, že jsou si jisti mimořádně tučnou pochoutkou. Někteří z nich už vstupovali do vody, aby zde dobrovolně utonuli a svými mrtvolami zhotovili most pro ostatní nenažrance.
Tehdy jsem učinil jediné, co jsem učinit mohl. Zbavil jsem se veškerého oděvu a docela nahý jsem se vsoukal do hrnce. Vzápětí jsem za sebou zaklapl těžkou pokličku držadlem dovnitř a pověsil se na ně jako na hrazdu.
"Tak, mravenci," zasupěl jsem. "Teď můžete dělat, co umíte!"
Také dělali. Po tisících a snad i miliónech tonuli v bazénu a neustali, dokud se neprodrali k hrnci. Pak se pokoušeli dostat dovnitř. Jenomže ani ta nejsilnější mravenčí kusadla neprohryžou stěny bytelného železňáku.
Brzy to pochopili a snažili se hrnec převrátit. V místnosti by se jim to jistě hravě podařilo, ale v živlu jim nepřátelském neměli ten fortel. Několikrát smýkli těžkou nádobou po hladkém dně bazénu, ale na víc se nezmohli. Lidský důmysl opět slavil jeden ze svých znamenitých triumfů.
Přesto jsem musel setrvat v hrnci celé dva dny a málem jsem se zde udusil. Teprve když kolem mne panovalo naprosté hrobové ticho, odvážil jsem se nadzvednout poklici.
Přiznám se, že mne obestřela hrůza. Soukal jsem se z hrnce a zíral zdrceně na obraz zkázy. V bazénu se černala těla utopených mravenců, ale jinak zde nebylo takřka nic. Žravé bestie zbaštily i můj oděv a obuv, takže jsem se necítil zrovna nejlíp.
Brodil jsem se ke břehu, který teď připomínal poušť. Vše, co bylo organického původu, vzalo za své. Místo, kde se nedávno zelenal bujný trávník, se podobalo oraništi. Tu a tam se bělaly kostry zvířat, která nestačila uniknout. Při pohledu na tu nesmírnou žravost jsem sám dostal pořádný hlad. Ostatně nebylo divu, neboť jsem se v hrnci postil dostatečně dlouho. Ale mnoho nadějí na dobré sousto jsem neměl. Rozhodně se nedalo očekávat, že by žraví mravenci nechali v kuchyni bez povšimnutí Perezova krocana.
7. POCHOD ZA ZÁCHRANOU
Jinak je nahému člověku na Adamově pláži u teplého moře, jinak na opuštěné hadí farmě, vyrabované a do posledního zrníčka vyžrané bilionem mravenců. Pečlivě jsem prohlédl všechna zákoutí, ale nic potěšujícího jsem nenašel. Ani náznak života. Útok mravenců jsem přežil pouze já v železňáku a možná ještě několik žížal zavrtaných hodně hluboko do země. Bylo jasné, že tady zůstat nemohu.
Hledal jsem alespoň něco, čím bych zakryl svou nahotu, ale žravé potvory zkonzumovaly i záclony a rolety. Vyrazil jsem tedy za perspektivou záchrany holého života bosky a bez oděvu. Bylo to o to nepříjemnější, že slunce prudce pálilo a teploměr, který mravenci nesežrali, aby se vyhnuli střevním potížím, ukazoval téměř padesát stupňů Celsia. Nemohl jsem se příliš divit, protože jsem nebyl v Norsku, ale v Brazílii. Nebylo tedy na co čekat. Posílil jsem se několika hrstmi utopených mravenců, kteří chutnali jako rozmixované borůvky s půl roku starou majonézou a zapil to u hydrantu douškem vody.
"Sbohem, hadí farmo," řekl jsem poté, "doufám, že už tě nikdy v životě neuvidím! Koneckonců, mohlo to dopadnout hůř! Nebýt mravenců, stal bych se odebíračem hadího jedu a do týdne bych ležel na hřbitůvku v citrusovém háji."
Vyrazil jsem kupředu, spoléhaje na svou šťastnou hvězdu. Zážitek, který následoval, se vymykal mým dosavadním zkušenostem. Doma jsem s veškerou rozhodností odolával všem lákadlům, která nabízely organizované dálkové pochody. Nešel jsem si pro střevíce do Prčice a nezmátly mi hlavu malované diplomy rozdávané účastníkům různých sebevražedných akcí.
O to více nyní ovšem vynikla má absolutní nezkušenost. Kam mám jít a jak se při chůzi orientovat? Z dětství jsem si pamatoval jen to, že sever lze určit podle lišejníků nebo podle Polárky. Tyto vědomosti mi byly v Brazílii na nic. Pokud zde byl nějaký lišejník (o čemž silně pochybuji), sežrali ho mravenci. V noci se sice na obloze objeví oslnivě žhnoucí hvězdy, ale budou to docela jiná souhvězdí, než na jaká jsme zvyklí v Evropě. Nad hlavou se mi rozzáří Jižní kříž, noc bude sálat žárem vášní, ale mně to ani trochu nepomůže v určení severu. Ačkoliv: co by mi bylo platné, kdybych věděl, kde je sever? V této situaci se mi zdálo, že je to úplně jedno.
Neměl jsem ponětí, kde vlastně jsem, a tudíž ani nebylo důležité, kterým směrem se vydám. Oželel jsem tedy s lehkým srdcem lišejníky i Polárku a rozhodným krokem vykročil za vidinou záchrany.
Půda byla horká, ba přímo žhavá. Pálila mě do chodidel, která sice nemohla nastydnout, ale zato jim hrozily popáleniny. Mimoděk jsem si vzpomněl na produkci cikánů, kteří křepče běhali po žhavém uhlí. Tehdy jsem to nedokázal dost ocenit.
Také jsem cítil, že mě slunce začíná nepříjemně opalovat. To jsem přijal s rozhořčenou nevolí, neboť jsem na dráždění pokožky dost háklivý. Nejednou jsem se v horkém letním dnu spálil tak, že nade mnou lékaři kroutili hlavami.
"Mistře Švandrlíku," řekl mi internista doktor Moureček, "chcete-li se dožít požehnaného věku, držte se raději ve stínu.

Pro vás jsou ideálním životním prostředím vinné sklípky, krápníkové jeskyně a staré kovárny pod jabloní."
Kdyby mě doktor Moureček viděl nyní, patrně by nade mnou zaplakal i přes svůj vyspělý profesionální cynismus.
"Je zle," říkal jsem si takřka při každém kroku. Nepochybně si spálím i břicho a to bude velice bolestivé!"
Pokračoval jsem však v chůzi, protože se nic jiného nedalo dělat. Jedinou výhodou tohoto pochodu bylo, že mravenci dočasně zlikvidovali vše živé, a tak jsem se nemusel třást strachem, že šlápnu na hada nebo škorpióna.
Po nějaké době jsem dosupěl k potůčku. Hlavně jsem se napil a vyválel v ledové vodě. Bylo to velice příjemné.
"Každý potok vede k řece," uvědomil jsem si, "a řeka mě dovede k městu. To je daleko bezpečnější než lišejník."
Pokračoval jsem v chůzi podél potůčku a posléze po jeho dně. To proto, že vodní tok uhnul od mravenčí trasy a na břehu to začalo vřít čilým, ale i nebezpečným životem.
Capkal jsem tedy korytem potůčku a těšil se i ze skutečnosti, že mě nyní před úpalem chránily slunečníky mohutných stromů.
V těchto chvílích jsem se zastavil a naslouchal, jestli neuslyším hučení řeky.
A pak jsem k ní zčistajasna došel. Nehučela ani tolik jako Jizera a nebyla o mnoho větší. Zato na jejím břehu jsem spatní lidi. Indiána lovícího ryby a ztepilou, asi dvacetiletou Indiánku, poskakující kolem něho jako neposedné dítě.

8. BIGAMISTOU PROTI SVÉ VŮLI

Indián vypadal jako válečník ze sešitových románů. Mračil se a práskal vodu primitivní udicí. Nevzrušovalo ho ani to, že tahal z řeky rybu za rybou.
Dívka skotačila kolem. Buď si vplétala do vlasů oslnivě žluté orchideje nebo pojídala housenky. Nelíbilo se mi, že při jídle mlaská. Jinak byl na ni docela pěkný pohled a musel jsem uznat, že nemá daleko do vyložené krasavice. Poměrně brzy zaregistrovala mou přítomnost.
"Hej, bandasko," oslovila mě ladnou portugalštinou, "nezabloudil jsi náhodou při studiu etnických skupin? Nedávno jsem zachránila profesora, který chytal v pralese kolibříky."
Pozakryl jsem se zelenou ratolestí a omluvil se za nedbalé oblečení.
"Jsem ve svízelné situaci, slečno," řekl jsem, "a rozhodně nemám nic společného s nudisty, nebo dokonce s adamity."
"Nemusíš se omlouvat," ujistila mě, "protože společenské normy, stanovené pro brazilské vnitrozemí, dosud nebyly uveřejněny. Studovala jsem společenské nauky v Sao Paolu a mám tudíž žádoucí přehled."
"A on?" ukázal jsem na rybařícího Indiána. "Znervózňuje mě, že se vůbec nezapojuje do naší debaty."
"Nemluví portugalsky," vysvětlila mi ochotně. "Hovoří pouze jazykem grydyš, kterým se dorozumí třicet šest obyvatel této planety. Před dvěma měsíci jsem ho pojala za muže."
"Jsi tedy vdaná," konstatoval jsem, "ačkoliv ten člověk vypadá jako tvůj značně sešlý pradědeček. Život v pralese se s ním zřejmě nemazlil."
"Je mu sto devatenáct let," připustila, "ale to by mi příliš nevadilo. Spíše mě hněte, že je tak hubený. Jsem totiž zatížená na tlusté muže, jenže mezi Indiány bys takového pohledal!"
"Jiný kraj - jiný mrav," řekl jsem. "U nás by sis přišla na své!"
Zamyslela se. "Kdybych nebyla vdaná," pravila poté a vložila mezi bělostné zuby další housenku, "vzal by sis mě?"
"S největší radostí," vyhrkl jsem, aniž bych o tom déle uvažoval. "Když na tebe pohlédnu, nemám nejmenší výhrady!"
Ale měl jsem. Především mi vadilo její překotné polykání housenek a jiného nevzhledného hmyzu, který lapala mezi konverzací.
"Stanu-li se vdovou," řekla, "oženíš se se mnou?"
Tuhle otázku jsem nedocenil. V domnění, že nic neznamená, jsem přikývl.
V té chvíli se však dívka přiblížila zezadu k Indiánovi a oběma rukama do něj vrazila. Rybář vyjekl a zřítil se do řeky.
Dosud jsem nechápal dívčí záměr, ale vysvětlila mi jej vzápětí.
"Řeka je plná dravých piran," řekla "a kdo se jednou dostane do jejího proudu, nemá naději na uniknutí."
Měla pravdu. Indián se snažil dosáhnout břehu, sténal, mával rukama nad hlavou, zběsile kopal kolem sebe, ale pirany, nejdravější ryby světa, nad ním zvítězily na celé čáře.
"Jak to tak vypadá," pravila posléze dívka spokojeně, "jsem nyní vdovou a mohu se znovu provdat. Snad se sluší, abych se představila. Jmenuji se Růžový Lotos."
"Miloslav Švandrlík," řekl jsem, "narozen v Praze-Michli."
"Vezmeme se hned," rozhodla Růžový Lotos, "protože naše svatební obřady nejsou nijak složité. Stačí, abychom vhodili do řeky ústřižky svých kučer. Jestli ti to není proti mysli, upižlám ti kousek kadeří."
Nebyl jsem si jist, jestli bych se neměl přiznat k tomu, že již jsem právoplatně ženat. Osud nebohého Indiána mě však před takovou neprozřetelností varoval.
Růžový Lotos přistoupila a zbavila mě části mých čupřin. Od-krouhla i pramen svých vlasů a obé vhodila do řeky.
"Nyní jsme muž a žena," přitiskla se ke mně, "a budeme spolu snášet dobré i zlé. Nechceš housenku?"
Rozhodně jsem zavrtěl hlavou.
"V tom případě," řekla, "půjdeme do naší vesnice, kde tě všichni přijmou s otevřenou náručí!"
Plán to byl zřejmě dobrý a všestranně přijatelný. Jenomže já už jsem byl smrtelně unaven.
"Má lásko," zašeptal jsem, "mně ubývá sil. Nejsem schopen pokračovat v chůzi."
"To si myslíš ty, změkčilý naháči," usmála se uřízla si pružnou liánu. Tou mě prudce švihla přes zadek, až jsem pronikavě zavřeštěl a poposkočil pěkných pár metrů kupředu.
Růžový Lotos mě začala soustředěně mrskat. "Rychleji!" povzbuzovala mě, "přece nestrávíme noc uprostřed pralesa!"
Ječel jsem a pádil vpřed, abych unikl bolestivým šlehům liány. Usměvavá Indiánka mě hnala k cíli jako neposednou kravku za jetelinou.

9. MEZI ŠIŠOMUŠI

Na přijetí v indiánské vesnici jsem si nemohl stěžovat. Nikdo se nepozastavoval nad tím, že si Růžový Lotos přivedla zbrusu nového manžela. Nicméně nadšen jsem nebyl. Indiáni, odnož zanikajícího kmene Šišomušů, žijí totiž velice skromně. Chatrče jsou primitivní a plné rozličného hmyzu. Jim to vyhovuje, jelikož si na něm rádi pochutnají, ale já jsem se dlouho nemohl zbavit výhrad. Jedné měsíční noci, když jsem zjistil, že mi přes břicho putuje dvanácticentimetrový tesařík obrovský, se u mne dokonce dostavil hysterický záchvat, takže mě Růžový Lotos opět musela sešvihat liánou.
Šišomušové ovšem nejsou výhradně hmyzožravci. Velice rádi rybaří a jedí tropické ovoce. Občas žvýkají kořen blej, který se podobá naší petrželi, ale má opojné účinky. Pod jeho vlivem se mnoho Šišomušů odhodlá k sebevraždě utonutím. Nafetovaný Šišomuš se domnívá, že vlastními silami přeletí řeku, ale dosud žádnému se to nepodařilo.
Ženy Šišomušů jsou krásné, ale asociální. Svými muži pohrdají a bijí je. Jejich náboženství tvrdí, že žena se zrodila z jaguářího zubu, zatímco muž je potomkem kanci štětiny. Dost jsem se o tento problém zajímal, ale Růžový Lotos mi jej nedokázala přesvědčivě vysvětlit.
Vesnice nebyla nijak vzhledná. Vše tu vypadalo halabala. Každý si postavil chatrč, kde ho napadlo, a chyběl zde jakýkoliv systém.
Když jsem to Růžovému Lotosu vytkl, pokrčila rameny.
"Vy svá sídliště stavíte na staletí," pravila, "ale my na několik měsíců. Nejméně dvakrát do roka jsou zde obrovské záplavy. Řeka se vyleje z koryta a odnese všechno. My musíme uprchnout do pralesa a vrátíme se teprve tehdy, když voda opadne. Postavíme novou vesnici a velice dobře víme, že se situace bude brzy opakovat!"
"To jsou pěkné vyhlídky," zavrčel jsem. "Jestli něco nesnáším, tak je to velká voda. A proč si vlastně nepostavíte vesnici dál od řeky?"
"Protože nás to ještě nenapadlo," řekla, "a Šišomušové velice dbají na tradice. A potom: bojovník, který sežvýká celý kořen blej, má nutkání přeletět řeku. Přes co by létal, kdyby vesnice stála v pralese?"
Nad tímto problémem jsem dost dlouho přemýšlel. Je velice pravděpodobné, že by v takovém případě kořen blej přestal Šišomušům chutnat.
Co se mne týče, neokusil jsem tuto drogu nikdy. Vždycky jsem si potrpěl spíše na vitamíny, a tak jsem se u Šišomušů živil převážně citrusovými plody. Přes tuto redukční dietu jsem však neustále tloustl.
Dlouho jsem tomu nemohl přijít na kloub, ale pak jsem přistihl Růžový Lotos, kterak mi něco sype do citrusové šťávy. Bez mrknutí oka se přiznala.
"To je duda-huha," sdělila mi, "dužina nesmírně bohatá na cukry a škroby. Jediný gram duda-huhy vydá za osm set kostek cukru. Tak nám to alespoň říkali v Sao Paolu."
"Ale to je hrůza!" zaúpěl jsem. "Proč to, proboha, děláš? Chceš, abych prasknul? Až se řeka vyleje z břehů, nedokážu ani utéct do pralesa!"
"Však já už si tě tam odeženu!" slíbila mi, "ale hubnout nebudeš! Jsi mlsný, budiž. Odmítáš i ty nejtučnější červy a housenky, protože, jak tvrdíš, jsi zvyklý na středoevropskou stravu. Nebudu tě tedy do hmyzu nutit, ačkoliv se připravuješ o mimořádné gastronomické zážitky. Jsi však povinen, kvůli mně, udržovat a zvyšovat svou váhu! Všechny Indiánky mi závidí, že mám nejtlustšího muže Jižní Ameriky. To je sice přehnané, ale ony nemají patřičný rozhled. Žijí na omezeném prostoru a ještě nikdy neviděly takové břicho, jako máš ty! Proto budeš jíst nejen citrusy, ale také duda-huhu."
Nedokázal jsem se vzepřít. Už proto, že u Šišomušů nebylo něco takového zvykem.
"Poslyš," řekl jsem po chvíli uvažování, "mohla bys mi té duda-huhy pár deka odsypat do toho koženého pytlíčku?"
"Jistě," přikývla, "ale k čemu? Chceš to snad nosit na hrudi jako talisman?"
Ďábelsky jsem se usmál.
"To rozhodně ne," zamítl jsem její domněnku, "ale kdybych se čirou náhodou někdy vrátil do Evropy a střetl se se svými přáteli, nasypal bych to tajně Nepraktovi do polívky!"

10. ODSOUZEN K SMRTI

Indiáni se teď zabývali takřka výhradně sušením ryb. Předpokládali, že se řeka brzy vyleje z koryta a zničí jejich vesnici a zazené je na dva až tři týdny hluboko do pralesa. Tam přijde sušená rybička náramně k chuti - o tom se již mnohokrát přesvědčili.
"Musíme dávat bedlivý pozor," říkala mi Růžový Lotos, "a být rychlejší než voda. S ní se totiž rozlejí i pirany a s těmi není dobré dostat se do styku!"
Nijak zvlášť jsem se na povodeň netěšil, ale na druhé straně se jí ani neobával. Začínal jsem být, povážlivě netečný. To mě znepokojovalo víc, než možné nebezpečí. Ne snad proto, že by bylo špatné být flegmatikem. Již od dětství však netečnost předcházela nějakou chorobu. Tak tomu bylo i nyní.
Jednoho teplého rána, kdy komáři bodali ještě intenzivněji, než obvykle, jsem se prudce rozkýchal.
"Co to znamená?" vykřikla Růžový Lotos nečekaně nervózním hlasem. "Jsi snad nemocen?"
"Nestojí to za řeč," kýchnul jsem znova. "Je to docela obyčejná rýma. Mívám ji celkem pravidelně, dvakrát do roka."
Mou manželku to však neuspokojilo. Naopak. Začala pronikavě vřískat. "Tlustý běloch má rýmu! Tlustý běloch má rýmu!"
Vůbec jsem ten poplach nechápal. Tím spíše, že Šišomušové vylézali ze svých chatrčí a tvářili se hrozivě. Obstoupili nás a hrozivě mumlali.
"Budu ti překládat, co říkají," děla zachmuřeně Růžový Lotos, ale obávám se, že tě jejich názory příliš nepotěší. Všichni jsou totiž toho mínění, že musíš co nejrychleji umřít!"
"Umřít?" vykulil jsem oči, "a proč?"
"Rýma je běžnou chorobou pro bělocha," řekla, "ale zhoubnou pro Indiána. Zejména Šišomušům chybí v těle protilátky a průběh nemoci je docela jednoznačný. Všechny jsi nás smrtelně ohrozil, a tak nám zbývá jediné: pokusíme se usmířit

pralesní běsy a démony tím, že tě zbavíme života."
"Pěkně děkuju," zahučel jsem. To jsou mi takle po ránu roztomilé vyhlídky."
"Můžeš si vybrat způsob smrti," řekla má žena, aniž by uronila jedinou slzu. "Jestli ti to vyhovuje, umučíme tě u mučednického kůlu a tvůj skalp zahrabeme pod vysoký cypřiš."
"To se mi nelíbí," bránil jsem se. "Cožpak se hodí mučit nemocného člověka?"
"Tak ti dovolíme sníst na posezení dva kořeny blej. Budeš posedlý touhou přeletět řeku a ani si neuvědomíš, kdy jsi vlastně překročil hranice smrti."
"Mám ještě nějakou možnost?" zeptal jsem se. "Obvykle se nabízejí tři."
"Přivážeme tě ke kládě," řekla Růžový Lotos, "a pustíme tě po proudu řeky. Zdánlivě to vypadá jako šance, ale nedej se mýlit. Až kláda nasákne vodou, začne se zvolna potápět a tebe budou hryzat pirany. Tahle pomalá smrt rozhodně nepatří k nejpříjemnějším, nehledě na to, že na dolním toku řeky je spousta aligátorů a ti tě rozhodně nepřehlédnou."
"Musím říci," děl jsem důstojně, "že manželství s tebou nepokládám za šťastné."
"Co se mne týče," zamyslela se, "nemohu se vyjádřit zcela jednoznačně. Zmocní-li se nás bacil rýmy, ukýchají se všichni Šišomušové k smrti. Pokud se nemoci vyhneme, budu na tebe dlouho a s láskou vzpomínat. Pro kterou smrt se rozhodneš?"
Třetí možnost se mi jevila jako nejpřijatelnější. V každém případě mi umožňovala prodloužit si život alespoň o několik hodin.
Tak jsem byl vypraven na dalekou cestu.
Šišomušové přivlekli k řece kmen mohutného stromu. Řekl bych, že to byla sekvoje, ale přísahat na to nemohu. Pak jsem se musel svléknout, aby mé tělo lákalo roje komárů, které ustavičně hledaly nad řekou vhodnou potravu. Několik Šišomušů mě přikurtovalo ke kmeni a další se chopili bidel, aby mě odstrčili daleko od břehu. Dva přitom uklouzli, spadli do vody a byli promptně sežráni piranami. Chápal jsem to jako jistou formu zadostiučinění. Vzápětí začali Šišomušové jásat a radostně ječet. Shledali totiž, že pralesní běsové jsou jim nakloněni, neboť dravý proud řeky neopovrhoval jejich darem.
"Sbohem, Růžový Lotose!" vykřikl jsem naposled a vzápětí třikrát kýchl. "Odpouštím ti!"
"Já tobě rovněž!" zavzlykala a zdálo se, že docela upřímně. "Protože tak krásného tlustého manžela už do smrti nesezenu!"
11. PLAVBA DO NEZNÁMA
Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem se v říčním proudu ocitl poprvé v životě. Kdysi jsem s půvabnou dívkou sjel téměř celou Lužnici. Seděli jsme na gumovém člunu, mávali na výletníky, opalující se na březích a všestranně jsme vychutnávali výhody středoevropské rekreace.
Tohle však bylo něco docela jiného. Připoután zcela nahý k sekvojovému kmeni, plul jsem divokou řekou neznámo kam. Z obou břehů se na mě hrozivě šklebil prales. Nade mnou pištěla hejna komárů a slastně ucucávala z mého krevního oběhu. Pirany o sobě prozatím nedaly vědět, ale o jejich přítomnosti jsem ani trochu nepochyboval. Brzy se jistě objeví aligátoři a dost možná, že ještě něco strašnějšího. Ke všemu jsem ještě začal kýchat. Bylo to nepříjemné, neboť jsem nemohl volně pohybovat hlavou, a tak jsem při každém kýchnutí tloukl nosem o sekvojovou kůru. Tím se mi spustila rýma, ale já bych nemohl použít kapesníku, ani kdybych nějaký měl.
Napadlo mě, že by nebylo špatné potlačit nepříjemnou realitu nějakou činností, pokud možno intelektuálního charakteru. Zkusil jsem hrát sám se sebou šachy, ale po sedmém tahu bílým koněm jsem se tak prudce rozkýchal, že jsem zapomněl na postavení černého střelce. Tím pádem jsem se sám se sebou příšerně pohádal a kdybych neměl ruce připoutané ke kmenu, určitě bych si i nafackoval. Bylo zřejmé, že v této situaci nemá královská hra žádnou perspektivu. Zkusil jsem alespoň zpívat. Ve zpěvu nacházeli úlevu předkové bloudící dalekou cizinou, proč by píseň neměla pomoci i mně?
Jenomže: jaká píseň? Pějete-li v útulném interiéru okolo stolalala, vybavuje se vám jedna melodie za druhou a žádná se vám nezdá dost pošetilá. Jste-li připoutáni k sekvojovému kmeni a plujete pralesem vstříc jisté záhubě, budete mít s výběrem vhodné písně problémy. Nálety komárů mě inspirovaly k prozpěvování výsměšného songu "Komáři se ženili, kapky vína neměli". Na sloce "komáři se opili, až komára zabili" jsem si dal obzvláště záležet, ale komárům nade mnou bzučícím to příliš nevadilo. Smrt jednoho komára jimi nemohla otřást. Začal jsem tedy zpívat o hmyzožravých ptácích. O slavících, skřivanech a vlaštovkách. Ani tehdy jsem se však nedotkl jejich sebevědomí.
"Budu komáry ignorovat," kýchl jsem do sekvojové kůry, "a spustím nějakou vodáckou!" Začal jsem vřeštět píseň My plujem dál a dál, jejíž sentimentální melodie mě vždycky dojímala, pokračoval jsem Řekou hučící v klínu rozervaných skal, až posléze jsem dospěl k optimistickému šlágru My plujem v hejnu cejnů.
Jenomže právě ten přemrštěný optimismus mě přivedl nazpět do nevlídné skutečnosti. Sekvojový kmen, který do sebe nasál dostatečné množství vody, ztěžkl a nořil se stále hlouběji do řeky. Tu a tam se některá obzvláště hladová a nedočkavá ryba vymrštila nad hladinu a chňapla po mé noze jako vzteklý bullteriér. K mlejnu v hejnu cejnů by se mně rozhodně plulo příjemněji.
Ve chvíli, kdy jsem se začínal smiřovat, že budu ohlodán jako grilované kuře, jsem zčistajasna zaslechl lidské hlasy.
"Hej, lidé!" zavřískal jsem svojí mateřštinou. "Zachraňte evropské kultuře českého spisovatele!" A vzrušeně jsem se rozkýchal.
Vzápětí jsem zaslechl šplouchání vesel a drsnou přístavní portugalštinu.
"Neboj se!" zahalekal kdosi. "Vezeme ti aspirin!" Načež následoval hlučný nekultivovaný smích. Zněl mi však líběji a lahodněji než stříbrné rolničky.
Tři muži ve člunu (psa jim, jak jsem se později dozvěděl, sežraly pirany) to s mou záchranou mysleli vážně. Vzali do vleku sekvojový kmen a táhli ho ke břehu. Krátce poté jsem byl definitivně osvobozen. Zbaven pout klesl jsem do

hebké trávy, kde mě okamžitě kousla stonožka. Bylo to bolestivé, nikoliv však životu nebezpečné. Za to jsem dostal loknout pravého jamajského rumu. Napadlo mě, že je to nejlepší lék na mou otřesnou rýmu, která mě málem zahubila. Pak se mi jeden po druhém představili mí tři zachránci. Byli to profesionální lovci aligátorů a měli rozhodně zajímavá jména: Atho, Porto a Aramizo.

12. NÁVNADOU SNADNO A RYCHLE

Měl jsem vlastně mimořádné štěstí, že lovci aligátorů vyjeli rybařit na řeku právě ve chvíli, kdy jsem tudy, připoután k sekvojovému kmeni, plul vstříc jisté záhubě. Mí zachránci totiž převážnou část dne trávili v nitru pralesa, kde řeka svými slepými rameny vytvořila řadu temných močálů a bahnitých jezer, v nichž se ještěrům náramně dařilo. Atho, Porto a Aramizo se v těchto končinách perfektně vyznali. Vraceli se do nebezpečných lovišť pravidelně již sedm let a prodejem aligátoří kůže značně zbohatli. Měli prý v Riu nádherné vily a bazény, ale lov ještěrů byl jejich vášní, které zřejmě propadli na celý život.

Nyní mi pyšně ukazovali své malé království. Bydleli v prostorném, ale nijak honosném hausbótu, který byl poháněn naftovým motorem. V Brazílii se totiž takové znečišťování vod dosud trpí. Dále Atho, Porto a Aramizo vlastnili velký nákladní člun, do kterého pečlivě skládali aligátoří kůže. Už jich tam měli požehnaně.

Nyní se však starali především o mne. Zachránili mi život, a tak se také slušelo, aby mě alespoň poněkud oblékli. Připouštím, že to pro ně nebylo jednoduché. Nemám konfekční postavu a vždycky mi činilo potíže sehnat slušivý oblek. V Praze jsem to řešil tím, že jsem si v nadměrných velikostech zakupoval šaty na muže vysokého dva metry dvacet. Sako jsem ustřihl pod lokty, kalhoty pod koleny a kdekdo se mě ptal, u kterého krejčího šiju.

Uprostřed brazilského pralesa jsme to posléze vyřešili rovněž.

Zkombinovali jsem svršky tří hromotluků tak dovedně, že na mne byla radost pohledět. Až na to, že se nesmělo nic stříhat a všechno jsem si musel zahrnout jako chudý chlapec, který se rozhodl jít na koledu.

Pak jsme pojedli pečené pirany a já jsem si připadal jako mstitel, zvláště, když jsem je spláchl rumem. Nastal okamžik, vhodný k bližšímu seznámení.

"My, jak už víš," řekl dunivým hlasem Atho, "lovíme aligátory. Vůbec se s nimi nemazlíme. Střílíme je na potkání. Pak je stahujeme, nakládáme kůže a odvážíme do města. Co děláš ty? Taky lovíš?"

"Netuctové zážitky," odvětil jsem. "Prozatím dost úspěšně."

Pohlédl jeden na druhého a druhý na třetího.

"Co to má znamenat?" vybafl Porto. "Střílet ti dovolíme, ale ne z nás."

"Pocházím z Evropy," řekl jsem, "což je, jak jistě víte, světadíl."

"Ovšemže to víme," zavrčel Aramizo a hodil do plápolajícího ohně několik silných větví. (V brazilských pralesech nejsou hajní, kteří by pokutovali lovce aligátorů za rozdělávání ohníčků.) "Evropa patří buď Anglii nebo Španělsku."

"Velice správně," neodporoval jsem. "A já se tam živím psaním knih. Jsem spisovatel."

Vůbec je to nevzrušilo. Ani mě nepožádali o autogram. Za to na mne hleděli o poznání vlídněji. Napadlo mě, že spisovatelé v Brazílii nemají lehký život.

"No co," zachechtal se posléze Porto, "u nás knihy psát nebudeš. Zapomněli jsme si vzít s sebou inkoust!"

"Ale něco dělat musí!" řekl Atho. "Přece ho nebudeme jen tak živit!"

"Rád vám vypomohu," děl jsem přičinlivě, "jenomže nevím v čem. Jsem totiž mimořádně nešikovný a opravdu nic neumím."

"Na tohle budeš stačit!" vycenil zuby Aramizo. "Budeš návnadou pro aligátory!"

Ostatní okamžitě souhlasili, ale já jsem podstatu své budoucí činnosti jaksepatří nepochopil.

"To je náramně jednoduché," vysvětloval ochotně Aramizo. "Třeba už jsi někdy slyšel, jak se chytají velké kočkovité šelmy. To se v pralese přiváže ke stromu kůzle, které samozřejmě pronikavě mečí. Šelma to zaslechne a vydá se za návnadou. Netuší, že na ni čeká lovec a vběhne do pasti. Zásluhou kůzlete, kterým se staneš ty."

"Ale já neumím mečet!" bránil jsem se. Takhle kdyby tady byl strýček Jedlička...

"Mečení není nezbytné," těšil mě Aramizo. "Úplně postačí, když tě pověsíme nad vodou na nějakou nízkou větev. Budeš kopat do hladiny a to aligátora určitě přivábí. Otevře tlamu, aby ti ukousl nohu a v té chvíli ho zastřelím."

"Ale co když mi tu nohu před tím urafne?" zaúpěl jsem.

"V tom případě ti vlastnoručně udělám krásnou dřevěnou," slíbil mi Aramizo. "A vůbec nechápu, proč se tak třeseš! K psaní knížek přece nohu nepotřebuješ!"

Bylo zřejmé, že o mé pracovní náplni je definitivně rozhodnuto.

13. ČERNÝ PÁTEK

Stal jsem se tedy návnadou pro aligátory a mé zapracování proběhlo poměrně hladce. Viset na větvi a kopat do vody také nevyžaduje žádnou zvláštní kvalifikaci. Měl jsem pocit, že jsem se stal užitečným člověkem, protože aligátoři se za mnou táhli jako švábi na pivo. Díky pohotové střelbě svých zaměstnavatelů jsem prozatím unikl zraněním, i když mnohdy jen o vlásek.

Kůže ve vlečném člunu se utěšeně hromadily. Blížila se doba odjezdu a zpeněžení namáhavé práce.

Jenomže pak nastal pátek, třináctého. První to zaznamenal Atho. "Ne že bych byl pověrčivý," dal se slyšet, "ale dneska bych na aligátory zapomněl!"

"Jsem pro," přidal se Porto. "Člověk musí myslet taky na odpočinek!"

Aramizo se však nepřipojil. "Odpočinku bude habaděj ve městě," prohlásil, "teď je na čase dokončit dílo. Co když se zítra nebo pozítří řeka vyleje z břehů?"

Šli jsme tedy na aligátory. Nad močálem, černým jako nejtemnější uhel, mě chlapci přivázali k světélkující větvi. Pak zmizeli, ale já jsem věděl, že jsou ve střehu. Začal jsem halekat a kopat nohama do páchnoucí vody. Nemusel jsem se namáhat dlouho. Za pár minut ke mně plul aligátor jen o málo kratší než Lovosice. Po zádech mi přejel mráz navzdory

tropickému pásmu, v němž jsem se nacházel. Zvíře otevřelo tlamu a předvedlo kompletní chrup bez jediné plomby. V té chvíli třeskl výstřel a bylo po exhibici.
"To byla rána!" jásal Atho. "Vsadím se, že ji dostal přímo na komoru!" A už se brodil k svému úlovku. Jeho nedočkavost se mu bohužel nevyplatila. Člověk se nemá radovat předčasně. Když se Atho dobrodil k ještěrovi, obluda zčistajasna obživla a překousla lovce jako slanou tyčinku. Další rána ji sice složila, ale málo platné, nebyli jsme kompletní.
"Je mi z toho nanic," vzlykl Porto. "Sedm let společného života a teď najednou tohle! Musím být chvilku sám!"
Odvrávoral do pralesa a za chvíli jsme s Aramizem zaslechli zoufalý výkřik. Ihned jsme se za ním rozběhli a spatřili jsme už jen Portovu hlavu, propadající se do bezedného bahna.
"Sbohem, kamarádi," zahýkal Porto svá poslední slova. "Příroda je krutá, ale přesto ji nesmíme devastovat!"
Načež navždy zmizel v močále a černá kaše se nad ním neúprosně zavřela. Strnuli jsme s Aramizem hrůzou.
"Pojď," řekl mi po chvíli lovec, "tady se už nedá nic napravit. Napijeme se rumu!"
Neprotestoval jsem, protože pití rumu bylo rozhodně příjemnější, než dělání návnady. Pořádně jsme si s Aramizem přihnuli.
"Byli to skvělí kamarádi," lkal Aramizo. "Ale co naděláš? Mladej může, starej musí!"
"Tak tak," přikývl jsem. "Přišel na ni Pepíček, rozšlapal jí košíček."
"Co to blábolíš?" zamával Aramizo nad hlavou lahví. "Jaký košíček?"
"To je staré evropské moudro," vysvětlil jsem mu. "Když se u nás přihodí nějaká tragédie, vyřkneme je třikrát a hodíme za hlavu střevíc. Někdy také lijeme olovo, nebo dáme kohoutovi česnečku."
"Tady kohout není," řekl Aramizo, "Ale máme tady kořen blej. Ještě nikdy jsem ho neochutnal, protože jsem se nechal zastrašit idiotskými indiánskými báchorkami! Teď ti ukážu, že na mne je každá zelenina krátká!"
Vyrýpl ze země kořen blej a zamával jím ve vzduchu.
"Já bych ho nejedl," varoval jsem ho, "a kdyby, tak bych jej alespoň opral! Člověk má dbát na hygienu, i když je vzdálen kulturnímu centru!"
"Mně může být hygiena ukradená!" zubil se Aramizo, "protože to je výmysl doktorů, inženýrů a jiných dispečerů. Dávej pozor, jak ho pěkně schroustám!"
Taky schroustal.
Krátce nato mu začaly podivně žhnout oči. Vyskočil a začal divoce šermovat rukama.
"Kamaráde!" vykřikl. "Já mám pocit, že dovedu lítat. Jako mořský orel, nebo alespoň jako divoká kachna. Vsaď se, že přeletím tuhle řeku."
"Já bych to nedělal!" varoval jsem ho. "Na tomhle břehu je docela dobře!"
"Musím přeletět řeku!" ječel Aramizo. "Je to mé životní poslání! Cítím, že se podobám rackovi!"
Nepodobal se a řeku nepřeletěl. V příštích minutách ho sežraly pirany. Černý pátek byl dovršen.
Zůstal jsem docela sám. Bylo mi smutno. Ale na druhé straně jsem vlastnil hausbót s naftovým motorem a nákladní člun plný aligátořích kůží.

14. OLOUPEN

Vlastně jsem nemohl nic jiného dělat. Zapojil jsem nákladní člun s aligátořími kůžemi za hausbót a spustil motor. Ačkoliv nejsem ani v nejmenším technický typ, doufal jsem, že se mi podaří sjet řeku až k nějakému většímu městu. Měl jsem samozřejmě výčitky svědomí, že jsem své zachránce a spolupracovníky neodměnil alespoň fingovaným funusem. Mohl jsem navršit tři mohylky, zabodnout do nich kříže a zazpívat nějakou nábožnou píseň. Ale nějak se mi nechtělo. Drazí zesnulí se pochovali sami tak důkladně, že všechno ostatní by bylo pouhým nošením dříví do pralesa. Krom toho bylo dusivé vedro a já jsem povahy lenivé. Nechtěl jsem v nepříjemném koutu tropické přírody zůstat ani o minutu déle než bylo nezbytně nutné, a tak jsem vyrazil blíže k civilizaci.
V řízení hausbótu jsem nebyl žádným nováčkem. S jedním jsem havaroval na Slapech, druhým na Lipně. Ale nyní jsem si počínal nadmíru obezřetně. Plul jsem středem řeky, vyhýbal se peřejím a okouzleně sledoval okolní krajinu.
Teprve nyní, ve stavu relativního pohodlí, se mi prales, hýřící nejpestřejšími barvami, začínal líbit. To, co mě dřív děsilo, mne teď vzrušovalo. Vřeštící opice ve větvích stromů, ptáci, kteří nejsou ani v pražské zoologické zahradě, i obrovské orchideje, na něž by se před našimi květinářstvími vytvořily několikakilometrové fronty. Škoda, že jsem neměl kameru, abych tu podivuhodnou nádheru mohl zachytit pro své přátele a známé. Pouštěl bych jim ty snímky při společenských mejdanech a vypili bychom alespoň méně alkoholu. Ačkoliv jsou i tací, kteří vám dokáží zdemolovat příbytek při pouhém prohlížení fotografií z Českého ráje.
Jako kapitán, kormidelník a přepravce nákladu jsem si vedl nadmíru zdatně. Plul jsem již několik hodin (tak se mi to alespoň jevilo) a dosud nedošlo ani k té nejmenší nehodě. Mé sebevědomí vzrůstalo, naopak nadšení pro prales kolem ochabovalo. Profesor Veselovský by se měl stále na co dívat, ale já jednotlivé druhy tak brilantně neodlišuji. Opice jako opice, pták jako pták.
Minul jsem také jednu indiánskou vesnici. Podobala se jako vejce vejci vesnici Šišomušů a na dřevěných bidlech visely sušené ryby. Ani jsem jim nezamával.
Pokračoval jsem v plavbě, naivně se domnívaje, že dorazím až do města. Přepočítal jsem se. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se proti mně motorový člun s čtyřčlennou posádkou. Brazilská říční policie. Naznačili mi, abych zajel ke kraji vodního toku a zastavil.
Domníval jsem se, že budu muset foukat do balónku, což by bylo nepříjemné, protože jamajský rum ze mne dosud nevyprchal. Jenomže policisty stupeň alkoholu v mé krvi absolutně nezajímal. Naopak je velice interesoval náklad, který vezu do města.
"Pěkné kůže!" prohlásil velitel a zálibně mlaskl. "Zřejmě se v lovu aligátorů vyznáte!"

"Ale vůbec ne!" odvětil jsem dle pravdy. "Já bych nezabil ani vánočního kapra, natož aligátora! To vše je práce mých přátel Atha, Porta a Aramiza!"
Policista uznale hvízdl. "No vida!" řekl. "A kdepak máte ty šikovné mládence?"
"Do jednoho zahynuli," informoval jsem je a poctivě vylíčil všechny okolnosti. Nyní začali hvízdat i ostatní policisté. Nějak se jim to nelíbilo.
"Poslyšte, pane..." syčel velitel.
"Švandrlík," pomohl jsem mu. "Když se na mne dotážete v Praze, obdržíte ty nejlepší reference."
"Mne zajímají fakta a nikoliv reference," řekl, "a jak se mi to nyní jeví, tak jste Atha, Porta a Aramiza úkladně zavraždil, abyste se zmocnil jejich majetku."
"To je trapná konstrukce," usmál jsem se, "která před žádným soudem neobstojí."
"Soud si strčte laskavě za klobouk," poradil mi velitel, "a raději uvažujte s námi: je totiž také možné, že jste si ty chlapy vymyslel a prostě jste pytlačil v našich vodách. Jako cizinec na to nemáte právo. Také nemůžete legálně prodávat aligátoří kůže."
"Nechci je prodávat," řekl jsem, "ale bylo by mi líto tam takový majetek nechat jen tak."
"Správně!" přikývl velitel. "Proto vám ty kůže zabavujeme. Hausbót s člunem rovněž."
"A já?" zeptal jsem se. "Jsem snad zatčen?"
Velitel se zamyslel. "Nikoliv," řekl posléze. "Mohl byste nám leda překážet při prodeji kůží. Vysadíme vás na břeh, jste téměř na pokraji civilizace. Za dva až tři dny dojdete pohodlně pěšky do města. Uděláte dobře, když se o celé záležitosti nikomu ani nezmíníte."
"Poslyšte," zaútočil jsem na jeho city. "Nemohli byste mě alespoň ještě pár kilometrů popovézt? Dálková chůze není můj sportovní obor."
"Dobrá," souhlasil, "uděláme to! Ať máte na brazilskou říční policii ty nejhezčí vzpomínky!"

15. NEPŘÍZNIVÁ VĚŠTBA

Policisté mě vysadili na břeh, tam, kde prales již zřetelně řídl a všechno nasvědčovalo tomu, že nablízku žijí lidé. Dokonce zde byl náznak jakési cesty, věnčené odpadky. Jako by na mne dýchl domov.
Vydal jsem se k městu, ačkoliv jsem od něj nemohl příliš očekávat. Velitel mi dokonce radil, abych se tam příliš nezdržoval, protože nemají rádi cizince. Nesympatické osoby přivazují k mučednickému úlu. Je to vlastně normální úl plný včel, do kterého se někdo zpovzdálí strefí dlažební kostkou. Včely dostanou zlost a jelikož jim chybí soudnost, ubodají přivázaného cizince. Tato zábava končí zpravidla lékařským nálezem - smrt nešťastnou náhodou. Zní to věrohodně, neboť ubodán včelami může být kdokoliv a u nepozvaného cizince se to dá docela dobře předpokládat.
Po městě, které se jmenovalo Albardo, jsem příliš netoužil, ale nebylo možno se mu vyhnout. Všude mimo cestu se rozprostíral prales, o kterém jsem předpokládal, že by se sotva proměnil v pohostinného strýčka. Kolébal jsem se hrbolatou cestou, funěl a překračoval hady vyhřívající se na slunci. Napadlo mě přitom, že by Brazílie měla vyměňovat kávu za ježky.
Albardo se stále neobjevovalo, ale zato jsem zaslechl zvučný ženský hlas, kterak si prozpěvuje: "Okolo Třeboně, pasou se tam koně."
Proč to nepřiznat, potěšilo mě to. Uvědomil jsem si, že Slovan všude bratry má a ne-li právě bratry, tedy alespoň sestru. Byl jsem na ni velice zvědav. V místnosti bych si ji snadno spletl s kredencí, ale stála před nízkou chaloupkou a máchala prádlo. Zpívajíc.
"Krajanko!" vrhl jsem si jí jásavě v ústrety. "Kde bych se nadál, že na pokraji pralesa zaslechnu lahodnou mateřštinu!"
Pohlédla na mne nevzrušeně. "Raději bych zpívala portugalsky," řekla, "a máchala prádlo u Třeboně!"
"Já bych dal přednost Senohrabům," přidal jsem se, "a docela dobře bych se obešel i bez máchání prádla!"
"Samosebou," zavrčela. "Chlapi jsou od přírody líní a tlustí - darmo mluvit. Kdo jsi a kam se suneš?"
Pozvala mě dovnitř a nechala si vyprávět můj příběh. Samozřejmě nevěřila ani jedinému slovu.
"Já jsem si vzala Brazilce," pravila potom, "který prodával hady-škrtiče všem zoologickým zahradám v Evropě. Zásobovali jsme i cirkusy a soukromá terária. Obchod vzkvétal a nám se dařilo báječně. Jenže potom Manuela zmáčkl trochu víc jeden hroznýš, prasklo mu několik žeber a co bylo mnohem horší, začalo mu harašit v hlavě. Ale tak zvláštně harašit! Začal sám sebe považovat za škrtiče."
"Proměnil se v Othella?" vyzvídal jsem.
"To ne," zavrtěla hlavou, "ale žádal jako potravu pouze živá morčata a chtěl je polykat. Musel s tím do ústavu a je tam dodnes. Já jsem se tady uchytila jako vědma. Věštím z ruky, z kávové sedliny, z křišťálové koule a vykládám karty. Tady jsou lidé dost pověrčiví, takže za mnou jezdí i z velké dálky. Máňa Bednová - to je v téhle části světa pojem."
"Máňa Bednová," řekl jsem, "to tady může znít dost exoticky."
"To bych řekla!" přikývla. "Pro jasnovidectví jméno jako stvořené. Přijdu si na slušné peníze, ale samota tíží. Nechtěl byste tady zůstat se mnou?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Jsem ženat," vysvětlil jsem, "dokonce dvakrát."
"Tady by to nikomu nevadilo," tvrdila, "a měl byste se u mne jako v bavlnce."
Říkala to přesvědčivě, ale já jsem si život jako v bavlnce představoval jinak. V těchto končinách bych nezůstal ani s ženou daleko přijatelnějších tvarů a příjemnějšího vzezření. Začal jsem se ohlížet po dveřích.
Nabídla mi silnou brazilskou kávu a já jsem ji vypil se stejným gustem jako Vávra v Maryše. Naštěstí bez následků.
Podívala se do křišťálové koule. "Rozmyslete si to!" děla téměř výhružně. "Jak se tak dívám na váš další osud, nevypadá to s vámi nejlíp! Prožijete mnoho ústrků a nesnází!"
"Na to jsem zvyklý," usmál jsem se, "a nějak už se v téhle zvláštní zemi protluču. Ostatně to bude stát za to. Až jednou v Evropě vydám cestopis..."

"V Evropě?" ušklíbla se. "Co to vlastně je? Existuje ještě vůbec nějaká Evropa? Neboje to pouhý sen? Můj manžel se domnívá, zeje hroznýš, my si namlouváme, že je Evropa."
"Je!" řekl jsem rozhodně. "A v Evropě je Třeboň. Okolo Třeboně pasou se tam koně. Od Polány větor věje. V Beskydech černooký bača ovečky zatáča. Na cestičce okolo Frýdku se zelená travička. V Hradci Králové rostou tři růže: jednaje červená, druhá je bílá, třetí kvete modře."
"Nejvyšší čas, abyste vypadl!" zahučela a odsunula křišťálovou kouli. "Ale nezapomeňte na to, co vám prorokovala Máňa Bednová. Nebudete to mít lehké!"
16. KRUTÉ ALBARDO
Albardo na mne neudělalo dobrý dojem, neboť vypadalo ospale a unaveně. Za takovým podivným klidem vřou často nevyzpytatelné a temné vášně, kterých jsem se obával a před nimiž jsem byl koneckonců i varován. Přiznám se, že mě do jisté míry děsila vidina mučednického úlu, ačkoliv jinak nejsem proti včelám ani sebeméně zaujat.
Ve chvíli, kdy jsem se ploužil předměstskými ulicemi, jsem za sebou zaslechl podivný rachot. Jako by se za mnou někdo plížil. Trhl jsem sebou, ohlédl se a spatřil vyděšeného muže. A nejen vyděšeného. Byl i náležitě potlučený. Četná zranění nedostatečně zahojená, naznačovala, že údobí, jímž nedávno musel projít, rozhodně nebylo lehké.
"Pane," doslova zaúpěl. "Jste zdejší?"
Zavrtěl jsem hlavou a popravdě odpověděl, že jsem v Albardu sotva několik minut.
"Jsem Castello Prnko," představil se. "Říká vám to něco?"
Neříkalo mi to pochopitelně nic.
"Fotbalový rozhodčí," zašeptal. "Před čtrnácti dny jsem Albardu neuznal branku vstřelenou z evidentního postavení mimo hru. Tím jsem se těžce provinil proti místním zvyklostem. Příznivci klubu mě inzultovali a v bezvědomí jsem byl dopraven do nemocnice."
Politoval jsem ho.
"Jenže tím mé utrpení zdaleka neskončilo," žaloval plačtivě. "Chirurgické oddělení, kde jsem ležel, bylo jen dalším nástrojem jejich pomsty. Sestry mi sypaly do ran pepř a lékaři si počínali jako ve středověké mučírne. Sám primář mi několikrát zakroutil natlučeným nosem."
"To je přece proti lékařské etice!" zhrozil jsem se. "Měl byste si stěžovat!"
"V Albardu není nádraží," usmál se hořce. "Takže jsem alespoň uprchl ze špitálu. Chci se dostat na svou farmu, která leží šedesát mil odsud. Přijel jsem vlastním vozem, fanoušci jej však úplně zdemolovali a zapálili. Pěšky se na cestu vydat nemohu a budu-li zde dopaden, skončím opět ve špitále, kde mi mužové vědy zakroutí nosem."
"To je mrzuté," připustil jsem, "a opravdu není žádné východisko?"
"Bylo by," zašeptal, "ale musel byste mi pomoci. Mám nějaké peníze, přibližně tolik, aby se za ně dalo zakoupit staré ojeté auto. Kdybyste to pro mne udělal, dostali bychom se na mou farmu a vy byste se stal mým prominentním hostem."
To nebyla zlá nabídka. Po delším pobytu v Albardu jsem netoužil, a tak jsem se s Prnkovými penězi v kapse vydal do středu města.
Trochu mě obcházela hrůza, ale měl jsem štěstí. První, koho jsem potkal, byl velitel říční policie. Vyšvihnutý jako filmová hvězda, s pečlivě nakroucenými kníry. Zřejmě už dobře prodal mé aligátoří kůže.
"Tak co," mrkl na mne, "jaké máte úmysly? Doufám, že si nechcete stěžovat! To bych vám, přítelíčku, neradil!"
"Na co bych si stěžoval?" podivil jsem se. "Ale mám-li být upřímný, nelíbí se mi tu. Chci koupit nějaké ojeté auto a cestovat dál!"
"Znamenitý nápad!" zaradoval se. "A víte co? Prodám vám svého starého forda. Vehikl, ale ještě jezdí. Sám jsem si právě koupil luxusní vůz, a tak je mi ta otlučená kára k ničemu. Ze starého přátelství vám ji prodám lacino!"
A tak jsme tedy s velitelem říční policie uzavřeli obchod. Nemohu si stěžovat. Cena, kterou za vůz požadoval, nebyla přemrštěná. Fordka měla ještě daleko do vraku a nebýt mých aligátořích kůží, sloužila by patrně svému původnímu majiteli dlouhá léta.
"Hezky si ten křáp užijte," vycenil zuby velitel, "a hlavně na něm hodně daleko odjeďte. Svět je veliký, proč byste se měl nudit tady v Albardu?"
"Taky si myslím," přikývl jsem, "a přeji vám, abyste měl na řece ještě hodně úspěchů!"
Mávl pobaveně rukou. "Jdu od toho," řekl. "Teď přece nemám zapotřebí dělat policajta!"
Tak jsme se rozloučili. Nasedl jsem do fordky a odjel na kraj města, kde na mne, přitisknutý k odřenému plotu, čekal Castello Prnko.
17. PŘEKRÁSNÁ FARMA
"Můj zachránce!" zavzlykal dojatě fotbalový rozhodčí. "Již jsem se obával, že jsem své peníze svěřil tomu nepravému! Mohl jste jít hýřit do místního nevěstince a co bych proti tomu mohl učinit? Zhola nic! Jste čestný člověk výjimečného charakteru a já se vám za to náležitě odměním!"
"Čestní lidé výjimečného charakteru nebaží po odměně," řekl jsem, "jak se vám líbí váš nový vůz?"
"Skvostný!" děl okouzleně. "Předpokládal jsem, že se vrátíte přinejmenším s nějakou rozhrkanou rachotinou, na kterou si brousí zuby hřbitov aut. Tohle je zánovní vozidlo, o jakém jsem ani nesnil! Přesto si myslím, že bychom odtud měli co nejrychleji vypadnout!"
"Jsem pro," přikývl jsem. "Budete řídit! Nejsem právě nejlepší šofér a mívám přibližně dvě nehody na deset kilometrů."
"V tom případě se posadím za volant sám," rozhodl se. "Jsem sice zdecimován a fyzicky nalomen, ale na svou farmu si troufám dojet v pořádku!"
A tak jsme tedy vyjeli.
"Moje farma," básnil, "je jedna z nejkrásnějších v celé Latinské Americe. Už to její položení - tam by se daly natáčet

výpravné filmy - a byla by to pastva pro oči! Škoda že to ještě nikoho nenapadlo! Mám překrásný dobytek a není divu, protože pastviny u jezera patří k těm nejtučnějším, jaké si dovedete představit. Také jsem dal vykácet kus pralesa a zkouším tam pěstovat kávu. No, však sám uvidíte!"
"Teď, když tam nejste," hádal jsem, "se o farmu zřejmě stará vaše paní."
Poněkud zesmutněl.
"Jsem bohužel vdovcem," pravil, "a to již sedm let. Žena byla temperamentní a nakopla býka, který jí to oplatil."
"Stává se ledacos," přikývl jsem, "a člověk neví dne ani hodiny."
"Velice moudré," pochválil mě, "ale za chvíli už budeme na mé farmě. Sám uznáte, že je to obrovský zářící diamant, zasazený do divoké krajiny. Jste-li opravdu spisovatel, jak říkáte, napíšete o tomto zážitku knihu. Nebo celý televizní seriál."
Byl až dětsky nedočkavý. Stále zrychloval jízdu a básnil o svém jedinečném majetku.
"Už tam budeme!" vykřikoval, "objedeme tam ten kus pralesa a spatříte mou farmu jako na dlani!"
Kus pralesa jsme objeli, ale farmu jsme nespatřili. Nemohli jsme, neboť neexistovala. Tam, kde mne měl ohromit osmý div světa, stály ubohé trosky ohořelých budov. Nikde ani človíčka a dobytek se také jakoby do země propadl.
"To není možné!" zaúpěl fotbalový rozhodčí a chytil se za hlavu. "Řekněte, příteli, že se mi to jenom zdá!"
"Jestli se vám zdá to, co mně," řekl jsem, "pak ten váš sen stojí za starou bačkoru!"
Castello Prnko se vypotácel z vozu.
"Nechápu," blekotal. "Absolutně nic nechápu!"
V té chvíli se k nám přiřítil starý Indián. Jakoby najednou vyrostl z trávy, která nás obklopovala.
"Seňore," oslovil Prnka, "farma je v čudu."
"To vidím, osle," zamumlal nešťastník, "ale jak se to mohlo stát?"
"Je to čtrnáct dní," mumlal Indián, "přijelo mnoho aut. Všechna z Albarda."
"Ti bídáci!" úpěl rozhodčí. "Ti podlí mizerové!"
"Přesně jste to vystihl, seňore," přikývl radostně Indián. "Jako byste je viděl na vlastní oči! Stáda i lidi rozehnali, budovy zapálili. Prý proto, že jste jim neuznal regulérní branku!"
"Nesmysl!" vykřikl Prnko. "Bylo to šestimetrové postavení mimo hru! Jak mi tohle mohli udělat?"
"Inu, jsme sportovní národ," řekl Indián. "To nám nikdo nevezme!"
"Zavoláte policii?" zeptal jsem se rozhodčího.
Ten se kupodivu srdečně rozesmál. "Má farma patří do policejního obvodu Albardo! Dovedete si představit, jak bych dopadl?"
"Zřejmě by vám zakroutili nosem," hádal jsem, "ale co chcete v této situaci dělat?"
Zamyslel se.
"Teď pojedeme do Portorica," řekl, "kde mám vdanou sestru. Potom uvidíme."
A tak jsme tedy jeli do Portorica.

18. U VYNÁLEZCE BUŇULKY

Portorico bylo od Albarda vzdáleno nejméně dvěstě mil, ale Castello za volantem přesto jevil známky neklidu.
"Zapálili mi farmu," hučel, "co když mi ještě ke všemu zavraždili sestru?"
Ale tak daleko sportovní vášeň albardských občanů přece jen nešla. Když jsme dojeli do Portorica, byla Prnkova sestra živa a zdráva, stejně jako její věčně podnapilý manžel. Oba vyslechli zprávu o zničení farmy s chápavým úsměvem a s nehranou bodrostí nás pozvali pod svou střechu. Vlastnili hezký prostorný dům, který měl jedinou nevýhodu. Příšerně čpěl alkoholem, zjevně podomácku vyráběným. Prnkův švagr, pan Alberto Buňulo, měl životní ctižádost uvést na světový trh nový druh kořalky, který by ho na věčné časy proslavil.
"Studoval jsem historii," vykřikoval Buňulo na každém kroku, "a dospěl jsem k neotřesitelnému názoru, že lidstvo pilo, pije a pít bude. Proto je lihovarnictví nejdůležitějším oborem lidské činnosti. Vynalézt nový likér je totéž jako sestrojit kosmický koráb, ba je to ještě mnohem víc! Potřebujete kosmický koráb? Nepotřebujete! Chcete létat na Měsíc? Nechcete! Ale dobrá kořalka vás osloví v každé životní situaci! Já, přátelé, jsem na stopě velikého vynálezu. Bude se jmenovat po mně. Buňulka. Dosud jsem neschválil definitivní verzi, ale už teď je znamenitá . Vyrábím ji z rákosí a kandovaného jetele.
Vůbec nezaznamenal, že jsme s Castellem nápadně zbledli a nadšeně nás pozval na dnešní ochutnávku.
"Bude zde přítomen můj vzácný přítel ze sladké Francie pan Marcel Toire," oznámil nám, "původně je sochař, ale v Brazílii vykonává pedagogickou činnost. Jezdí od města k městu s voskovým panoptikem a seznamuje naše lidi s evropskou historií."
Fotbalový rozhodčí se otřásl odporem, ale já jsem byl na evropského pedagoga značně zvědav. A rozhodně jsem nebyl zklamán. Marcel Toire by se sice svých předků dopátral mnohem snáze mezi umělci kočujících indiánských kmenů než mezi Francouzi, ale jinak to byl nesmírně zajímavý člověk. Stejně jako Buňulo velice rád pil.
"Přátelé," halekal vynálezce v oboru lihovarnictví, "máte tu čest ochutnat novou vylepšenou verzi mé buňulky. Dnes neznámé kořalky, zítra světového šlágru prvotřídních restaurací. Pijte a vyřkněte svůj soud!"
Rozlil do skleniček tekutinu prapodivné barvy. Ze všeho nejvíce mi připomínala světélkující pařez v jihočeských blatech. Snad proto jsem prvním pohárem připil na zdraví sedláka Kubáty, který dal hlavu za blata.
Nápoj chutnal stejně podivně jako vypadal. Byla to však nesporně lihovina, a tak jsme neskrblili chválou. Buňulo se široce usmíval a ustavičně nás vybízel k další konzumaci. Podařilo se mu sebe i nás dostat do patřičné nálady. Nejveselejší a nejrozvernější byl zcela bez konkurence Marcel Toire.
"Pánové," stoupl si na židli, "připíjím našemu geniálnímu vynálezci a našemu společnému příteli, panu Buňulovi. Pijme hodně, pijme rádi, ale nalezněme si chvíli času i na kulturu. Já jsem, pánové a přátelé, kulturní, a tím pádem i osvětový

pracovník. Šířím vědomosti o naší historii a seznamuji prosté lidi s výjimečnými osobnostmi. Mé voskové panoptikum obsahuje šedesát figurín v původních krojích. Jestli tomu nevěříte, pojďte se na ně podívat! Zvu vás na malou večerní prohlídku!"
Byli jsme poněkud na rozpacích, ale Marcel nás zval tak vytrvale a srdečně, že jsme neodolali. Každý s láhví buňulky v ruce jsme vyrazili na prohlídku kulturního zařízení. Potáceli jsme se nádhernou brazilskou nocí. Nad hlavami nám zářil Jižní kříž a ze zahrad zněly sladké tóny kytar.
"Hned tam budeme," sliboval Marcel, "je to ve vedlejší ulici! Takového Napoleona, jako mám já, jste ještě neviděli!"
Nijak jsme nepospíchali, neboť voskový Napoleon ještě nikdy nikomu neutekl. Zastavovali jsme a nahýbali si z láhví.
"Hlavně že vám chutná!" radoval se Buňulo. "To je dobré znamení! Tahle kořalka ze mne jednou udělá milionáře!"
Přitom on, ani my jsme netušili, jak záhy se jeho slova vyplní.
19. NAPOLEON NADRANC
Vešli, nebo lépe řečeno vevrávorali jsme do staré řezbářské dílny. Řezbář Oivalo tu až donedávna vyřezával svaté figury na karneval a zhotovoval rámy k obrazům. Pak mu ale u tancovačky zlomili ruku, takže řemeslo pověsil na hřebík a pěstoval kdesi na dobře utajeném políčku marihuanu. Dílnu pronajímal pro osvětové účely. Střídali se zde kejklíři, výstavy všeho druhu a dokonce se tu na několik týdnů usadil pákistánský ranhojič, který bezbolestně trhal zuby. Francouzské voskové panoptikum tedy mělo znamenité předchůdce.
Marcel zapálil petrolejovou lampu a osvětlil místnost blikavým světlem. Vydechli jsme netajeným údivem. Francouzské dějiny před námi ležely jako na dlani.
"Hle," škytl důstojně Marcel a zamával lampou jako výpravčí zastavující na slepé koleji rychlík, "toto je sám Ludvík XIV., zvaný král Slunce. V jeho době Francie ještě něco znamenala, ale tak už to na světě chodí, každý chvilku tahá pilku. Podívejte se raději na Madame Pompadour, která byla milenkou Ludvíka XV. a velice ho ovlivňovala. Tohle je Voltaire, stejně jako náš přítel, spisovatel. Vedle něho Marat. Zapíchli ho ve vaně, z čehož vyplývá, že hygienu nemáme přehánět. A pohlédněte na tento podstavec: je to chlouba mé sbírky, sám císař Napoleon. Pán světa! Malý tělem, velký duchem. Prohlédněte si ho pozorně, něco tak báječného už nikdy v životě neuvidíte!"
Chtěli jsme mu udělat radost, a tak jsme se seskupili kolem legendárního Korsičana, který mi v tomto provedení dost připomínal Kašpárka. Nikdo z nás neskrblil chválou a Buňulo vykřikoval, že Napoleon by si v lihovarnictví zasloužil vznešenější pomník, než je francouzský koňak.
Připili jsme Napoleonovi buňulkou a já jsem navrhl zazpívat na jeho počest francouzskou hymnu.
Marcel pohotově spustil Hej Slované, takže jsem možnost jeho francouzského původu zavrhl s definitivní platností.
Pak se mi nějak zatočila hlava. Zavrávoral jsem. Zatápal jsem kolem sebe rukama. A právě tím jsem způsobil katastrofu hrůzných rozměrů. Strhl jsem císaře Napoleona z jeho podstavce.
Veličenstvo pád příšerně odskákalo. Zřejmě nebylo příliš kompaktní, neboť mu od těla odskočila nejen hlava, ale i všechny končetiny s výjimkou pravé nohy. Marcel se okamžitě rozplakal, jako by mu barbaři vyvraždili rodinu.
"Neřvi," chlácholil ho Buňulo. "To se dá přece slepit!"
"Dá," připustil Marcel, "ale bude to složitá operace. Zítra je neděle a jak mám bez Napoleona otevřít panoptikum? To bych falšoval francouzské dějiny."
Nejvíce se rozbitý Napoleon líbil fotbalovému rozhodčímu. Ukazoval na císaře a vykřikoval, že právě takhle vypadal on v Albardu, když neuznal gól z postavení mimo hru.
"No vidíš - a dostal ses z toho!" řekl Buňulo. "Tenhle se z toho dostane taky!"
"Jenomže já přijdu na buben!" sténal nepravý Francouz. "Bez Napoleona neotevřu panoptikum. Přijdu o veliké peníze. Nebudu mít na zaplacení nájemného. Řezbář mi rozbije hubu. Policie mi zabaví figuríny. To jsem se dostal do pěkné situace! Proč jsem vás sem jenom zval?"
"Protože ses kamarád," vysvětlil mu Buňulo, "a my jsme taky kamarádi. Měj k nám důvěru, my tě v tom nenecháme! Něco vymyslíme, abys zítra mohl panoptikum otevřít a vzdělání našeho lidu nepřišlo zkrátka!"
"Tady se nedá nic dělat," děl zdrcený Marcel. "Bez Napoleona neotevřu!"
"Tak otevřeš s Napoleonem!" vykřikl radostně Buňulo. "Kdo říká, že Veličenstvo musí být právě z vosku? Podívej se na našeho přítele Čecha: postavy je pomenší, tváří naducaných! Kdyby si navlékl císařův kostým a stoupl si na podstavec, byl by od světa pána k nerozeznání!"
"A udělal by to pro mne?" zeptal se plačtivě Marcel.
Poněkud ve mně hrklo, ale pocit viny mě příliš trápil, než abych se odhodlal k protestu. Přikývl jsem a začal si zkoušet Napoleonův oblek. Padl mi jako ulitý, jen břicho jsem si musel navíc opásat šerpou, kterou jsme zcizili hraběti Cagliostrovi.
"Nádhera!" řičel Buňulo. "Kdybys takhle vyrazil do ulic, bylo by to větší pozdvižení, než když se donu Puňalovi splašili býci!"
Vyšplhal jsem se na podstavec a zaujal typickou napoleonskou pózu. Nyní se usmíval už i Marcel Toire.
Pak jsem slezl a znovu jsme se napili na císařovo zdraví.
20. MRKACÍ CÍSAŘ A TARANTULE
Neděle byl můj velký den. V císařově kostýmu jsem stanul na podstavci Marcelova panoptika a umožnil tak, aby tento světlonoš kultury seznamoval brazilskou veřejnost s dějinami Francie. Necítil jsem se nejlíp. Nohy se mi po předešlém flámu podlamovaly, hlava třeštila a občas jsem se na vratké základně podstavce povážlivě zakymácel. Přesto jsem cítil morální potřebu Marcela podržet a vynahradit mu škodu, způsobenou rozbitím voskového Napoleona.
Zpočátku to šlo docela dobře. Morálně volní vlastnosti fungovaly poměrně spolehlivě a Marcel šel se svými historickými exkurzemi od úspěchu k úspěchu. Osvětloval francouzské dějiny ze všech stran a nejednou mě udivil rozsahem svých znalostí. Nejvíce si dával pochopitelně záležet na Napoleonovi.

"Tento rodilý Korsičan," šťouchal mě do břicha pravítkem, "byl největším válečníkem všech dob, což prokázal zejména v bitvě u Waterloo, kde rozprášil avarské kočovnické hordy."
Evropan by se nad tímto pojetím dějin možná pozastavil, ale Brazilcům to bylo srdečně jedno. Nikdo z návštěvníků se nad Marcelovým výkladem nepodivil.
Potom však začala haprovat hlavní postava představení, totiž já. Marná sláva, člověk po opici nedokáže stát v pozoru neomezeně dlouhou dobu. Začal jsem sebou vrtět, přešlapovat, pokašlávat, a proč to nepřiznat, koulel jsem i očima. Nebylo prostě v mých silách předstírat, že jsem uplácán z vosku.
Obecenstvu to pochopitelně neušlo. Hloučky nadšenců pro evropskou historii se začaly přede mnou srocovat a dohadovat se, co jsem vlastně zač. Posléze položily tuto otázku i majiteli podniku.
Marcel se však nenechal zaskočit.
"Přátelé," rozpřáhl ruce, "pokrok nelze zastavit. I voskové panoptikum je jiné, než bývalo v minulých stoletích. Vše se vyvíjí. Tak jako dnes máme mrkací panny, neobejdeme se ani bez mrkacích Napoleonů. Tento císař ovšem nejen mrká, ale i vřeští!"
Vrazil mi do stehna jehlu a já jsem poslušně zavřeštěl. Obecenstvo to přijalo s povděkem a produkce mohla úspěšně pokračovat. Ovšem jen do té chvíle, než se přihodila zcela nepředvídaná věc.
Začala tím, že na mne ukázala jedna velice hezká brazilská holčička. "Podívejte se," vykřikla, "panu císaři Napoleonovi leze po kalhotách tarantule!"
Předpokládám, že víte, o co jde. Tarantule je smrtelně jedovatý pavouk a zahrávat si s ním není ani trochu rozumné. Přítomní zpozorněli a vzrušeně vydechli. Já jsem rovněž zpozorněl a sklopil jsem oči. Holčička měla pravdu. Tarantule lezla po mých kalhotách vzhůru a byla zřejmě v té nejlepší pohodě.
"Pane řediteli," oslovila holčička Marcela, "nemůže tarantule panu Napoleonovi ublížit?"
"Ovšemže ne!" konejšil ji Marcel. "Císařské veličenstvo je přece z vosku a nějaký pavouk ho nemůže vůbec rozházet!"
To bylo logické, až na to, že jsem z vosku nebyl. Krom toho jsem o tarantulích přečetl značné množství literatury. Začal jsem nejen koulet očima, ale i lapat po dechu. U obecenstva to mělo značný úspěch. Zato tarantule již pochodovala po šerpě na mém břiše vzhůru.
To už začal být nervózní i Marcel.
"Vážení přátelé," vykřikl, "končím procházku francouzskou historií. Císař Napoleon zemřel v požehnaném věku devadesáti let na zánět středního ucha."
Výmluvně zatleskal, ale obecenstvo se nechtělo hnout od vrcholně zajímavého divadla. Sledovali tarantuli, která se slalomem mezi stříbrnými knoflíky dostala až na můj krk.
Nyní se slušelo zůstat chladnokrevným. Jenomže já jsem zařval jako raněný tygr a pokusil se pavouka ze sebe setřást. Zřejmě jsem ho polekal, což se projevilo tím, že mě uštkl.
Zařval jsem znovu, ještě hlasitěji a sesul se ze svého podstavce.
21. PO UŠTKNUTÍ
Probudil jsem se při převozu do nemocnice. Okamžitě jsem se na všechno rozpomněl a uvědomil si, že jsem synem smrti. Až na to, že jsem nepociťoval žádné nepříjemné stavy. Naopak. Cítil jsem se znamenitě. Dokonce jsem si začal prozpěvovat.
Také to, co se dělo po příjezdu do nemocnice, bylo nanejvýš podivné. Zatímco vzrušení lékaři kolem mne poskakovali, byl jsem klidný a vyrovnaný. Vůbec jsem nechápal šokovanost učenců a oni zase nechápali, že neblábolím nesmysly a nemám pěnu u úst. "Tlak normální," hlásil vyšetřující lékař. "Průběh otravy zcela odporuje všem dosavadním zkušenostem."
Ostatní kroutili hlavami, rozhazovali rukama a brali boží jméno nadarmo. Primář žádal konzultaci až z Ria, protože tohle nemůže být normální. Psychiatr se mě vyptával na sexuální zážitky z dětství, jako by můj nynější stav byl předznamenán již orgiemi v mateřské škole. Pak si mě vzal na paškál učenec, kterého zajímalo, jsem-li skutečně pozemšťan a jestli mě někdo do Brazílie nedopravil v létajícím talíři.
Druhý den se dostavil profesor z Ria. Spolu s primářem mě důkladně prohlédl a potom na mne vybafl: "Člověče, vy v sobě máte nějaký fantastický protijed, který světová farmakologie dosud neobjevila. Požřel jste jej mimoděk, anebo v tom byl nějaký záměr? Spolupracujete snad s nějakým vědcem?"
Rozhodně jsem takovou domněnku popřel. Konstatoval jsem, že jediné, co jsem v předvečer uštknutí konzumoval, byla nová kořalka mého přítele Buňula.
Oba učenci radostně vykřikli a jejich zásluhou se věci daly do pohybu. Vznikla obrovská senzace a já jsem se stal hrdinou dne. Na prvních stránkách novin a časopisů vycházely mé fotografie. Psalo se o mně jako o muži imunním proti všem jedům a Buňulo byl pasován na krále lékárníků. Mnozí byli toho názoru, že by měl obdržet Nobelovu cenu. Buňulka totiž opravdu slibovala obyvatelům tropických zemí nesmírné úlevy. Šlo jen o to, jestli imunizuje lidské tělo pouze proti uštknutí tarantulí, nebo proti všem jedům vůbec. Stovky dobrovolníků se hlásily, aby buňulka byla vyzkoušena na jejich vlastním těle. Někteří dychtili posloužit vědě, jiní se chtěli zadarmo opít.
Buňulo rozdával interviewy na všechny strany. Také přijímal bohaté společníky pro založení komplexů lihovarů, vyrábějících zázračnou kořalku. Začaly se objevovat inzeráty: "Spojte příjemné s užitečným - pijte buňulku!"
Záhy se však ozvala i opozice, která účinnost buňulky zpochybňovala. Za těmito akcemi stáli výrobci hadích sér a zejména pak můj přítel Emanuelo Perez, který mi napsal velice květnatý výhružný dopis. Tvrdil, že tato propagační bublina je dílem mé osobní pomsty a sliboval mi nový únos. S největší rozkoší mě prý předhodí svým zeleným mambám a poté pohřbí v citrusovém háji bez pietního obřadu.
Perezovi ostří hoši také přepadli Buňulův dům. Manželé Buňulovi byli právě na zakládající schůzi podnikatelů a gangsteři našli doma pouze fotbalového rozhodčího Pinka. Příšerně mu nařezali a svázaného ho pověsili na hák. Pak se

ve sklepě opili buňulkou a usnuli, takže mohli být již několik hodin po svém hnusném činu zatčeni a dopraveni do káznice.
Fotbalový rozhodčí Prnko však byl ve velice špatném stavu a zejména jeho nos hrál všemi barvami. Obě portoricijské nemocnice byly právě přeplněné, a tak byl nešťastník převezen na chirurgickou kliniku v Albardu.
Mne se ujal Buňulo. "Kamaráde," objímal mě, když právě nepil, "tys ze mne udělal velkého muže a já ti to nikdy nezapomenu. Ještě nevím, jak se ti odměním, ale rozhodně máš do konce života zajištěno veškeré pohodlí. Prozatím tě nechám vyfotografovat v Napoleonově obleku pro naše propagační materiály."
Vřele jsem mu poděkoval.
Marcel Toire výhodně prodal voskové panoptikum a s lehkým srdcem se vzdal kulturně osvětové činnosti. Rozhodl se zakoupit několik dodávkových vozů a rozvážet buňulku do vzdálených koutů světa.
Vše probíhalo znamenitě a dokonce jsem se chvílemi začal opájet vidmou klidného a bezstarostného života. V hlubinách mé duše však doutnal neklid kombinovaný s obavami. Cosi mi říkalo, že vědma Máňa Bednová, která mi věštila z křišťálové koule, měla pravdu.
22. KOMPLIC RŮŽOVÉHO LOTOSA
Ve chvílích, kdy jsem to nejméně očekával, se znovu objevila na scéně má indiánská žena Růžový Lotos. Nepřijela do Portorica náhodou, což mi také okamžitě potvrdila.
"Utekla jsem od Šišomušů," oznámila mi, "protože mě primitivní život v pralese přestal bavit. Dokud jsem mladá, chci si užít rozkoší, které s sebou přináší civilizace. Jenomže mi chybí peníze. Uznej sám, že se nehodí, abych někde dělala uklízečku, nebo dokonce prodávala vlastní tělo v nevěstinci! Ty bys to snad schvaloval?"
"V žádném případě!" zamítl jsem tyto pesimistické představy. "Určitě se pro tebe najde něco atraktivnějšího."
"Právě proto jsem tady," usmála se. "Jako můj manžel jsi povinen se o mne starat. Jsi slavný, bohatý, a tak určitě rád něco uděláš pro svou malou Indiánku!"
"Hodnotíš mé možnosti dost nerealisticky a nadneseně," řekl jsem. "Prozatím disponuji jen jedním oděvem a několika sudy kořalky."
Nevěřila. Patřila k té drtivé většině žen, které mne pokládají za nestydatého lháře.
"Původně jsem tě chtěla nechat na pokoji," vysvětlila, "a vzít si Daniela Muňóze, který pracuje na letišti. To možná také udělám, protože je to brazilský přeborník v kulturistice. Ale nechci se vdávat jako chudá pradlena! Musíš mi něco dát do začátku, nebo ti udělám skandál, na jaký nezapomeneš! A potom už mi peníze nebudou stačit! Donutím tě, aby sis mě vzal v největším kostele v Riu de Janeiro."
Nemělo smysl jí to rozmlouvat.
"Dávám ti tři dny na rozmyšlenou," řekla poté, "pak tě definitivně sevřu do žhavých kleští. Toho bohdá nebude, aby se bojovnice kmene Šišomušů nechala obalamutit od bílého tlustého muže!"
Načež plna sebevědomí odpochodovala.
Několik hodin nato mne navštívil dvoumetrový hromotluk ne-ušlechtilých rysů. Představil se jako Daniel Muňóz.
"Musím s vámi mluvit ve velice naléhavé záležitosti," zabublal, "a předem vás upozorňuji, že jsem schopen všeho! Co bylo mezi vámi a Růžovým Lotosem, je dávná minulost. Nemůžete si na ni dělat nároky jen proto, že jste teď milionář."
"Předně nejsem milionář," řekl jsem, "a za druhé si nedělám na svoji ženu ani ty nejmenší nároky."
"To uvidíme," houkl, "ale tady o tom nebudeme mluvit!" Popadl mě za límec a navzdory mé úctyhodné váze mě odnesl jako příruční kufřík k lidovému vozíku, do nějž mě s maximálním úsilím napresoval. Pak se tam vtěsnal v rozporu s Archimedovým zákonem ještě sám a odjeli jsme na letiště.
Když jsme se ocitli ve skladišti pro přepravovaná zvířata, zaduněl tak mocně, až se pode mnou podlomila kolena.
"Já tu holku miluju, pane, a také ji uhájím před takovými naboby, jako jste vy! Říkám vám, že okamžitě opustíte Brazílii!"
"Ale jak?" podivil jsem se. "To se neobejde bez jistých formalit a mám zde přece jisté závazky..."
"Já ti dám závazky!" zaburácel. "Vlastně bych tě měl oddělat, hodit někam do stoky, ale mám pro takovou práci příliš měkké srdce. Udělám to jinak! Jsi milionář, pošlu tě mezi milionáře!"
Popadl cíp přikrývky a strhl ji z velké klece, ve které klimbal mohutný pavián. Nyní ovšem klimbat přestal. Naopak. Začal řvát, bušil se pěstmi do hrudního koše a posléze lomcovat železnými mřížemi.
"Tenhle pavián," řekl Daniel, "má za chvíli odletět do Acapulca. Objednala si ho nějaká milionářka a dokonce prý princezna. Jenže místo paviána poletíte vy!"
Nebyl jsem mocen slova.
"To je přece řešení, přijatelné pro obě strany!" chlácholil mě kulturista. "Já budu mít Růžový Lotos sám pro sebe a vy se dostanete mezi světovou finanční elitu, kam právem patříte!"
Pavián řval stále jako pominutý.
Kdybych byl hubenější, pravděpodobně bych se pokusil o útěk, ale takhle jsem neměl šanci.
Daniel odkudsi přivalil klec, ještě větší, než byla ta, v níž hřímal pavián. Otevřel dveře a vybídl mě, abych vstoupil dovnitř.
"Tam se vejdeš," konejšil mě, "je pro přepravu tapírů."
A tak jsem se ocitl v kleci. Daniel přes ni přehodil celtovinu a naložil ji na vozík. Pak mě odvezl do letadla.
24. Z KLECE DO KLECE
V kleci jsem byl přeložen na nákladní auto. Můj optimismus vzrůstal. "Teď už mé trápení nemůže dlouho trvat," říkal jsem si. "Jsem-li v kleci určené pro tapíra, kam můžeme cestovat? Zřejmě do nějaké zoologické zahrady. Promluvím si s jejím ředitelem, řeknu mu, že znám osobně profesora Veselovského a všechno bude v nejlepším pořádku."
Nebylo. I cesta na korbě nákladního auta měla pochopitelně svůj konec. Lišil se však od toho, který jsem si naivně představoval. Nebyl jsem totiž přepraven do veřejného kulturního zařízení, ale do soukromého zvěřince milionářky a

narkomanky Sophie Borberro. Místo: Acapulco.
Když zřízenci odstranili plachtu z mé klece, spatřil jsem překrásnou ženu s nezdravě rozšířenýma očima. Pohlédla na mne zcela lhostejně.
Zato muži, kteří se starali o její zvěřinec, nedovedli utajit své překvapení.
"Milostivá paní," pravil jeden a ukázal na mne, "toto není tapír."
"Zaplatila jsem tapíra," pohodila hlavou, "je to tedy tapír. Zavřete ho do připravené klece, večer ho budu ukazovat hostům. Budeme-li mít dobrou náladu, tedy ho zabijeme a upečeme si ho."
"Protestuji," zalomcoval jsem mřížemi své klece. "To je nepřípustné jednání s cizinci! Budu si stěžovat!"
Zdálo se, že mě vůbec neslyší. Otočila se a odcházela pryč.
"Když nebudeš dělat hlouposti," řekl mi jeden ze zřízenců téměř přátelsky, "převedeme tě do tvé klece bez použití násilí. Jinak bychom tě museli uspat pomocí injekce, po které bolí několik dní hlava."
Nedělal jsem tedy hlouposti a přešel sám do klece určené tapírovi. Byla prostorná a nechyběl jí ani malý výběh.
"Mám hlad," oznámil jsem muži, který mě zamkl. "Doufám, že tu zvířata netýráte hladem."
"Ovšemže ne," řekl téměř uraženě. "Chlapci už ti připravují šlichtu a prozatím se můžeš napást vzadu ve výběhu."
Už jsem toho začínal mít dost. "Jak dlouho ještě chcete hrát tuhle odpornou frašku?" zaječel jsem. "Víte vy vůbec, kdo já jsem?"
"Tapír," děl klidně zřízenec, "a zůstaneš jím tak dlouho, dokud si to milostivá paní bude přát. Ta také rozhodne o tvém dalším osudu."
"To je šílenství!" zalomcoval jsem mřížemi. "Cožpak tady neexistují žádné zákony?"
"Pouze předpisy," odpověděl, "a podle nich bychom tě museli utratit při sebemenším podezření, že jsi onemocněl vzteklinou. Zahrabali bychom tě na opuštěném místě a tvůj hrob pečlivě zasypali vápnem."
"Jsem úplně klidný," řekl jsem, "ale zdá se mi, že jsem na nějaké jiné planetě."
"Acapulco je jiná planeta," souhlasil, "a možná, že budeš mít příležitost to poznat. To ti ovšem neslibuji, protože o tvém osudu rozhodne Sophia Borberro."
"Píchá si heroin, co?" zavrčel jsem.
"Nejsem její lékař," pokrčil rameny, "ale pouhý ošetřovatel zvěře. A podívejme se, už ti nesou šlichtu!"
Nemýlil se. Dva krmiči mi přinášeli plné vědro kašovité páchnoucí hmoty. Otevřeli klec, vylili mi tu hnusnou břečku do koryta a zase odešli.
"Dobrou chuť!" popřál mi ošetřovatel a zvolna se kymácel za nimi.
Pohlédl jsem do koryta a hned se zase s odporem odvrátil. Zaskřípav zuby, odešel jsem se raději napást do výběhu.
25. NERADOSTNÉ VYHLÍDKY
Bylo to všechno absurdní, ale nedovedl jsem to dostatečně ocenit. Když člověk zničehonic trčí v kleci s výběhem, smysl pro humor ho začíná povážlivě opouštět.
Hlad, který se mě zmocnil, byl stále intenzivnější. Když už jsem neměl daleko k hořkému pláči, přitočil se k mé kleci křivonohý krmič s širokým úsměvem. Prostrčil mi mezi mřížemi několik banánů a dva pomeranče.
"Okrádám lidoopy," oznámil mi, "ale myslím, že ti to bude chutnat."
Vřele jsem mu poděkoval.
"Je mi tě líto, kamaráde," pokýval hlavou, "protože u nás tě moc štěstí nečeká. Zrovna před chvílí se mě doña Sophia ptala, jestli anakonda může sežrat dospělého tapíra. Když jsem řekl, že sotva, odvětila, že to nevadí, poněvadž ho alespoň uškrtí a to je taky pěkná podívaná."
Otřásl jsem se.
"Naše anakonda je nejdelší na světě," tvrdil křivonohý chlapík, "a měří přes jedenáct metrů. Když má chuť k jídlu, spolkne jelínka i s parohy. Ale ty jsi přece jen příliš tlustý."
Takové řeči se dost špatně poslouchaly.
"Poslyš," naklonil jsem se ke křivonožci. "Nemohl bys mi odtud pomoci? Přece se nemůžeš dívat na to, jak tvého bližního předhodí někdo anakondě?"
"Tapír není bližní," vysvětlil mi, "a o tobě řekla doña Sophia, že jsi tapír. Tady platí pouze to, co řekne ona. Všechno kolem jí patří. Vila, bazény, zahrada i zvěřinec. I ty jí patříš, protože si tě koupila."
"Ale to je omyl!" křičel jsem. "Nedorozumění!"
"Jaké nedorozumění?" žasl. "Ona zaplatila, tebe řádně doručili. Z letadla tě přivezli jako tapíra. Všechno je v naprostém pořádku."
Vzdychl jsem a začal pojídat banány.
"Třeba to ani tak špatně nedopadne," těšil mě, "protože doña Sophia je velice rozumná. Své názory často mění, takže my, kteří jí sloužíme, nevycházíme z překvapení."
"Ta dáma patří do ústavu," děl jsem tvrdě. "V Praze žije věhlasný psychiatr doktor Plzák a ten by si na ní smlsnul!"
"Plzáka znám, ale co je to Praha?" zeptal se a zakroutil nad tím podivným jménem hlavou. "To je v Africe?"
"Skoro ses trefil!" pochválil jsem ho. "Ale už jsem zbodnul všechny banány. Co kdybys mi přinesl ještě nějaké?"
Zavrtěl hlavou. "U nás se zvířata nesmějí přezírat," vysvětlil mi, "protože potom lenivějí a ztrácejí formu."
Ukázal jsem před sebe do koryta. "A kdybych snědl tohle," procedil jsem mezi zuby, "to bych formu neztratil?"
Pokrčil rameny. "Tobě se zkrátka pořád něco nelíbí," děl s očividnou výčitkou v hlase, "co by dal jiný tapír za to, kdyby se dostal do tak nádherné klece! Dovedeš si vůbec představit, v jak stísněných poměrech bys žil v zoologické zahradě?"
"Proč bych tam měl žít?" začal jsem znovu ječet, "cožpak tam by mě mohl někdo považovat za tapíra?"
"Jsi neklidný," řekl, "ale to není nic zvláštního. Některá zvířata snášejí aklimatizaci ještě hůře a musíme jim do žrádla

přidávat sedativa."
"Poslouž si," vyzval jsem ho, "klidně mi sedativum nasyp do koryta!"
Přátelsky se usmál. "Ty už se uklidníš sám," ujistil mě, "jestli ti ovšem doña Sophia poskytne čas!"
26. VEČERNÍ NÁVŠTĚVA
Blížil se večer. Obával jsem se nejhoršího, to znamená náletů krvežíznivého bodavého hmyzu. Byl jsem však příjemně překvapen. Milionáři v Acapulcu již dávno využili nejmodernějších poznatků vědy a svedli s komáry vítězný boj. Díky tomuto slavnému vítězství jsem soumrak přežil poměrně bez problémů. Trochu mi vadilo jen to, že ze sousední klece po mně mlsně pokukoval bengálský tygr. Pokud by se doña Sophia rozhodla použít jej místo anakondy, nebyly by s mou konzumací problémy.
Na nebi se rozzářil Jižní Kříž, ale to zřejmě nestačilo. V soukromém zvěřinci vzplanulo několik desítek luceren - co lucerna, to kýč. Ale co člověk může čekat v milionářském letovisku.
Po nějaké chvíli se ozval smích a hlaholení, jemuž vévodily podnapilé mužské hlasy. Blížila se návštěva. I když jsem si nemohl činit přílišné iluze o složení návštěvníků, přece jen jsem doufal, že za tak početné asistence nebudu sežrán. Takovou věc by přece nebylo možno utajit!
Hlasy sílily. Dámy se chichotaly a muži zaujímali dramaticky hrdinské pózy. Kdosi vykřikoval, že holýma rukama zardousil jaguára, zatímco jiný se chlubil, že má takové zuby, jimiž by hravě zakousl nosorožce. Všichni obdivovali zvěřinec dony Sophie a před jednotlivými exempláři neskrývali svůj obdiv a nadšení. Pomalu a jistě se blížili ke kleci, na jejíchž dveřích visela cedulka s nápisem "Tapír".
Vzápětí jsem se stal středem pozornosti.
"No to je rozkošné!" zapištěla dáma, která na sobě vlekla obrovské množství zlata a drahých kamenů. "Podívejte, jaký má to zvíře pitomý výraz!"
Kdyby měla v té chvíli příležitost podívat se do zrcadla, patrně by se mi omluvila.
"To je můj poslední přírůstek," pochlubila se doña Sophia, "obdržela jsem ho letecky z Brazílie. Je to tapír a tuším, že je příbuzným vepře."
Nikdo z přítomných se nad tím tvrzením nepozastavil. Přesto byl ve společnosti, kterou doña Sophia prováděla zvěřincem, muž, jehož má osoba vyloženě zajímala. Poznal mě a já jeho rovněž. Byl to Emanuelo Perez, muž, který mě z Ria unesl na hadí farmu.
"Jak je ten svět malý," zasyčel na mě líbezně. "Moji muži vás hledají po celé Brazílii, aby vás zlikvidovali, a vy se zatím schováváte tady."
"Neschovávám," řekl jsem. "Stal jsem se obětí velice komplikovaného nedorozumění. Nebo si snad myslíte, že mě baví poskakovat v tapíří kleci?"
Pokrčil rameny. "Člověk se může realizovat všelijak," tvrdil. "Jedna z mých milenek se začala považovat za mořskou pannu a vyplula na širé moře. Od té doby jsme ji neviděli."
Doña Sophia zpozorovala, že mezi mnou a Perezem došlo ke komunikaci.
"Zajímáte se o tapíry?" otázala se hadího krále. "Myslela jsem, že se specializujete na plazy!"
"Tenhle tapír se mi nesmírně líbí!" přiznal se Perez, "a velice rád bych ho od vás koupil!"
"Není na prodej!" zavrtěla hlavou doña Sophia. "Stejně jako žádný z mých exemplářů. Ale abyste viděl, jak hluboce si vás vážím, dám vám tohle odporné zvíře darem."
27. PEREZ SI ODSKOČIL
O několik hodin později jsem seděl v Perezově autě.
"Tady vidíte," řekl mi s úsměvem, "že člověk svému osudu neujde. My dva jsme si souzeni a vy jste byl od počátku vesmíru projektován jako má oběť. Je mi vás tak trochu líto, ale nemohu překročit svůj vlastní stín. To jistě chápete."
"Chápu," přikývl jsem. "Vezete mě opět mezi své hady?"
"Hady mám v Brazílii, v Argentině a v Kolumbii," řekl, "tady se specializuji na aligátoří kůže. Mám rozsáhlou líheň těchto pozoruhodných ještěrů asi sto kilometrů odtud."
"A co zamýšlíte se mnou?" zeptal jsem se. "Jak hodláte využít mých zlatých českých rukou?"
"Vy jste nebezpečný člověk, seňore Švandrlíku," mlaskl, "ačkoliv tak vůbec nevypadáte. V Brazílii jste mi zkomplikoval četné obchody, a kdoví, co byste podnikl tady. Už ta rafinovanost vydávat se za tapíra! Pozoruhodné! Proto jsem nucen se zachovat tak, jak onen římský boháč, který si na trhu koupil otroka. Doma jej usmrtil a jeho masem krmil v akváriu zlaté rybičky."
"Vy máte rybičky?" podivil jsem se.
"Nesmíte to brát doslova," usmál se. "Víte přece, kam jedeme. Nakrmím vámi své aligátory."
Pokračovali jsme v cestě krajinou, ve které hrály prim kaktusy a pískové závěje. Bylo světlo téměř jako ve dne, zásluhou měsíce v úplňku, Jižního kříže i četné konkurence jiných souhvězdí, jejichž jména jsem neovládal. Noc jako stvořená k prozpěvování při kytarách, banjech a podobných strunných nástrojích.
Jeli jsme tiše, neboť jsem se nezmohl na další dotaz a Perez byl zcela zaujat řízením. Náhle, proti očekávání, zastavil.
"Musím si odskočit," omluvil se, "a bude dobře, když se nepokusíte utéct. Snad chápete, že vzhledem ke svým rozměrům nemáte šanci."
Vystoupil z vozu a učinil několik kroků k pahýlu jakéhosi stromu, který se stal zřejmě obětí větrné smršti. Nyní působil dost strašidelně a Perez měl toto hrůzostrašné vzezření respektovat. To, co se pak stalo, mohl přičíst pouze na vrub své malé vnímavosti k smrtelnému nebezpečí.
Sotva totiž přistoupil k pahýlu, ozval se příšerný hukot a vzápětí se z dutiny vyrojily tisíce malých ďáblů. Perez vykřikl a zašermoval rukama, ale na víc se nezmohl. Divoké brazilské včely ho napadaly ze všech stran.
"Tak vida!" řekl jsem si a přibouchl dvířka u vozu, "ta pohroma se nám utěšeně šíří!" Před několika lety uletělo v Brazílii

včelařům několik rojů včel, zkřížených s divokou a mimořádně útočnou včelou africkou. Kříženci se měli k světu a šířili hrůzu po celé Brazílii. Napadali lidi i dobytek. Dařilo se jim skvěle a množili se. Postupovali k severu a nyní se už tedy dostali až do Mexika.
Sledoval jsem Pereze, svádějícího marný boj s početnou přesilou. Ječel, válel se po zemi a sem tam vykopl nohou. Pak zemdléval a jeho hlas se měnil v pouhé chrčení. Posléze znehybněl a zcela umlkl. Byl mrtev.
Včely ještě chvíli bzučely a zlostně kroužily kolem vetřelcovy mrtvoly. Potom se vrátily do dutiny pahýlu. Chvíli jsem vyčkával. Pro jistotu dvě až tři hodiny. Teprve pak jsem se opatrně plížil k Perezovi, abych se zmocnil jeho klíčů od motoru. Při té příležitosti jsem si vzal i jeho peněženku. Ani jsem si v tom okamžiku neuvědomoval, že jsem to dotáhl na olupovače mrtvol.
Nasedl jsem zpět do vozu, otočil jej a zamířil k milionářskému hnízdu.
28. JMENUJI SE GONZALES
Již ve voze mi bylo jasné, že bych si měl na přechodnou dobu změnit jméno. Když se člověk jmenuje Švandrlík, nevzbudí tím valný dojem ani v Poděbradech, natožpak v Acapulcu. Takže jsem začal šátrat v paměti a hledat hezké, libě znějící jméno. Do Acapulca jsem již vjížděl jak Pancho Gonzales.
Podíval jsem se na hodinky, které jsem rovněž odcizil ubodanému nebožtíkovi. Právě před několika minutami minula půlnoc. Doba, kdy slušní lidé dávno vypnuli televizor a odešli na lůžko, aby se spánkem posilnili pro příští pracovní den.
Jenomže v Acapulcu se zřejmě slušní lidé nevyskytují. Neexistují zde ani pracovní dny. A kdo ví, jestli tu vůbec existuje televize.
Letovisko bylo v tuto pokročilou dobu právě v nejlepším. Všude žhnula světla. Lucerny, lampy i pestrobarevné lampióny. Kameloti nabízeli pornografické časopisy a před hotely se pohupovaly v bocích krásné slečny. Na plážích u soukromých vil se honili kolem palem lidé bez plavek a tu a tam si hupli do bazénu.
Připadalo mi to všechno náramně zvrhlé. Ale to zřejmě dělá puritánská výchova. Člověk nemůže všechno, co vidí, poměřovat pouze vlastními zkušenostmi.
Zastavil jsem před hotelem Quialiman a vystoupil z vozu. Ihned ke mně přiskočil nosič a velice se podivil, že nemám zavazadla. Poté se mne otázala jedna z krásných dívek, mám-li zájem o čistokrevnou Indiánku. Hrůzou jsem vyjekl a vpadl do recepce. Málem jsem porazil šedivého pána, který vypadal jako ředitel banky.
"Něco se vám stalo, seňore?" otázal se mě vlídně. "Tento týden jsme měli několik bodnutí škorpióny, ale naštěstí nic vážného. Bojujeme s tou havětí ze všech sil, avšak nemůžeme ji zcela vyhubit. Zdá se, že nám někdo úmyslně působí komplikace. Mám podezření na tajnou organizaci mesticů, která má své vlivné členy zejména v řadách čističů bot."
"Děkuji, nic mne nekouslo," odvětil jsem. "Jmenuji se Pancho Gonzales a rád bych se u vás ubytoval."
"Bude nám ctí, seňore Gonzalesi," uklonil se šedivý muž, "hotel Quialiman je vám plně k dispozici. Vyhovovalo by vám apartmá v prvním patře s balkónem do zahrady?"
"Rozhodně," přikývl jsem. "Ačkoliv patřím mezi horních deset tisíc, odvažuji se soudit, že skromnost patří k vlastnostem, které člověka zdobí nejvíce."
"Skromnost je u nás vlastností velice neobvyklou, a tím pádem i atraktivní," konstatoval recepční. "Vaše zavazadla přinesou za vámi?"
"Nemám zavazadel," řekl jsem, "je to v této zemi trestné?"
"Rozhodně ne," zavrtěl hlavou, "pokud ovšem máte peněženku nebo šekovou knížku."
Perezovu peněženku jsem cítil v náprsní kapse. Byla naditá k prasknutí.
"Zítra budu potřebovat krejčího," upozornil jsem recepčního. "Musí pracovat nejen dobře, ale i rychle."
Šedovlasý muž se na mne pátravě zadíval.
"Myslím, seňore," pravil, "že bych měl pro vás velice atraktivní návrh. Vím, jak byste se obešel bez krejčího."
Pohlédl jsem na něho překvapeně.
"Doprovodím vás do vašeho apartmá," řekl, "a za chvíli vám pošlu Alfonse. Jsem přesvědčen, že se spolu domluvíte!"
29. ŠATY PO HRABĚTI
Apartmá v hotelu Quialiman bylo skutečně prvotřídní. Kdybych si chtěl podobným způsobem zařídit pražský byt, musel bych psát dva až tři romány denně. Přesto jsem se choval nenucené, jako bych byl podobným prostředím odkojen.
Krátce po odchodu recepčního se dostavil Alfonso. Byl to bývalý toreador, který měl smůlu. Několik býků ho důkladně potrkalo a dva z nich mu navíc prošlápli hrudník. Ten poslední mu perfektně amputoval ucho. Alfonso vypadal, jako by ho někdo propasíroval lisem na ovoce, ale jinak to byl docela roztomilý zbytek člověka.
"Seňore," vycedil na mne dásně, neboť jeden z býků mu vytrkal všech dvaatřicet zubů, "slyšel jsem, že si hodláte pořídit zbrusu novou garderóbu."
"Slyšel jste dobře," přikývl jsem, "a těší mě, že se o to zajímáte krátce po půlnoci. Jste snad krejčí?"
"Nerozeznám nůžky od kulometu a jehlu od špagety," odvětil květnatě, "ale rád bych vás upozornil, že hrabě Moretti měl jednu z nejskvostnějších garderób, jakou si dovedete představit."
"A už nemá?" podivil jsem se.
Alfonso smutně sklopil oči. "Hrabě Moretti je mrtev, seňore," děl procítěně, "neboť holdoval podmořskému rybolovu a střetl se se žralokem. Žralok je, seňore, ještě nebezpečnější než býk. Hrabě Moretti byl sežrán a podařilo se z něho zachránit pouze levou nohu, kterou odeslali jeho příbuzným do Evropy v luxusním balení."
"Smutný případ," podotkl jsem.
"Přímo tragický!" vzdychl Alfonso. "Tím spíše, že hrabě nevyrovnal v hotelu účet. Čekal právě odkudsi peníze, ale to nám nijak nepomohlo. Jako úhradu jsme si tedy ponechali jeho garderóbu."

"Alespoň něco," řekl jsem chápavě.
"Potíž byla jen v tom," pokrčil rameny bývalý toreador, "že hrabě měl atypickou postavu. Velice se vám podobal. Takže jsme nyní dospěli k názoru, že vám luxusní oděvy hraběte nabídneme, pochopitelně s patřičnou slevou. Hrabě šil pouze v pařížských salónech a když vyšel z hotelu, každý se za ním ohlédl."
Pomyslel jsem si, že za mnou se lidé otáčejí, přestože chodím ponejvíce v konfekci, ale necítil jsem potřebu pohovořit na toto téma. Tím spíš, že mě Alfonsova nabídka zaujala.
"Uvidíme," zavrčel jsem. "Není sice mým zvykem nosit obnošené šatstvo, ale předpokládám, že ten Moretti byl čistotný člověk. Kromě toho potřebuji garderóbu co nejrychleji."
"Můžete ji mít za několik minut," usmíval se Alfonso. "Je to devět objemných zavazadel a určitě budete spokojen."
"To se mi kupuje za cizí peníze!" napadlo mě. "Jestli tohle není hýření, pak už nic! Ale na druhé straně nechápu, proč bych se nemohl jednou v životě pořádně olepit."
Než bych se nadál, byl tady Alfonso s dvěma kufry a hned se vydal pro další.
Krátce před jednou hodinou ranní jsem přijal poslední z devíti zavazadel a zaplatil Alfonsovi požadovanou sumu. Nebyla nijak přehnaná.
Rozloučili jsme se a já se šel osprchovat. Na scénu totiž vstupoval nový muž. Pancho Gonzales.

30. MŮJ PRVNÍ SMOKING

Nemohu říci o Acapulcu nic dobrého. Slušná města, například Mnichovo Hradiště nebo Benešov, v noci spí. Totéž předpokládám o Uherském Brodu nebo Polici nad Metují, kde jsem v životě nebyl. Ale Acapulco - to je něco úplně jiného!
Člověk se v jednu hodinu ráno sprchuje a zjistí, že kolem něho pulsuje čilý život. Ne že by se ocitl uprostřed nekultivovaného randálu. Spíše podvědomě cítí, že to všude, kam sahají jeho smysly, tiše vře. Za této situace, to jistě uznáte, je zhola nemožné, převléknout se do pyžama a ulehnout do postele.
Přehodil jsem přes sebe župan a vyšel na balkón. Přímo pode mnou se rozkládala rozsochatá koruna palmy. Pod ní klečel dědek (v našich představách dlouholetý starobní důchodce) a kořil se dívce, na niž se zřejmě ještě vztahovala povinná školní docházka. Bylo to, alespoň pro rodilého Středoevropana, šokující.
Opodál hrál jakýsi vychrtlý mladík na banjo a nasládlým tenorem neúspěšně zastíral zjevné přehmaty. Ačkoliv se snažil upoutat na sebe pozornost, nesetkával se s žádoucím ohlasem. Ostatně nebylo divu. Nedaleko se totiž modral hotelový bazén, který měl rozměry docela solidní plovárny. I když zřizovatelé tohoto rekreačního zařízení počítali zejména s denním provozem, byl i nyní maximálně vytížen.
Kouzlo tropické noci je neobyčejně všestranné. V Acapulcu, kde je jen minimum morálních zábran, mu podléhá kdekdo. Kolem bazénu se hemžilo značné množství lidí, většinou nahých, což bylo zcela zřejmé i z mého balkónu.
"Kam ten svět spěje?" zakroutil jsem hlavou, ale na spánek jsem už neměl ani pomyšlení.
Otevřel jsem skříně, do nichž Alfonso pečlivě rozvěsil garderóbu po sežraném hraběti. Bylo až neuvěřitelné, jak shodné rozměry mohou mít dva lidé. Vyzkoušel jsem si několik obleků a padly mi jako ulité. Báječně jsem se cítil zejména ve smokingu, patrně proto, že jsem předtím nikdy žádný neměl. Jednou se mi sice naskytla velice výhodná koupě, ale Neprakta si právě doplňoval sbírku městských halaparten, takže mi nemohl, nebo spíš nechtěl půjčit. Naštěstí se dá žít v Praze docela dobře i bez smokingu.
Jenomže nyní jsem byl v Acapulcu a smoking mi nesmírně slušel. Když jsem pohlédl do zrcadla, připadal jsem si jako karikatura amerického zbrojaře. Promenoval jsem se třemi pokoji, které tvořily mé apartmá, a líbil jsem se sobě stále víc. Vypadal jsem báječně, i když jsem do zrcadla dělal idiotské obličeje. Přísloví, že šaty dělají člověka, se opět v plném rozsahu potvrdilo.
Nyní bylo jasné, že mě nikdo nemůže přinutit, abych se odstrojil. Vyrostl jsem ve vlastních očích do gigantických rozměrů a zatoužil, aby mě ocenili i ostatní. Rozhodl jsem se pokořit noční Acapulco, ačkoliv jsem neměl nejmenší tušení, jak se taková věc dělá. Ale nad některými věcmi není dobré příliš uvažovat.
Pohlédl jsem ještě jednou do zrcadla, opustil své apartmá a sešel do recepce. Šedivý muž se na mne přátelsky usmál.
"Jdete-li do kasina, o čemž nepochybuji, seňore Gonzalesi," pravil, "přeji vám mnoho úspěchů ve hře. A ještě malé upozornění. V kapsičce za batistovým kapesníčkem máte sametové pouzdro se zlatým monoklem. Hrabě Moretti v něm všude dělal nesmírný dojem!" Takže jsem měl poprvé v životě nejen smoking, ale i monokl.

31. NOVÁ ZNÁMOST

Před hotel jsem vyšel tak sebevědomě, že mi sotva stačilo schodiště. Samozřejmě jsem učinil patřičný dojem. Projevilo o mne zájem hned několik dívek.
"Trochu sexu, seňore?" zašvitořila jedna z nich.
V chůzi jsem zavrtěl hlavou. Na sex jsem neměl ani pomyšlení už proto, že bych si musel svléknout oblek, v němž jsem se cítil jako polobůh. Něco podobného zřejmě prožíval Caligula, když se prohlásil bohem.
Kráčel jsem zvolna a důstojně, jak jsem to kdysi viděl u jednoho vznešeného cizince na kolonádě v Karlových Varech. Byl to výrobce kotlů k ústřednímu topení a chodil s nadanou baletkou, která předčasně ukončila svou slibnou kariéru tím, že v nočních hodinách kopla do dlažební kostky. To by se jí v Acapulcu stát nemohlo. Toto letovisko připomíná pečlivě uklizený pokoj a je prosto veškerých nástrah. Neslyšel jsem, že by zde někdo spadl do výkopu nebo usnul v popelnici. I já, jemuž je klopýtání vlastní, jsem se sunul vpřed bezpečně a bez komplikací.
Ušel jsem asi sto metrů, když se z parčíku s barevnými fontánami vynořil elegantní, nejméně dvoumetrový muž a řítil se ke mně. Jeho široký úsměv svědčil, že to se mnou myslí dobře. Vypadal jako Dlouhý ze známé pohádky, a když se postavil vedle mne, začal jsem citelně postrádat Bystrozrakého.
"Hrabě Moretti," vykřikoval čahoun. "Vy žijete? Nestal jste se obětí mořské nestvůry?"
"Musím vás zklamat, seňore," řekl jsem. "Krom toho úctyhodného břicha nemám s hrabětem nic společného. Jmenuji

se Pancho Gonzales a v Evropě používám exotického příjmení Švandrlík."
Dlouhán nedůvěřivě kroutil hlavou a bedlivě si mě prohlížel. "Nejste-li hrabě Moretti," pravil konečně, "jste jeho dvojče. O tom nemůže být nejmenších pochyb."
Přiznávám, že nerad lidem odporuji, zvláště když na tom nezáleží.
"Nu ano," přikývl jsem. "Podoba mě zřejmě prozradila. Jsem Morettiho bratr, ale nikoliv dvojče. Hraběcí titul mi nenáleží. Má matka byla zpěvačkou lidových balad a stala se Morettiho milenkou na ostrově Capri."
"Jmenovala se Gonzalesová?" podivil se dlouhán.
"To ne. Provdala se za Pedra Gonzalese, když mi byly čtyři roky. Krátce nato můj nevlastní otec zahynul při letecké katastrofě."
"A proč se jmenujete Pancho? Jste přece Ital?"
"Má matka zvítězila na festivalu s hispánskou baladou o větrných mlýnech a ze samé radosti mi dala španělské jméno."
"Tak takhle to je," přikývl spokojeně. "Promiňte, jestli jsem byl příliš dotěrný, ale jsem literární kritik, zabývající se detektivní literaturou. Má zvědavost je vlastně nemoc z povolání. Jmenuji se Fikar Bluma.
"Čech?"
"Francouz. Fikar je francouzský světec. Naproti tomu Bluma..."
"To je česky ovoce. Peckovina."
"Dost možná, tím jsem se nezabýval ani ve Francii, natož pak tady. Zůstanu do smrti Blumou, i kdyby to mělo znamenat indicky zouvák. Kam máte namířeno, seňore Gonzalesi?"
"Dosud jsem se nerozhodl."
"Co byste říkal kasinu?" zazubil se. "V tuto dobu jsme s hrabětem Morettim chodívali hrát téměř pravidelně."
"A vyhrávali jste?"
"Nikdy. Kdybych měl vyhrávat v ruletě, připadala by mi hra jako práce a tu dost dobře nesnáším. Jdeme?"
Šli jsme. Člověk se nikdy nemá vyhýbat novým poznatkům.
32. ŠTĚSTÍ NECHODÍ PO HORÁCH
Jaké město - takové kasino. V přepychovém a luxusním Acapulcu jsem nemohl samozřejmě očekávat, že vstoupíme do nějaké zatuchlé špeluňky. Ale co je moc, to je moc. Budova, do které jsme vešli, připomínala banku, operu nebo muzeum. Uvnitř palmy, benátská zrcadla, obrazy, sochy a plyšové pohovky. Několik restaurací a barů. Nejvznešenější společnost. Lesk mého prvního smokingu začal povážlivě blednout. Náš příchod zřejmě nikdo nezaznamenal.
Fikar Bluma, nezkrušen malým ohlasem naší návštěvy, mě vedl po schodech do herny. Připomněla mi sportovní halu až na to, že byla nepoměrně luxusněji vybavena. Jakoby majitelé podniku nevěděli, kam s vydělanými milióny.
Trochu mě mrzelo, že se mám stát jedním z armády dobrovolných přispěvatelů, ale pak jsem nad tím v duchu mávl rukou. Přece nebudu ronit slzy nad Perezovými penězi! Chce to trochu velkorysosti, Pancho Gonzalesi! Kdy se ti ještě v životě přihodí, že si zahýříš jako nějaký petrolejový král?
Prozatím jsem si prohlížel stoly a lidi kolem nich. Připouštím, že jsem byl u vytržení. Žil jsem až dosud velice skromně a na tanec miliónů jsem ani nepomyslel.
"Doufám, že nejste zklamán," řekl Fikar Bluma. "Osobně dávám přednost Monte Carlu, ale spíše z patriotismu, než z rozumných důvodů. Většina hráčů tvrdí, že herna v Acapulcu nemá konkurenci."
Ne vy tloukal jsem světové herny natolik, abych to mohl odpovědně posoudit, a tak jsem jen něco neurčitého zamumlal.
"Hrabě Moretti byl podivín," informoval mě dlouhý Francouz, který měl díky své postavě mimořádný rozhled. "Vždycky sázel červenou na třináctku. Nikdy neměnil číslo ani barvu. A soustavně prohrával."
To jsem docela chápal. Ve své vlasti jsem pravidelně sázel sportku a Matesa. Tatáž čísla. Dopadal jsem stejně jako Moretti, i když mé ztráty nebyly zdaleka tak horentní.
Zakoupil jsem si hromadu žetonů. Když jsem vydaný obnos přepočítal na naše peníze, málem jsem se rozplakal. Tím ležérněji jsem se ovšem začal tvářit.
"Já se podřizuji momentální intuici," vysvětloval Fikar Bluma, "a prohrávám právě tak spolehlivě, jako bych si zvolil nějaký složitý systém. Jak budete hrát vy?"
"V duchu tradice," řekl jsem. "Alespoň nad tím nebudu muset přemýšlet."
"To znamená červenou na třináctku? Za všech okolností?"
"Ovšem."
"Tak se do toho dáme!"
V té chvíli mě silně rozbolelo břicho. Zřejmě toho na mne už bylo příliš. Požádal jsem Blumu, aby sázel za mne a odkvačil jsem na toaletu.
Když jsem se po nějaké chvíli vrátil, bylo zřejmé, že se něco stalo. Hosté kasina na mne hleděli jako na obživlého Budhu nebo létajícího oře, což ostře kontrastovalo s předchozím nezájmem. Napadlo mne, že už někdo objevil včelami ubodaného Pereze a začala se o mne zajímat místní policie, ale nic takového se nestalo. Než jsem se mohl pořádně zorientovat, spatřil jsem dlouhého Fikara Blumu, kterak se mi žene v ústrety.
"Seňore Gonzalesi?" sotva se ovládal, "stalo se to, co v Acapulcu nikdo nepamatuje. Dvanáctkrát za sebou vyšla červená na třináctku a vy jste rozbil bank. Majitel herny se zastřelil a vrchní krupiér vyskočil z okna, naštěstí přímo do bazénu. Mám tu čest vám s radostí a upřímným blahopřáním oznámit, že jste se stal mnohonásobným milionářem!"
33. STAROSTI S PENĚZI
Jsem tak skromný člověk, že by mě snad měli ukazovat. Ačkoliv jsem právě vyhrál více než sto patnáct miliónů dolarů, ponechal jsem si své stísněné apartmá v hotelu Quialiman, přestože zde byl pouze jediný balkón a dvě koupelny. Nepatřím však k nabobům, kteří nevědí, co roupama dělat.

"Zbohatl jsi také proto," říkal jsem si, "žes odolal pokušení sexu! Kdybys šel místo do herny skotačit s dívenkami, kdoviják bys dopadl! Třeba bys už neměl ani Perezovu peněženku! Zhýralost a nestřídmost se ještě nikomu nevyplatily!"
Byl jsem oběma nohama na pevné zemi. Věděl jsem, že se o mně mluví i v Acapulcu, ale nezpychl jsem. Psaly o mně noviny a poskytl jsem interview několika rozhlasovým a televizním společnostem. Kdekoho zajímalo, co učiním s tak značným obnosem a do jakého byznysu jej vložím. Přicházeli za mnou různí lidé se zajímavými návrhy. Nabízeli mi doly, hutě, nevěstince i tabákové farmy. Prozatím jsem odolával. Navštívilo mě i torzo člověka, zvané Alfonso.
"Seňore," navrhl mi, "založte arénu a pořiďte třicet až čtyřicet býků. Toreadory vám obstarám sám. Uvidíte, že to bude zlatý důl."
Řekl jsem, že uvidíme, což ho plně uspokojilo.
Také Fikar Bluma usilovně uvažoval, co podniknout s mými penězi. Posléze dospěl k názoru, že nejrozumnější bude, když si zakoupím prosperující nakladatelství s pornografickou literaturou.
"Sám bych se do něčeho podobného pustil," mlaskl, "ale můj bratranec je biskup. Nerad bych poškodil jeho zájmy a tím méně bych chtěl způsobit nějaké příbuzenské komplikace."
Chápal jsem ho, ale na druhé straně mě jeho návrh nijak nevzrušoval. Nicméně přiznávám, že mi peníze působily starosti. Co bych si měl pořídit? Garderóba po hraběti Morettim mi vydrží do konce života. Projíst takový obnos nelze a v šampaňském se zásadně nekoupu. Jak to tak vypadá, přivezu si těch sto patnáct miliónů dolarů do Prahy a uložím si je na sporožiro.
S podnětným návrhem za mnou přišel i šedovlasý recepční.
"Seňore Gonzalesi," pravil, "jsem rád, že právě host hotelu Quialiman tak pozoruhodně zbohatl. Zároveň si však o vás začínám dělat starosti, protože se můžete stát terčem nekalých živlů. Acapulco se sice těší znamenité pověsti, ale přihodit se může ledacos. Doporučoval bych vám, abyste si najal jednoho, nebo raději dva ozbrojené strážce. Skutečné profesionály. Kdybyste měl zájem, nabídl bych vám znamenité chlapce. První uprchl ze Sing-Singu v předvečer popravy zatímco druhý pracoval v nejlepších hotelích jako soukromý detektiv. Ostří hoši, ale je na ně spolehnutí!"
Zřejmě jsem tuto radu trochu podcenil. Nebo mě snad chytila pýcha boháčů. Najednou se mi zdálo, že nemám zapotřebí vydávat své krvavě vydělané peníze za služné nějakým hrdlořezům. Ostatně, co se mi může stát právě zde? Acapulco se mi jevilo jako útulné a zcela bezpečné útočiště slušných a zámožných občanů.
Řekl jsem recepčnímu, že o tělesnou stráž nestojím a on jen pokrčil rameny. Jen mi ještě doporučil, abych se vyhýbal agentům dobročinných organizací.
"Mohl byste dopadnout jako producent Herzog," varoval mě, "kterého dvě ženy opily natolik, že daroval tři sta tisíc dolarů na výstavbu útulku pro toulavé kočky."
Slíbil jsem mu, že kočky ode mne nedostanou ani jediný cent.
34. NÁROČNÁ ŽENUŠKA
Záhy jsem poznal, že popularita nemusí být vždy ku prospěchu. Fotografie Pancho Gonzalese a dlouhé články o něm vyšly nejen v Mexiku, ale v celé Latinské Americe. Rozbití banku v acapulské herně bylo všude považováno za událost prvořadého významu. Dokonce i v Brazílii.
Tím pádem došlo znovu k setkání s mou indiánskou ženou Růžovým Lotosem. Když se gramotná Šišomuška dozvěděla o mém finančním vzestupu, neváhala ani na okamžik. Sedla na první letadlo do Acapulca a obšťastnila mě svou návštěvou.
"Jsi stále můj manžel," usmála se na mne, "a mně je proti mysli vzít si někoho jiného. Když jsem se dočetla, že mě můžeš zabezpečit až do konce života, neváhala jsem ani na okamžik."
Zatvářil jsem se jako starý skrblík.
"Nevím," děl jsem zamračeně, "proč bych měl zabezpečovat ženu, která mě mydlila liánou a pak mě hodila na pospas dravým piranám. Jediné, co pro tebe mohu udělat je, že ti zaplatím zpáteční letenku do Brazílie a přidám ti něco drobných na kornout bonbónů."
Nebyla mou odpovědí ani sebeméně otřesena.
"Jenom se nevytahuj," ušklíbla se, "raději mě poslouchej: pokud neuspokojíš mé spravedlivé nároky, svolám v Acapulcu tiskovou konferenci. Všem novinářům a reportérům sdělím, jak odporně a podle jsi se ke mně zachoval. Řeknu, jak vášnivě ses se mnou miloval a teď, když jsi nečekaně zbohatl, přestala být pro tebe Indiánka dost dobrá. Před celým světem tě označím jako hnusného rasistu a zavilého nepřítele všech barevných."
"Zajímavé," přikývl jsem. "A dál?"
Růžový Lotos se s gustem nadechla a pokračovala: Potom přijmu v Acapulcu místo striptérky. Všude budou tučné nápisy: Multimilionářova žena se musí svlékat, aby měla co do úst."
"S tím nebudeš mít příliš starostí," ujistil jsem ji, "protože tady jsou striptérky velice dobře placené."
"Jenomže já dám celý svůj výdělek advokátům," slibovala, "aby dokázali, že naše manželství je platné. Bude-li třeba, dopravím sem letecky celý kmen Šišomušů, aby svědčili v můj prospěch. Vysoudím si svá práva a budu na tobě požadovat alimenty."
"No dobrá," řekl jsem. "Kolik na mně vlastně chceš?"
"Padesát miliónů," pravila bez uzardění. "Takovou částku můžeš docela snadno postrádat."
"Dám ti milión," zavrčel jsem, "a nechci tě do nejdelší smrti ani vidět."
"Milión?" zapištěla. "Nenechám se odbýt jako nějaká žebrácká."
Nakonec jsme se shodli na deseti miliónech. Růžový Lotos je přijala s takovou samozřejmostí, jako by celý život nedělala nic jiného.
"A pamatuj si," připomenul jsem jí, "že od tohoto okamžiku se neznáme!"

Rozpustile mě políbila a spokojeně vyplula ze dveří. Do Brazílie se nevrátila, pronajala si v Acapulcu vilu a hned nato začala chodit s jakýmsi McDonaldem, který se věnoval vzduchoplavectví a věřil v renesanci balónů plněných héliem.

35. ROZMLUVA S DÁMOU

Pochopitelně jsem se střetl i se Sophií Borberro. Když mi dáma byla představena, ani na okamžik neupadla do rozpaků.

"Jsem ráda, že vás vidím, seňore Gonzalesi," usmála se zářivě. "Rozhodně mě musíte co nejdřív navštívit! Mám pozoruhodný zvěřinec!"

Slíbil jsem, že určitě přijdu, neboť jsem členem Klubu přátel zoologické zahrady v Trói.

"A jak se vám líbí Acapulco?" otázala se. "Líbezné hnízdečko, což? Jen zde má člověk velice málo skutečných přátel. Tím smutnější je, když některý z nich nečekaně odejde. Znal jste seňora Pereze?"

"Toho herpetologa?"

"V plazech se opravdu vyznal. Ale říkalo se o něm, že i v pašování heroinu, což byla jistě pomluva."

"O heroinu jsme spolu nikdy nemluvili. Spíše o hadech a krokodýlech."

"No vidíte," vzdychla Sophia. "S takovými nebezpečnými obludami přicházel denně do styku a nakonec ho ubodaly včely. Věřil byste tomu?"

"Ani mi neřekl, že včelařil."

"Nevčelařil. Vystoupil z auta a střetl se s včelím rojem."

"Smůla."

"Doufejme. Také ho ovšem mohl někdo k tomu osudnému kroku donutit."

"A máte ponětí kdo?"

"Ale, pane Gonzalesi!" spráskla ruce. "Já přece nejsem policejní komisařka! Jen jsem slyšela, že před hotelem Quialiman, kde tuším bydlíte, bylo nalezeno Perezovo auto."

"Byl tedy ubodán včelami před hotelem Quialiman?"

Sophie se srdečně rozesmála. "Božínku, jak jste nechápavý!" jásala. "Opravdový milionář! Ten, kdo umožnil seňoru Perezovi střetnutí s včelami, nechal chudáka ležet u cesty a přijel vozem do Acapulca. Dost možná, že se ubytoval právě v hotelu Quialiman."

"Nezvolil špatně," řekl jsem, "je to velice slušný podnik, mohl bych ho každému doporučit."

"Jsou ve městě i lepší," tvrdila, "a já sama dávám přednost vlastní vile."

"Se zvěřincem."

"Správně. Pohled na zvířata mě uklidňuje. Právě tak jako projížďky po moři. Mám velice pěknou jachtu. Co kdybych vás někdy pozvala?"

"Cítil bych se velice poctěn."

"Tak tedy platí," podala mi ruku. "Seznámím vás s některými význačnými osobnostmi zdejšího světa. Říkám světa, protože Acapulco je svět sám pro sebe. To jste, doufám, již pochopil!"

"Stává se ze mne místní patriot," přiznal jsem se, "ještě nikde se mi nepodařilo vyhrát přes sto miliónů dolarů."

"Červená na třináctku, že ano?" řekla. "Určitě to taky někdy zkusím!"

Rozloučili jsme se velice přátelsky. Musím přiznat, že se mi tentokrát Sophia zdála docela roztomilá. Jednak nebyla dosud pod vlivem drogy a za druhé jsem se na ni nemusel dívat mřížovím klece. Pak mě objevil bývalý toreador Alfonso.

"Seňore," oslovil mě vzrušeně. "Doktor Radona vás prosí, abyste ho okamžitě navštívil. Seňoru Fikaní Blumoví se přihodilo neštěstí!"

36. MAJÍ O MNE ZÁJEM

Doktoru Radonoví se vedlo v Acapulcu znamenitě. V jeho sanatoriu se léčili milionáři z náhlých případů, které s sebou přinášejí rekreace a lenošení. Nejčastěji to byly úžehy nebo drobné otravy medúzou. Sem tam někoho štípl krab, uštkl škorpión a jedné dámě spadl na hlavu veliký citrus.

Práce, kterou zkušený lékař zvládne levou rukou.

Tím víc mě překvapilo, že se doktor tvářil vážně, ne-li přímo tragicky. "Pojďte, prosím, za mnou," pravil. "Zavedu vás do pokoje seňora Blumy. Zřídili ho pořádně!"

"Zřídili?" podivil jsem se. "A kdo?"

"Jsem lékař," odpověděl, "a do jiných profesí nefušuji."

Fikar Bluma ležel v útulném pokojíku, ale sotva jsem ho poznal. Místo nosu měl fialovou bambuli, jako by se právě chystal na karneval. Jinak byl kompletně zasádrován.

"Člověče," zakoulel po mně očima. "Kdo vlastně jste? Podívejte, jak vaší zásluhou vypadám!"

"Mojí zásluhou?" podivil jsem se, "to byste snad měl nějak zdůvodnit."

"Velice rád," zasyčel, "protože již několik hodin proklínám okamžik, kdy jsem vás potkal. Až do včerejšího dne se mi nikdy nestalo, že by mě někdo unesl!"

"Unesl? A kdo?"

"Myslíte, že se mi ti lumpové představili? Praštili mě do hlavy a odvezli do nějakého sklepa. Když jsem přišel k sobě, ptali se na vás. Velice naléhavě."

"A co jste jim řekl?"

"Že jste nevlastní bratr hraběte Morettiho. Mohli se potrhat smíchy. Pak si ale řekli, že už se nasmáli dost a začali mě mučit!"

"To snad ne!"

"Ale ano! Počínali si jako ve středověku, mizerové! Lámali mi prsty, kroutili nosem a dokonce mi pálili chodidla rozžhaveným pohrabáčem. Nechtěli ode mne slyšet nic jiného, než veškeré podrobnosti o vás. Rád bych jim všechno

vyklopil, ale cožpak o vás něco vím? Považoval jsem vás za slušného člověka a vážil jsem si vás právě tak, jako vašeho nezapomenutelného bratra hraběte. Jenže kvůli němu mě nikdo nemučil!"
"Je mi to upřímně líto," řekl jsem, "a rozhodně jsem něco takového nepředpokládal. Vždyť vám vděčím za sto patnáct miliónů!"
"No právě," zamručel. "Čiň čertu dobře a peklem se ti odmění! Ale proč mě ti darebáci takhle zřídili? Co chtěli vědět? Do čeho jste se to zapletl?"
Na to jsem nemohl dát jednoznačnou odpověď.
"Jak myslíte!" pochopil to po svém. "ale vezměte na vědomí, že od tohoto okamžiku se neznáme! Nemám zapotřebí, aby mě někdo tahal za nos jako za záchrannou brzdu. Také mě chtěli přibít za uši k futru u dveří! Sbohem, a zapomeňte, že nějaký Fikar Bluma existuje!"
Opustil jsem pacientův pokoj ve velice ponuré náladě. Pochopil jsem, že milionářská selanka není nic pro rodilého Středoevropana a že je načase dát Acapulcu sbohem.
Doktor Radona se se mnou rozloučil srdečně.
"Mám teď nezvykle těžké případy," postěžoval si. "Vedle na pokoji leží vzduchoplavec McDonald, kterého jeho indiánská milenka seřezala golfovou holí.
37. MYŠLENKY NA ÚTĚK
Přijedete-li někam s cizí peněženkou v kapse a bez zavazadel, je zde značná naděje, že uniknete nežádoucí pozornosti. Horší je to, když hodláte opustit hotel coby mnohonásobný milionář. Nelze učinit krok, aby vám někdo nebyl v patách. Nejhorší jsou reportéři, nebo ti, kdo se za ně vydávají.
"Prý hodláte odcestovat?" překypovali zvědavostí. "Nevyhovuje vám zdejší klima? Hodláte cestovat do Evropy? Pokusíte se ještě o štěstí v místním kasinu? Do jakého průmyslového odvětví budete investovat své peníze? Je pravda, že máte zájem o japonské jeny?"
Začínal jsem být značně nervózní.
"Seňore Gonzalesi," zašeptal mi jednoho večera šedovlasý recepční. "Ty dva ostré hochy, které jsem vám nabízel, najal už někdo jiný. Zdá se, že se něco chystá."
"Taky mám ten dojem," souhlasil jsem, "a proto zvedám kotvy. V Acapulcu jsem zbohatl, ale strašně nerad bych se dožil toho, aby mi tu někdo pálil chodidla."
"To se ještě dělá?" podivil se recepční.
"Ovšem," přikývl jsem, "a to nemluvím o kroucení nosem a přibíjení k dveřnímu futru za uši!"
Chápu vás," řekl šedovlasý muž. "Člověk musí používat své inteligence k tomu, aby se vyhnul nesnázím. Budete cestovat letadlem?"
"Pochopitelně."
"Kam máme poslat vaše ctěná zavazadla?"
"Pokud se neurazíte, zanechám vám garderobu hraběte Morettiho jako tuzér. Můžete ji ještě jednou někomu střelit."
"To bude velice těžké," vzdychl recepční. "Takových atypických postav, jako jste vy, k nám nepřijíždí mnoho. Přesto vám děkuji za velkorysost a uznání našich služeb. Ale ještě jednu otázečku, seňore Gonzalesi: Jak máme naložit s automobilem?"
"S jakým?"
"S červeným jaguárem. S tím, se kterým jste přijel. Pokud to nevíte, je v naší garáži."
"Ten vůz mě nezajímá. Jestli se vám hodí, je váš."
"Taková věcička se hodí vždycky, seňore Gonzalesi," culil se recepční. "Jenom doufám, že se neozve jeho původní majitel."
"To v žádném případě," ujistil jsem ho. "Možná že jste už slyšel o někom, koho ubodaly divoké včely!"
Recepční podivuhodně zvážněl. Chvíli na mne zíral a potom pravil: "Hrajete vysokou hru, seňore Gonzalesi. Velice vysokou. Ale jste hodný člověk a já se za vás budu modlit!"
Poděkoval jsem mu a šel do svého apartmá, kde mi bylo lépe, než kdekoliv jinde. Měl jsem dokonce dojem, že se mi po těchto útulných pokojích bude stýskat, ať už se vydám zpátky do Brazílie nebo někam jinam. Poněkud jsem však své apartmá přechválil. Právě když jsem se hodlal věnovat osobní hygieně, vystoupili z koupelny dva muži. Tváře posupné, v rukou revolvery. Hned mi bylo jasné, že to nejsou novináři.
"Musíme si něco vyjasnit, šéfe," řekl větší a hranatější z nich, "a proto bude dobře, když se posadíte támhle do toho křesla!"
Čištění zubů muselo počkat.
38. POZORUHODNÁ NABÍDKA
"Seňore Gonzalesi," řekl ten zabiják, když jsem se posadil, "musím se přiznat, že jste nám pořádně zamotal hlavu. Tím, že jste oddělal velkého Pereze, jste zkomplikoval život nám, sobě a ještě celé řadě lidí."
"Ale já jsem ho neoddělal!" vykřikl jsem. "Šel se vyčůrat a šlápl tam, kam neměl."
"Na tom nezáleží," mávl rukou, ve které netřímal revolver. "To je zanedbatelný detail. Podstatné je to, že Perez je bradou vzhůru. A my jsme tady zůstali jako sirotci. Víte vy vůbec, kdo to byl Perez? Hlava s velkým H! Mozek celé organizace!"
"Jistě," souhlasil jsem. "Mozek s velkým M!"
"No právě," zahučel. "A co teď? Co s tak velikou a prosperující organizací jako je naše? Bez mozku s velkým M se zhroutí! Potřebujeme nového myslitele a organizačního génia, který by nahradil zesnulého. Takoví lidé se ovšem nehledají na inzeráty. Ty je nutné vytipovat."
"A jak to tak vypadá," přidal se druhý desperád, "to místo asi nabídneme vám."

Přiznám se, že se v té chvíli o mne pokoušely mdloby.
"Víme o vás téměř všecko," tvrdil první, "a je zřejmé, že se dovedete otáčet. V Brazílii jste se nejprve vydával za spisovatele Miloslava Švandrlíka. Proč, to prozatím nevíme. Perez na tuto vějičku naletěl a odvezl vás na jednu z našich hadích farem. Na tu zaútočili mravenci a vy jste měl zahynout. Jak jste si zachránil život, nevíme, ale rozhodně to svědčí o vašich výjimečných schopnostech. Pak jste začal proti naší organizaci, zřejmě z pomstychtivosti, bojovat. Chtěl jste zničit naše hadí farmy, které dodávají séra do celého světa, tím, že jste spolupracoval při výrobě kořalky s obdobnými účinky. Vaši společníci v Brazílii jsou dosud velice aktivní a zřejmě je nějakým způsobem instruujete. Vy sám jste se objevil v Acapulcu pod jménem Gonzales. Zlikvidoval jste našeho šéfa a pomocí nějakého fantastického triku jste rozbil bank v kasinu. Jste výjimečný člověk, a proto jste horkým kandidátem na čelné místo v naší organizaci."
"Jenomže já se v hadech nevyznám," přerušil jsem ho, "a v krokodýlech teprve ne."
"Sám víte velice dobře, o co nám doopravdy jde," zasmál se první muž." Perezova genialita byla v tom, že báječně zorganizoval distribuci heroinu. Jeho zásluhou jsme nikdy nenarazili na potíže. Jsme vývozci protihadího séra a v polovině zdravotního balíčku je droga. Podobně nám slouží výrobky z krokodýlí kůže. Perez byl třída a vy musíte přijít na nové, ještě originálnější způsoby."
"To je zajímavé," připustil jsem, "ale vůbec si nejsem jist, že jste si vybrali toho pravého."
"Ještě jsme si vás nevybrali," řekl druhý, "ale jste hlavním kandidátem."
"Proto se laskavě nevzdalujte z Acapulca," děl první, "a čekejte, až vám podáme zprávu. Nepokoušejte se o útěk, bylo by to marné."
"A hlavně věřte, že všechno dobře dopadne," dodal druhý, "protože jinak by to s vámi dopadlo moc špatně!"
39. MOŘE JE KLIDNÉ
Přiznávám, že mi ta nabídka trochu lichotila. Stát se hlavou a mozkem pašeráckého gangu - to by nebylo tak úplně k zahození. Na druhé straně jsem přece jen měl určité morální zábrany. Kdyby ti chlapíci pašovali špenát nebo vanilku - ale heroin! To bych se musel s výčitkami svědomí setsakramentsky poprat.
Přesto jsem z Acapulca neodjížděl. Cítil jsem, že mě na každém kroku někdo sleduje a kdoví, jestli ten někdo nemá ukazovák na spoušti. V každém případě je rozumnější zbytečně neprovokovat.
Žil jsem tedy okázalým životem zbohatlíka. Slunil jsem se, hrabal v bazénech čubičku a někdy jsem si dokonce zahrál tenis nebo golf. Při obou sportech se mi podařilo ohrozit vlastní zdraví. Na tenisovém dvorci jsem se při bekhendu ťal raketou pod levé oko, zatímco šlápnutí do golfové jamky jsem odnesl podvrknutým kotníkem. Doktor Radona mi vysvětlil, že člověk není povinen riskovat při sportu život a doporučil mi hru vhodnou pro intelektuály - šachy.
Bohužel se však ukázalo, že nade všechny pochybnosti nejsem intelektuál. Ačkoliv jsem si zaplatil dva učitele šachu, žádný z nich mě nenaučil tahat figurkami. Stále jsem si pletl královskou hru s dámou, halmou nebo dokonce Člověče, nezlob se. Zřejmě na tohle nemám talent.
Musím se přiznat, že mi za této situace přišlo celkem vhod, když mi jednoho pozdního odpoledne zavolala Sophia Borberro.
"Je nádherný den," oznámila mi, "a meteorologové tvrdí, že počasí má setrvalý stav. Moře je klidné, jen zcela nepatrný vánek čeří jeho hladinu. Právě jsem se dohodla se svými rodiči, že strávíme několik příjemných hodin na mé jachtě. Mohu doufat, že pojedete s námi?"
Její nabídka se mi zamlouvala. Ačkoliv nepatřím k nejmladším, na jachtě jsem se dosud neplavil. Dvakrát či třikrát na pramičce a jednou na maňásku. Žádná zvláštní rozkoš to nebyla. Ale jachta, to je docela něco jiného. Člověk společensky povyroste, sotva vstoupí na její palubu. Takovým zážitkem přece nemohu opovrhnout.
"Právě nemám co dělat," řekl jsem, "a tak se mi vaše nabídka docela hodí. Těším se na nevšední zážitky."
"V tomto směru určitě nebudete zklamán," slíbila mi. "Asi za půl hodiny se pro vás stavím v hotelu."
"Dobrá, budu připraven," slíbil jsem a začal se prohrabovat v garderobě hraběte Morettiho. Neměl jsem nejmenší tušení, jaký oděv si bere džentlmen na jachtu, nakonec jsem zvolil šedé šaty, které mě, jak se mi zdálo, mimořádně zeštíhlovaly. Nikdo by mi v nich nehádal ani sto dvacet kilo!
Sophia Borberro přijela přesně. Byla úžasná. Ačkoliv toho na sobě moc neměla, sálalo z ní bohatství a přepych. Dosud se mi nepodařilo zjistit, čím se dá takový dojem nahrát.
Okouzlen jsem nasedl do jejího vozu a vzápětí jsme se rozjeli k moři. "Doufám, že nebudete zklamán," usmívala se, "přestože nevlastním žádný koráb, ale jen ryze sportovní loď. Dostala jsem ji darem od svého snoubence, který nešťastnou náhodou zahynul."
"To je mi líto," řekl jsem, "ale asi jsem ho neznal."
"Možná, že jste o něm slyšel," zatočila elegantně volantem, "jmenoval se hrabě Moretti."
40. DALEKO OD BŘEHU
Jachta se samozřejmě jmenovala Sophia. Co se týče jména, neměl Moretti na vybranou. Ale loď to byla nádherná a elegantní. Její majitelka rovněž.
V přístavišti sportovních lodí už čekala posádka, kterou tvořilo pět urostlých a docela sympatických mladíků. Byli mi představeni, ale jejich jména se mi dokonale popletla.
Zřejmě byla příliš běžná a obvyklá. Snadno si zapamatuji, když se někdo jmenuje Strašorybka nebo Kopnidotoho, ale Slavíci, Pokorní či Farkašové se v mé šedé mozkové kůře dlouho neohřejí.
Koneckonců jména těch mladíků nebyla příliš důležitá. Zato musím přiznat, že mě trochu zlobilo jejich okázalé sebevědomí a bohorovná ležérnost, s jakou jednali se Sophií. Zřejmě byli všichni jejími milenci, ale takovou věc není přece třeba inzerovat. Sophii to ovšem nijak nevadilo.
Chvíli jsem jachtu povinně obdivoval zvenčí a pak jsme opustili pevninu s dychtivým očekáváním příležitostných mořeplavců. Mládenci se snažili a jeden na druhého houkali patřičné rozkazy. Plachty byly napjaty a kdosi spustil

motor. Loď vyplula na moře.
Cítil jsem se znamenitě. Batolil jsem se po palubě, mával na křičící racky a dokonce jsem se pokusil zanotovat si La Palomu. Břeh se vzdaloval a s ním i mé dočasné starosti. To jsem si alespoň myslel.
"Zdá se mi, že se vám plavba líbí," zastavila se u mne Sophia, která se mezitím svlékla do plavek. "Jste rozený mořský vlk."
"Až dosud jsem si to neuvědomoval," přiznal jsem se, "a je to škoda. Přišel jsem o spoustu jedinečných zážitků. Až se vrátím do Acapulca, okamžitě si koupím jachtu!"
"To je rozumné rozhodnutí," pochválila mě, "a nedejte se od něho odradit! Mohu vám doporučit i znamenité odborníky, kteří vám při výběru lodi rádi pomohou."
Vážně jsem jí poděkoval. Už jsem úplně zapomněl na uvítání, které mi připravila v Acapulcu. My, tlustí lidé, jsme dobráci od kosti a dovedeme se přenést přes vlastní křivdy jako holub přes střechu rodinného domku.
Pevnina už dávno nebyla vidět. Zmizeli i ptáci, kroužící nad pobřežím. Kolem nás byl jen tichý, vlídný oceán a modravé vlnky něžně laskaly lodní kýl. Do očí se mi draly slzy dojetí. Zato oči Sophie pojednou nápadně ztvrdly.
"Tak, milý příteli," protáhla líně, "teď je konec laškování."
"Laškování," podivil jsem se. "Opravdu vám nerozumím!"
Měl jsem však porozumět velice záhy. Mládenci, kteří se až dosud do zábavy nijak nezapojovali, vyšli na palubu a už se netvářili tak mile jako v přístavišti.
"Je načase," řekla Sophia, "abychom si připomněli jednu tragickou příhodu, od níž uplynulo sotva několik měsíců. Právě nyní jsme dorazili k místu, kde hrabě Moretti neodolal své lovecké vášni. Byl příliš odvážný a záhy na to doplatil."
"Stal se, tuším, obětí žraloků," vzpomněl jsem si, "a našla se z něho pouze pravá noha."
"Levá," opravila mě. "A kdoví, příteli, co zůstane z vás. V těchto místech se to žraloky přímo hemží!"
41. MUŽ PŘES PALUBU
Tato slova mě dost překvapila.
"Připouštím, že o žraloky není nouze," pravil jsem, "ale na druhé straně je mně lovecká vášeň cizí. Nelovím ryby ani u potoka, natožpak na moři. Proto mě také sotva může stihnout osud hraběte Morettiho."
"Můj sladký bandasko," usmála se, "jak jsi naivní! Proč si myslíš, že jsem tě zvala na jachtu? Což ještě nechápeš, že jsem se rozhodla tě utopit, nebo tě nechat sežrat těmi bestiemi?" Už jsem chápal. Přesto jsem se ohradil proti tomu, že mi začala tykat.
"Nebuď formalista," pokárala mě, "a pochop, že nemohu nic jiného dělat. Zkřížil jsi mi plány a něco takového nikdy nepřipustím. Příliš ses přecenil, když ses rozhodl stát se Perezovým nástupcem!"
"Já?" odtušil jsem. "Něco takového mě ani ve snu nenapadlo!"
"O tom teď nebudeme diskutovat," zívla, "protože to nemůže nijak změnit tvůj osud. Pokud to nenapadlo tebe, napadlo to jiné. Jenomže já takovou věc nikdy nepřipustím. A moji chlapci teprve ne! Jedinou vhodnou nástupkyní Pereze jsem já!"
"Samozřejmě," souhlasil jsem ochotně. "To bude heroin v těch nejlepších rukou."
Kupodivu jí to nelichotilo.
"Tebe už to nemusí zajímat," řekla, "protože co nevidět vypadneš ze hry. Nemůžeš si stěžovat, žes neměl šanci. Mohls sbalit svých pár miliónů a odletět někam na druhý konec světa. Ale propásl jsi svou příležitost a teď už tě nic dobrého nečeká!"
Rozhlédl jsem se kolem. Mládenci se ke mně zvolna přibližovali a bylo zřejmé, že se nebudou se mnou mazlit.
"Skočíš do moře sám," zeptala se Sophia, "nebo tě tam mají chlapci hodit?"
Ani jedna z těchto možností mi nevyhovovala, ale po zralé úvaze jsem se rozhodl pro první alternativu. Neměl jsem zapotřebí, aby mi před koupelí někdo přerazil sanici nebo vykloubil ruku. Odhodlaně jsem vykročil k zábradlí. Při pohledu dolů jsem však zase poodstoupil.
"Je to příliš vysoko," konstatoval jsem, "a nepatřím právě k nejlepším skokanům. Jednou jsem sice skočil z třímetrového prkna, ale vyrazil jsem si dech. Žádám vás, abyste mě do vody spustili po laně!"
Mládenci si vyměnili udivené pohledy.
"On si z nás utahuje," vyhrkl jeden z nich, "říká si o to, abychom ho do moře skopali!"
Ale Sophia byla jiného názoru.
"Odsouzenec má právo vyřknout poslední přání," řekla, "a tohle mu přece můžeme bez problémů splnit. Snad máme dole nějaký provaz."
Měli. Přinesli lano a hodili mi je. "Poslyšte, mládenci," obrátil jsem se k nim, "jsem nešikovný člověk a zřejmě bych nedovedl upevnit lano k zábradlí. Mohli byste mi pomoct?"
V tom okamžiku jim povolili nervy. S nepříčetným řevem se na mne vrhli a než jsem se nadál, hodili mě přes palubu.
Moře bylo stále velice klidné.
42. ČEKÁNÍ NA ŽRALOKA
Sportovní jachta Sophia se nezadržitelně vzdalovala. Hrabal jsem čubičku a trpělivě čekal na svého prvního žraloka. Nečinil jsem si nejmenší iluze, neboť jsem byl se svými přáteli na barevném filmu Čelisti. Žralok, který zde vystupoval, byl prý gumový, ale přesto se mi o něm v noci zdálo a dokonce jsem křičel ze spaní. Lidožrout, který připluje nyní, zřejmě gumový nebude.
Lehl jsem si naznak, abych mohl lépe účtovat se životem. Slaná voda mi nyní sice natékala do uší, ale co na tom záleželo. Nad sebou jsem viděl blankytně modrou oblohu a uvědomoval jsem si, že už ji příliš neužiju. Přitom odcházím ze světa jako mnohonásobný milionář. Není to k vzteku?

Samozřejmě to k vzteku bylo. Mít víc než sto miliónů dolarů a nepostavit si ani chatu na Sázavě, to už je pořádný kus smůly. Nebo možná neschopnosti, ale na tom nezáleží.
Žraloci se dosud neobjevovali. Ještě než větřili snadnou a vysoce kalorickou oběť. Ale to vše je jen otázka času. Nehledě na to, že nejsem Venclovský a ani v teplém oceánu se nevydržím plácat celou věčnost.
Co se asi stane s mými milióny! Jestli někdo objeví moji levou nohu, budu zřejmě prohlášen za mrtvého. Růžový Lotos podnikne útok na dědictví a dost možná ho i vysoudí. To je potom spravedlnost. Člověk dře, stará se, a užitek z toho mají jiní!
Žalostně jsem vzdychl a málem jsem se při tom napil. Od napití k utopení je jen krůček. Musím být opatrnější. Ještě pořád mi tak dalece nic nechybí. Myslím, tedy jsem. Jenom škoda, že nemyslím na něco ušlechtilejšího.
Pak se blízko mne ozvalo silné šplouchnutí. Tak vida, žralok už je tady. Teď po mně, bestie, chňapne a vytrhne mi z těla kus masa. V mém případě má na vybranou a o kvalitě jednotlivých porcí nemůže být pochyb. Očekával jsem ostrou, pronikavou bolest. Místo toho jsem cítil, jak mě kdosi nadzdvihuje a ulehčuje mi pohyb ve vodě. Byl jsem na hřbetě mohutného živočicha, který se rozhodl mi pomoci. Samozřejmě šlo o delfína.
V té chvíli jsem radikálně skoncoval s nezdravým a bez-perspektivním pesimismem. Již jsem o delfínech ledacos četl a byly to samé pěkné věci. Mnohokrát vyrvali tito inteligentní, dobrosrdeční kytovci člověka ze spárů smrti a jak to tak vypadá, vybrali si tentokrát mě. To bylo velice povzbudivé.
Ale kam mě delfín dopraví? K mexickému pobřeží? Nebo někam jinam?
"Podívej, delfíne," pokusil jsem se vyjednávat, "jestli mě odvezeš přímo do Acapulca, koupím ti deset sudů ryb. Rozumíš? Deset sudů!"
Nerozuměl, anebo prostě tvrzení o delfíní inteligenci poněkud přehánějí. Plaval se mnou několik hodin, ale místo, kde mě posléze vysadil, se Acapulcu nepodobalo ani v nejmenším.
Byl to nevelký a zřejmě zcela opuštěný ostrov. Žádné terno pro tlustého kultivovaného spisovatele.
Přesto jsem delfínovi poděkoval a požádal ho, aby pozdravoval svou rodinu.

43. NEŠIKOVNÝ ROBINSON

Jsou lidé, kteří si dovedou všude a ve všem poradit. Takový Robinson Crusoe byl na pustém ostrově hned doma. Postavil si barák, ochočil divoká zvířata a dokonce se z něho stal prosperující zemědělec. Takové všeuměly upřímně obdivuju. Kdyby byl na mém místě můj přítel Pepa z Humpolce, viděl by v tom jedinečnou příležitost, jak udělat ze skaliska, porostlého všelijakým roštím, kvetoucí zahradu. Já pro to nemám ctižádost ani schopnosti.
Již od dětství jsem byl mimořádně nešikovný. Všechno, s výjimkou čokolády, mi padalo z rukou. Ve škole jsem z ručních prací pravidelně dostával čtyřku. Sako jsem si zapínal ob knoflík, dveře zamykal mimo zámek a zavázání tkaniček u obuvi znamenalo pro mne ztrátu nejméně dvou hodin. Ani později se má pozice mezi praktickými lidmi nezlepšila. Žil jsem kdesi na pokraji jejich zájmu a občas se mi podařilo rafinovaným uskokem připravit je o výsledek usilovného snažení. Byl jsem parazitem, těžícím ze šikovnosti druhých.
Již můj otec, mimochodem činorodý domácí kutil, mi říkával: "Ty se dostat někam na pustý ostrov, do týdne umřeš hlady."
Teď to bylo tady a otcova prorocká slova se měla vyplnit. Bylo nutné seznámit se s novým prostředím a uvážit, jakým způsobem zde obstojím do chvíle, než se zde objeví nějaká loď. S tím jsem od první chvíle napevno počítal.
Vydal jsem se tedy na průzkum ostrova. Mnoho jsem si od toho nesliboval, protože na první pohled nešlo o žádný nový kontinent, ale kus země, kterou by hravě obdělal pracovitý kulak s rodinou. Já jsem o takové možnosti neuvažoval. Půda zřejmě nebyla nejlepší kvality. Šlo spíš o skálu, na které bujela prapodivná vegetace. Něco mi připomínalo kaktusy, něco akáty a něco vůbec nic. Zvolna jsem kráčel do vnitrozemí. Pod nohama mi šustily ještěrky, tu a tam vyjukl z křoví drobný hlodavec a podařilo se mi vyplašit dokonce ptáka, který vypadal jako husa. Dost možná , že to husa byla.
Prošel jsem ostrovem křížem krážem, aniž bych narazil na něco povzbudivého. Potěšitelné bylo jen to, že zde nebyly velké šelmy a patrně ani hadi-škrtiči. Zato jsem ještě nevěděl, kam složím hlavu a své tučné tělo. Pátral jsem po nějaké jeskyni nebo jiném přirozeném úkrytu, ale marně. Jak to tak vypadalo, budu muset přenocovat na holé skále pod širým nebem. Večer se na mne vrhnou komáři a v noci mě něco uštkne. Nebo po mně budou běhat všelijaké potvory, zoologicky neurčené. Dostal jsem vztek. Kupodivu nikoliv na sebe, že si v této situaci nedovedu poradit, ale na delfína, který mi mohl a také měl vybrat nějaký atraktivnější ostrov.
Začal jsem ho dokonce podezírat, že mě zachránil ne z dobrosrdečnosti, ale ze zlomyslnosti. Snad se na mne nyní kouká odněkud z moře a baví se mou nemohoucností. Ale to jsem nemohl změnit.

44. NA POKRAJI SIL

Pobyt u moře mi nevyhovoval. Především strava nestála za nic. Vlastně jsem se živil převážně syrovými vejci, ale nacházel jsem jich stále méně. Masité pokrmy jsem si byl nucen odepřít. Ptáky ani drobné savce jsem nedovedl chytit. Syrové ještěrky, hady nebo dokonce hmyz jsem prozatím odmítal. Z rostlinné potravy jsem dával přednost mořským řasám, protože jsem o nich četl mnoho pěkného. Někteří vědci se dokonce domnívají, že to zelené svinstvo zachrání lidstvo od smrti hlady.
Řeknu-li, že mořské řasy nejsou chutné, je to slabý výraz. Jsou hnusné. Při jejich konzumaci se mi zdálo, že chroustám nasprejovanou pavučinu. Přesto jsem je zahrnul do svého jídelníčku. Měl jsem alespoň jistotu, že ten mořský žabinec není jedovatý. Při každém soustu jsem ovšem litoval budoucí lidské generace, na které místo chutné flákoty čekají tyhle vodní fujtajbly. Samozřejmě se mi nabízely i jiné možnosti, ale jsem člověk opatrný.
Vím, že mnoho rostlin je prudce jedovatých. Když jsem byl žákem obecné školy, otrávil se můj spolužák Bezdíček rulíkem zlomocným, neboť se nechal zmást jeho podobností s rybízem. K jídlu se nehodí ani ocún, čilimník a kdoví co ještě. Proto jsem jen velice opatrně ušťipoval pupence u některých keřů, žižlal sympaticky vyhlížející lupen nebo

vyhrabával kořínky. Šlo jen o nepatrné zpestření jídelníčku a lukulské hody to v žádném případě nebyly. Zato docent Doleček by měl radost, protože zásluhou nízkokalorické stravy ze mne začaly padat kalhoty. Hubl jsem očividně. Světlešedý oblek z garderoby hraběte Morettiho na mně nyní visel jako na strašákovi. Byl celý zválený a potrhaný od trní, kterým jsem se musel prodírat při hledání vajec.
Elegán z Acapulca se proměnil v zanedbaného obejdu.
Nejhorším zážitkem, jak se konečně dalo očekávat, byly pro mne noci. Už jsem se nedokázal opájet ani Jižním křížem. Krčil jsem se pod skaliskem a těšil se na ráno. Obavy před návštěvou škorpiónů a jiné jedovaté žoužele mi nedovolovaly poctivě usnout.
Ještě horší bylo, když příjemné tropické počasí vystřídal tajfun, cyklon, tornádo, hurikán, uragán nebo něco podobného. Na termínu nezáleží. Jisté je, že ostrov se změnil v peklo a já jsem se marně snažil někam zalézt. Kolem mne poletovaly větve, ptačí hnízda, jakož i rozmanitý materiál, jehož původ jsem nedovedl určit. Sem tam se do mne něco trefilo a vzalo mi to dech nebo vědomí. Jednou byl vítr tak silný, že mne samotného odnesl na druhý konec ostrova. Ale takové extrémy naštěstí netrvaly dlouho a celkově lze počasí hodnotit jako velice příjemné.
Po několika týdnech jsem si na ostrově začínal zoufat. Byl jsem podvyživený a trpěl celou řadou depresí. Konzultace s lékařem však nepřicházela v úvahu. Sedal jsem na vysokém skalním útesu a toužebně vyhlížel loď, která by mě vzala na pevninu. Měl jsem totiž strašnou chuť na pořádný biftek.
Ale loď se neobjevila. Zato jsem spatřil něco docela jiného. Úžasem jsem málem vykřikl, ale rozhodně jsem se nepřehlédl. Na obloze se objevil balón a nezadržitelně se blížil k ostrovu.

45. SPADLA Z NEBE

Sotva jsem se vzpamatoval z prvního překvapení, začal jsem balón intenzivně sledovat. Vzápětí jsem pochopil, že vzduchoplavec těžce zápolí se svým dopravním prostředkem. Ten neplynul pravidelně, ale poskakoval vzduchem, a co bylo horší, ustavičně klesal. Člověk v koši pod plasknoucí zásobnicí plynu byl zřejmě nervózní. Tahal za provazy, hrozil bývalé kouli, která už dávno ztratila dokonalý tvar, a vůbec si nepočínal jako ukázněný cestující. Patrně věděl, že pod ním se rozkládá hladina oceánu bohatého na žraloky.
Začal jsem vzduchoplavci upřímně fandit. Z několika důvodů. Jednak nemám rád zbytečně zmařené lidské životy a nelibuji si v katastrofách. Za druhé jsem měl reálnou naději, že dostanu na ostrově společníka, který bude o něco praktičtější a šikovnější než já. A za třetí jsem už potřeboval s někým komunikovat, protože poslední dobou jsem začínal trpět nejen trudomyslností, ale i samomluvou, což se zhoršovalo den ze dne a hodinu za hodinou.
Balón se teď podobal vymačkané jitrnici a koš se téměř dotýkal vodní hladiny. Vzduchoplavec ho z neznámých důvodů rozhoupal jako lodičku a začal šplhat po lanech vzhůru. Byl velice obratný.
"Do toho! Do toho!" křičel jsem jako na fotbalovém zápase. "Už je to jen pár metrů!"
V té chvíli opravdu zadul vítr a smýkal balónem k ostrovu. Bylo vyhráno. Během několika vteřin kleslo to, co z vzdušného dopravního prostředku zbylo, nikoliv do vody, ale do křovin na pobřeží.
"Výborně!" zajásal jsem. "Robinson dostane svého Pátka a zahájí novou etapu v pokořování pustého ostrova!" Nový trosečník se mi ztratil z dohledu, a tak jsem mu nadšeně pádil v ústrety. Přeskakoval jsem skaliska, prodíral se neprostupným křovím a riskoval i to, že šlápnu na nějakou jedovatou potvoru. To, co jsem prožíval, byla skutečně extáze. Toužil jsem, co možná nejrychleji, stanout tváří v tvář člověku, který se mnou bude sdílet nezáviděníhodný osud trosečníka.
Přiznávám, že ten běh pro mě nebyl snadným úkolem. Ačkoli jsem poslední dobou strádal, má váha nijak výrazně neklesla. Snad na sto dvacet, možná i na sto patnáct kilo. Stále jsem však trpěl značnou dýchavičnosti a pohyb mi činil potíže.
Přesto jsem dorazit až na pobřeží. Nejprve jsem spatřil kupu látky, která byla ještě před několika hodinami úhlednou koulí. Nyní na ni byl přesmutný pohled. Potom můj zrak padl na změť provazů, navzájem do sebe propletených a svědčících o dobrodružnosti letu i přistání. Nemohl jsem si nevšimnout ani koše, který se zdál být v docela dobrém stavu. Odpovědně jsem to však nemohl tvrdit, protože z trnitého křoví se proti mně hrabal trosečník. Vlastně trosečnice. Novým obyvatelem pustého ostrova nebyl nikdo jiný, než Růžový Lotos, má půvabná indiánská ženuška.

46. VZDUCHOPLAVCŮV ÚKLAD

"No, tomu tedy říkám překvapení," vykulil jsem oči a pomyslel si něco o přísloví, které nás informuje, koho místo sebe pošle čert, je-li náhodou zaneprázdněn. "Kde se tu, prosím tě, bereš?"
Růžový Lotos prozatím neodpovídala. Byla plně zaměstnána zamačkáváním boulí a úpravou zevnějšku. Teprve, když pochopila, že v této situaci ze sebe hollywoodskou hvězdu neudělá, vzala mě laskavě na vědomí.
"Všichni chlapi jsou mizerové!" vykřikla zlověstně. "Proč já jsem si s ním něco začínala?"
"Na mne si stěžovat nemůžeš," připomněl jsem jí. "Když jsme se naposled setkali, dal jsem ti deset miliónů dolarů. Nevím, proč sis za ně koupila balón!"
Musel jsem uhnout, aby mi ne vy škrábala oči. Naštěstí její afekt záhy pominul.
"Já jsem jenom hloupá, důvěřivá intelektuálka," prohlásila, "kterou každá bledá tvář napálí. Když jsi mě zapudil a odbyl mě mizernými deseti milióny, seznámila jsem se s Jamesem McDonaldem."
"Něco jsem o tom slyšel," vzpomněl jsem si, "zmlátila jsi ho golfovou holí."
"Zasloužil si to," pravila tvrdě, "protože si ode mne vypůjčil peníze a investoval je do vzduchoplavby. Pořád čekal, že dostane finanční výpomoc od rodiny, která žije v Kanadě. Ta ho zřejmě považuje za blázna. Řekla bych, že plným právem. Víš, co si vzal ten člověk do hlavy? Že sestrojí balón, na kterém obletí zeměkouli!"
"Hezká myšlenka," pochválil jsem McDonaldův záměr. "Doufám, žes to nechtěla vyzkoušet!"
Opět se mě pokusila fyzicky napadnout.
"Několikrát jsem ho seřezala, aby přišel na jiné myšlenky," přiznala se, "aleje příliš tvrdohlavý. Nakonec na mne

uchystal léčku. Dovedl mě k jednomu ze svých balónů a začal jej vychvalovat. Pak se mě zeptal, jestli nechci vyzkoušet, jak pohodlně se sedí v jeho koši. Nic netušíc jsem vlezla dovnitř. Ve chvíli, kdy jsem nedávala pozor, přeřízl lana a balón se vznesl do výše. Nadávala jsem, zuřila, ale nijak mi to nepomohlo. Vítr mě unášel nad oceánem a zřejmě jsem měla skončit někde na jeho dně. Nemyslíš, zeje to úkladná vražda? Místo, aby mi vrátil vypůjčené peníze, chtěl se mě takhle zbavit."
"Vražda to není," řekl jsem, "protože jsi živá. A skoro bych řekl, že příliš."
"Rozhodně mu tu surovost nedaruju," děla tvrdě, "a své peníze dostanu zpátky! I kdybych mu měla nechat úředně zabavit všechno hélium!"
"Prozatím žádný úřední postih nepřichází v úvahu," upozornil jsem ji, "protože jsi na pustém ostrově, kde musí člověk tvrdě bojovat o holý život."
Rozhlédla se kolem. "Co to meleš?" zeptala se poté udiveně. "Vždyť to tady vypadá jako rajská zahrada!"
47. TEPLY OBĚD
Růžový Lotos se z trosečnického šoku vzpamatovala neuvěřitelně rychle.
"Cos tady vlastně celou tu dobu dělal?" otázala se během své inspekční cesty po ostrově. "Nikde nevidím chatrč ani ohniště. Kde jsi vlastně spal a cos jedl?"
Seznámil jsem ji se svým strastiplným životem, ale upřímného politování jsem se nedočkal.
"Jsi lenoch a budižkničemu," rozhodla s definitivní platností, "rozdělej oheň, já udělám něco k jídlu!"
Otevřel jsem překvapením ústa. "Nemám sirky ani zapalovač," řekl jsem, "a krom toho na celém ostrově není ani kousíček papíru ani třísky jsem nikde nezahlídl."
"No a?" ušklíbla se. "Vezmi dva křemeny a křesej jimi o sebe, dokud od nich nebudou poletovat jiskry. Pak se snaž, aby od nich chytla suchá tráva a do té zase nalámeš větvičky."
Pohlédl jsem na ni udiveně, neboť se mi zdálo, že si ze mne utahuje. Neutahovala. Myslela to smrtelně vážně.
Nezbývalo mi nic jiného, než se pokusit jí vyhovět. Byla to úmorná práce. Lámal jsem větve, které byly plné trnů. Několikrát jsem se píchl a nedokázal potlačit zaúpění. Také jsem hlasitě funěl a vzdychal. Růžový Lotos mezitím obložila chuchvalce suché trávy velkými kameny a vytvořila tak primitivní ohniště.
"Tak a můžeš křesat," řekla mi. "Doufám, že ti to nebude trvat dlouho."
Popadl jsem bez elánu dva kameny a praštil jimi o sebe. Vzápětí jsem zaječel, protože jsem mezi nimi zapomněl palec. Při druhém úderu to byl ukazovák.
"Nejde to," úpěl jsem. "Takhle se zmrzačím a už nikdy nic nenapíšu."
"Taky není třeba, abys psal," mínila, "ale abychom si mohli něco upéct."
Tloukl jsem kameny o sebe a po chvíli opravdu od nich začaly létat jiskry. Za slabou hodinku se mi podařilo rozdělat oheň. Nyní jsem si připadal jako zkušený zálesák.
Růžový Lotos zmizela v křoví a po chvíli přinášela zmítajícího se hada, kterého držela za hlavičku. Pak vzala ostrou lasturu, odřízla plazovi hlavu, vyvrhla ho a nacpala do něj hlínu. Potom ho nabodla na větev a začala ho opékat nad ohněm.
"Co je to za hada?" zeptal jsem se s obavami. "Není náhodou jedovatý?"
"Je," přikývla, "a dokonce smrtelně. Ale musel by tě uštknout. Pečený bude chutnat znamenitě."
"Ani se ho nedotknu," tvrdil jsem, "to si raději dojdu k moři pro trochu chaluh!"
Jenomže had pronikavě voněl a mně se začaly v ústech sbíhat sliny. Řadu týdnů jsem nejedl teplou stravu. Už jsem neprotestoval a s chutí jsem zbodnul protekční porci.
"A teď si dáme zákusek!" rozhodla Růžový Lotos a opět se vrhla do křoví. Tentokrát se vrátila s obrovským, asi dvanácticentimetrovým tesaříkem, z něhož by měli nesmírnou radost v Národním muzeu. Ukousla mu hlavu a vytrhala nožičky. Pak mě s úsměvem vybídla, abych tu dobrotu ochutnal.
48. POSTAVME SI DŮM
"A teď do práce!" rozhodla Růžový Lotos, když se můj žaludek poněkud uklidnil. "Postavíme si dům."
Pohlédl jsem na ni stejně užasle, jako kdyby mi sdělila, že si sestrojíme mnohastupňovou kosmickou loď a odpálíme se do souhvězdí Vodnáře.
"No co koukáš?" změřila si mě opovržlivě. "Přece nebudeme spát na holé zemi?"
"Jsi neuvěřitelně rozmazlená ženská!" konstatoval jsem, "ztroskotáš na ostrově a hned bys chtěla mít kolem sebe komfort. Vezmi si příklad ze mne! Od dětství až do pozdně středního věku jsem byl hýčkán výdobytky civilizace a tady jsem se dovedl uskrovnit. Přijal jsem výzvu nelítosného osudu a žil jsem zde drsně, nepohodlně a na samém pokraji snesitelnosti. Kámen byl mou poduškou a hvězdná obloha mou přikrývkou."
"Protože jsi lenoch," tvrdila, "kterému jdou ruce dozadu. Když jsem řekla, že si postavíme dům, tak si ho taky postavíme!"
"Ale jak?" zaúpěl jsem. "Nejsem zedník a nevidím kolem sebe žádný vhodný materiál. Dům - to přece není žádná maličkost. To potřebuje sehraný kolektiv opravdových odborníků."
"Buď tak laskav a nepoučuj mě," utrhla se. "Ten dům bude stát pod skalou. Z akátových opracovaných kmenů zhotovíme kostru a tu pak potáhneme látkou z balónu. Plátna je dost, zbude i na povlečení postelí."
"My budeme mít postele?" vykulil jsem oči, "a kdo je udělá? Já tě upozorňuji, že nedokážu porazit ani jediný akát!"
"Jenom se nepodceňuj," konejšila mě. "Sám budeš překvapen, jak pěkně ti to půjde od ruky. Nejprve si ale musíme zhotovit nástroje. Především kladiva, sekyry a nože."
"Ty ses dočista zbláznila!" zhrozil jsem se. "Cožpak je vůbec něco takového možné?"
Jí to ovšem nepřipadalo ani trochu složité. Vybírala vhodné kameny, skořápky škeblí a dokonce přivlekla prázdný želví krunýř.

"Nejprve udělám sekyru," oznámila mi, "a ty půjdeš kácet stromy, abys na mne jen tak zbůhdarma nekoukal!"
"Ká...kácet stromy?" sténal jsem. "Kamennou sekyrkou?"
"Doba kamenná trvala řadu tisíciletí," připomenula mi, "a lidstvo vyrábělo zajímavé předměty mimořádné umělecké ceny."
"Jenomže já si nejspíš useknu nohu," lkal jsem, "nebo umřu vysílením! Do doby kamenné se nedá přejít jen tak z ničeho nic!"
"Ale dá!" ujistila mne. "Jenom je třeba zbavit se civilizačních zábran. Uvidíš, jak tomu přijdeš na chuť! Tady máš sekyrku a hybaj kácet stromy!"

49. POUHÝ OTROK

Brzy jsem se dostal na samou hranici svých možností. Nohy se pode mnou podlamovaly, tělo se hroutilo a z hrdla se ozývaly podivné zvuky. Bušil jsem kamennou sekyrkou do akátového kmenu, ale příliš jsem ho nepoškodil. Zato na rukou se mi utvořily mozoly.
Růžový Lotos byla s mou výkonností nespokojena. Sama už pokácela a opracovala několik kmenů a navíc vyrobila veliké množství nástrojů.
"Takhle by to nešlo," tvrdila, "protože jsi příliš rozmazlený a líný!"
"Především jsem úplně vyčerpaný," konstatoval jsem a posadil jsem se na zem. "Musíš pochopit, že manuální práce není mou doménou. Kdybys chtěla, vymyslel bych ti nějakou mimořádně veselou povídku."
"Nechtěla," odvětila. "Teď sem nanosíš balvany z pobřeží, kterými dům zajistíme. Zítra tě naučím kácet stromy."
"Nenaučíš!" oponoval jsem, "protože na to nemám talent. A víš, co řekl Jan Ámos Komenský: kam člověka netáhnou schopnosti, tam ho nestrkej!"
"To je typická evropská změkčilost," mínila, "pro kterou na pustém ostrově není místa. Tady budeš tvrdě pracovat. Buď po dobrém, nebo po zlém."
"Jak to myslíš," zděsil jsem se. "Přece mě nechceš do práce nutit?"
"Ovšemže chci!" přikývla. "Protože v tvém případě to zřejmě jinak nepůjde. Řada vynikajících staveb minulých věků, například egyptské pyramidy, vznikla jen zásluhou tvrdé otrocké práce. Kdyby nebylo bičů a důtek, neměli bychom dnes co obdivovat!"
"Takové názory se mi ani trochu nelíbí!" upozornil jsem ji. "Jsem tvůrčí pracovník a ještě k tomu na volné noze. Cožpak ti nestačí, žes ze mne udělala lidskou trosku a zoufalou hroudu bolavého masa?
Zítra nedokážu pohnout malíčkem u nohy, natožpak kácet stromy nebo stavět dům."
"Zbytečně se podceňuješ," ušklíbla se. "Upletu si na tebe pořádné důtky a uvidíš, že budeš po ostrově poletovat jako kolibřík. Až večer přehlédneš, co všechno jsi udělal, nebudeš věřit svým očím!"
"Jsi zrůda!" úpěl jsem. "A já jsem ti nacpal do chřtánu deset miliónů dolarů!"
Růžový Lotos se na mne podívala s krajním opovržením.
"Kdyby sis mě nechal jako řádnou ženu," pravila, "a nezřekl se mě ve prospěch bláznivého vzduchoplavce, mohli jsme žít v blahobytu až do nejdelší smrti. Teď musíš trpět za své neuvážené rozhodnutí. Na ostrově tvé penízky neplatí. Řekla jsem, že budeš tvrdě pracovat a své slovo taky splním! Teď se zvedni a hybaj pro balvany!"
Viděl jsem, že je zbytečné něco namítat. Ta žena byla pevně rozhodnuta mě zničit. Zvedl jsem se a sténaje bolestí, ploužil jsem se k pobřeží, kde se povalovaly balvany veliké jako koňská hlava. Některé ještě větší. A ty jsem měl tahat vzhůru do kopce až k místu, které určila Růžový Lotos.
Jak dlouho mohu takovou dřinu vydržet? Týden? Měsíc? Rok? Vzlykl jsem a shýbl se pro první balvan.

50. ÚTĚK

Balvan jsem sice s obtížemi zvedl, ale vzápětí mi vyklouzl z rukou. Padl mi přímo na palec u nohy. Zavřeštěl jsem a začal poskakovat po jedné noze. Terén byl pro takovou produkci příliš vratký, a tak jsem během několika vteřin zakopl. O další balvan se mi podařilo rozbít si nos. Také dva zuby se mi podezřele viklaly.
Posadil jsem se na třetí balvan a přemítal, jestli by nebylo rozumnější skočit do vody a utonout. Rozhlížel jsem se kolem a nabíral odvahu k zoufalému činu.
Pak ale můj zrak utkvěl na zajímavém a vpravdě inspirujícím předmětu. Byl to koš od balónu. Růžový Lotos už odřezala lana, která spolu s plátnem odvlekla do bezpečí. Zbyla zde jen spodní část vzdušného dopravního prostředku, do níž bych se celkem pohodlně vtěsnal. Jistě by, alespoň po nějakou dobu, posloužila jako primitivní a provizorní plavidlo. Patrně by se nedalo řídit, ale co na tom? Jen kdybych se dostal z dosahu své indiánské ženy!
"Teď, anebo nikdy!" řekl jsem si. "Buď svoboda, nebo důtky!"
Vrhl jsem se ke koši a začal jej táhnout k vodě. Musím si počínat velice zdatně, protože Růžový Lotos má oči všude! V tom jsem ji nemohl podceňovat.
Také mé úsilí zpozorovala velice záhy.
"Co to děláš, ty šibeničníku!" zaječela. "Hned toho nech!"
A už pádila po svahu k vodě. Ale já s košem jsem už byl v místech, kde mi moře vlídně olizovalo natlučený palec. Popadl jsem kus silného klacku, který mi mohl posloužit jako bidlo a vlezl do koše. Pak jsem se vší silou odstrčil. A znovu! Když Růžový Lotos přiběhla k místu, z něhož jsem odstartoval, dělilo nás nejméně třicet metrů slané vody. Přesto se chrabrá Indiánka hodlala vrhnout do vln a plavat za mnou.
"Zadrž!" varoval jsem ji. "Dosud jsem neudeřil ženu ani květinou, ale tobě rozbiju kebuli tímto klackem, jestliže se přiblížíš k mému plavidlu!"
Rozmyslela si to.
"Blázne!" vykřikla. "Snad si nemyslíš, že se téhle skořápce zachráníš? Za pár hodin se staneš obětí žraloků!"
"To mi nepřipadá nijak strašné v porovnání s tím, co bys mi připravila ty," řekl jsem vlídně. "Proti tobě je žralok hotový

andílek a já se na střetnutí s ním docela těším!"
"Ty ses úplně pomátl!" zalkala. "A vůbec ti nedochází, že se vrháš do jisté záhuby! Co ti tady scházelo? Mohli jsme spolu žít jako dvě hrdličky a postavit si zde útulné hnízdečko. Domeček se zahrádkou."
"S oplocenou!" dodal jsem, vzdaluje se od břehu. "A já bych musel nasekat kůly na plot. Tuhle!"
"Jsi kůže líná!" zaječela znovu, "a doplatíš na to! Ale já pro tebe neuroním ani slzu! Pamatuj si, že tě definitivě škrtám ze svého života!"
"Konečně rozumná slova!" sliboval jsem si. "A u toho domku si nezapomeň udělat verandu!"
Tomu, co odpověděla, jsem už nerozuměl. Koš už se příliš vzdálil od břehu ostrova a do uší mi znělo jen příjemné šplouchání vlnek.

51. ŽRALOČÍ HRA

Chápal jsem, navzdory malé zkušenosti s mořeplavectvím, že brázdit oceán v koši od balónu nemohu věčně. Je to plavidlo vratké, nestabilní a zvenčí snadno napadnutelné. To jsem si uvědomil, když kolem mne začali kroužit žraloci. Nebyli tak mohutní jako exemplář ze známého velkofilmu, ale bohužel ani gumoví. Dalo se očekávat, že nebudu spolknut naráz, ale roztrhán a pozřen po částech. Jejich typické ostré ploutve se pohybovaly nad hladinou jako při nějakých šílených závodech. Vytrvale se producírovali v těsné blízkosti koše a pouze díky chabé inteligenci dosud nepřišli na báječnou možnost pořádně se do něj zahryznout. Naprosté zničení mého plavidla by se stalo záležitostí několika minut.
Jukal jsem z koše na ten výhružný tanec oblud a nálada znovu prudce klesla. Začal jsem litovat svého útěku z ostrova. Spílal jsem si za svou trestuhodnou rozmazlenost a neochotu snášet útrapy trosečnického života. Koneckonců to se mnou Růžový Lotos myslela dobře! Chtěla ze mne vychovat pracovitého a pilného člověka. Proč by se takový krásný cíl nedal vykoupit zaslouženým výpraskem? Co jsou to důtky proti žraločím zubům?
Jenomže teď už se nedá nic dělat. Pozdní lítost ještě nikomu nepomohla. Podíval jsem se znovu z koše a vzápětí se zase posadil na jeho dno. Jeden obzvláště hravý žralok si do mého útočiště plácl ohonem čamrda, takže jsem sotva lapal po dechu. Žralokům se tahle hra kupodivu zalíbila. Napodobili vynálezce nové hry velice učenlivě a začali koše používat místo balónu. Každou chvíli jej odpálil ocasem některý ze závodníků a ostatní se s elánem pustili do jeho stíhání. Ležel jsem nyní na dně, držel se křečovitě míst, kde byla upevněna lana a přemítal, co se asi stane, až se koš převrátí. Žraloci hokej, nebo snad golf, pokračoval a moře jako by vřelo. Všude kolem se kmitali a hemžili žraloci.
Kdyby na dně koše ležel méně tučný občan, patrně by již nežil. Jedině má úctyhodná váha, určující čáru ponoru, způsobila, že si koš nezatančil také dnem vzhůru. Nicméně jsem začínal být povážlivě vysílen. Musel jsem se vší silou držet, abych nevyletí z koše a nestal se bezbrannou potravou rozverných žraloků.
Ale naštěstí všechno skončilo stejně rychle, jako to začalo. Snad byli žraloci zemdlení přemírou tělesné výchovy nebo došlo k situaci, o které jsem neměl nejmenší tušení. Jisté je, že koš přestal poskakovat po hladině a stal se opět klidně plynoucím plavidlem. Žraloci o něj zčista jasná přestali projevovat zájem a posléze sami zmizeli. Má situace se pronikavě zlepšila.
Neměl jsem chuť tomu uvěřit a choval jsem se stále velice nenápadně. Teprve po notné chvíli jsem opět vysunul hlavu na okraj koše. Důkladně jsem se rozhlížel, ale po žralocích nebylo nikde ani potuchy. Zato jsem v dáli spatní temné obrysy nějakého ostrova.
"Sláva!" vydechl jsem. "Jestli se nestane něco mimořádného, jsem zachráněn!"
Nic mimořádného se nestalo. Během slabé hodinky jsem v nezvyklém plavidle dorazil ke břehu prapodivného ostrova.

52. KOČIČÍ OSTROV

Má radost byla předčasná. To jsem si uvědomil přibližně v témže okamžiku, kdy jsem se dotkl prvního kamene neznámého ostrova. Rozběhl jsem se a vzápětí se rozklepal hrůzou. Z každé křoviny, úžlabiny, škvíry nebo prolákliny na mne hleděl pár zelených očích. Byl to dychtivý, výhružný a především hladový pohled. Vzápětí se ozvalo vzrušené mňoukání a naléhavé kočičí vřeštění. V té chvíli mi došlo, kde jsem se ocitl. Byl to proslulý Kočičí ostrov, o kterém jsem již mnoho četl.
Kdysi to byl docela normální ostrůvek, na kterém žila celá řada živočišných druhů. Drobní savci, ptáci i plazi. Pak sem přijela přírodopisná expedice a zůstala zde několik měsíců. Vykonala vědecké výzkumy a zase odplula na pevninu. Nevezla však s sebou kočičí pár, kterému se na ostrově zalíbilo. A to byl začátek tragédie.
Kočky se začaly na ostrově množit. Neměly nepřátel, a tak se jim tu dařilo znamenitě. Zpočátku nacházely i dost potravy, ale později vznikly v tomto směru problémy. Ptáci, savci i plazi zmizeli v bezedných kočičích žaludcích. Konec všech živočišných druhů byl neodvratný a brzy se naplnil. Na ostrově nezbyl kromě koček ani jediný brouček ani červíček. Všechno zde zmrtvělo a zůstalo jen mňoukání, vřeštění a blýskání zelených očí. Kočky, nemajíce jiné možnosti, přemohly svůj vrozený odpor k vodě. Začaly rybařit. Zpočátku těsně u břehu, ale pak se odvažovaly daleko do moře. Plavaly a potápěly se jako vydry. Jejich přizpůsobivost byla neuvěřitelná, ale v ničem si nezadala s jejich dravostí. O té se vyprávěly hotové legendy.
Kdo se dostal na Kočičí ostrov, nevrátil se živý. Ve dne trosečník jakž takž obstál. Ale sotva nastala noc, vrhly se na něj stovky a tisíce vzteklých koček ze všech stran. Nikdo se jim nedokázal ubránit. Ráno zbyly po lidech jen bílé, ohlodané kosti.
"No nazdar," řekl jsem si, když už nebylo pochyb, do jakých končin mě zanesly vlny oceánu, "je to čím dál lepší. Místo žraloků mne sežerou kočky!"
Tisíce zelených reflektorů mě úporně sledovalo. Navíc se začalo stmívat. Mnoho času jsem na záchranu opravdu neměl.
Co dělat? Měl jsem se vrátit zpátky na moře? To taky za mnoho nestálo. Ale v té chvíli jsem si vzpomněl, jak se mi podařilo uniknout kusadlům dravých mravenců. I když mi tady chyběl mohutný hrnec s poklicí, mohl jsem přece použít

koše. Nebyl sice již zdaleka v bezvadném stavu, ale k poslední službě se ještě hodil. Alespoň pro tuto noc.
Vyhrabal jsem si na břehu, v těsné blízkosti moře, malý okop a obloži jej kameny. Do vzniklé jámy jsem se položil a přiklopil košem, který jsem důkladně zatížil. V ruce jsem svíral mohutný klacek jako poslední zbraň proti nebezpečným dravcům. Situace byla jasná. Ve dne budu ubíjet kočky a živit se jejich syrovým masem. Jak stáhnu kůži, to mi bylo prozatím záhadou. V noci pak se před nimi zakopu a zakryji tím košem, nebo si vymyslím kryt ještě důkladnější. V každém případě to bude pohnutý život.
Navíc jsem měl tu smůlu, že právě začínala noc.

53. OBELSTĚN

Myslím, že jsem dosud neprožil nic hrůzostrašnějšího. Neuplynula ani hodina od chvíle, kdy jsem se opevnil pod košem a venku se zcela setmělo, což byl povel pro kočky, aby přešly do útoku. Jejich naléhavé mňoukání a bojové vřeštění se stále přibližovalo. Ty nejdovednější se přiblížily až ke koši a hledaly skulinu, kterou by mohly proniknout dovnitř. Byla to skutečná armáda drobných šelem, kterým nebylo možno se normálním způsobem ubránit.
Vzrušení na ostrově se stupňovalo. Některé kočky už vyskočily na dno koše, procházely se po něm a syčením dávaly najevo svou nespokojenost. Mým štěstím bylo, že koš byl dokonale prosolen mořskou vodou a každé hryznutí působilo šelmám nepříjemné pocity. Kočky se pak vrhaly proti mé pevnosti v celých tlupách. Snažily se koš převrátit, nebo se ke mně podhrabat. Nepodařilo se. Blahořečil jsem si za to, že jsem potlačil svou lenost a obložil úkryt těžkými kameny. Kočky se však nevzdávaly. Když jejich první útoky skončily neúspěchem, pokoušely se prodrápat stěnami koše.
To už bylo pro mne velice nepříjemné a varující. Jak dlouho mohl koš odolávat ostrým kočičím drápům? Kolik nocí takhle probdím, než se mne zmocní a pochutnají si na mně? Zvířata neumdlévala. Povzbuzujíce se navzájem divokými skřeky, dobývaly se kočky k tučnému soustu až do svítání. Teprve když se na nebi objevil rudý kotouč slunce, nespokojeně odtáhly, ale bylo jisté, že se večer znovu vrátí. Dost neradostná vyhlídka.
Byl jsem náležitě unaven, protože jsem pochopitelně za celou noc nezamhouřil oko. Ani nyní jsem si luxus spánku nemohl dovolit, protože den byl příliš krátký a nebylo radno jej prolelkovat. Bude třeba opevnění náležitě vylepšit a zdokonalit. Pokusím se zabarikádovat tak důkladně, abych navzdory kočičímu řevu a drápání mohl na chvíli usnout!
Prozatím jsem však pevně sevřel klacek a vydal se na průzkum do nitra ostrova. Byl jsem připraven ztrestat kočičí nepohostinnost a ulovit nějaké tučné zvíře. Napadlo mě, že bych na kočičí maso mohl chytat ryby nebo kraby. Kráčel jsem mezi útesy a hledal vhodnou oběť. Marně. Všude bylo ticho a pod kočičí cháskou jako by se slehla zem. Zřejmě ty potvory zalezly do děr a připravují se na příští noc.
Procházel jsem ostrovem, který byl kdysi plný života. Žili zde zejména legendární leguáni, morčata a ve větvích zpívali ptáci. Kočky udělaly všemu konec. Nyní kralovaly ostrovu ony, a jak jsem se mohl přesvědčit, počínaly si velice sebevědomě.
Poněkud zklamán jsem se vracel zpátky na pobřeží. Chtěl jsem se pustit do opevňovacích prací. Ale při návratu se mi stěží podařilo potlačit výkřik hrůzy. Koš, který byl hlavním štítem proti nepříteli, už nebyl tam, kde jsem ho zanechal. Pohupoval se na vlnách několik desítek metrů od břehu. Na něm sedělo několik vítězně mňoukajících koček. Další plavaly jako doprovodný kón voj vedle a postrkovaly koš dále od ostrova. Vychytralé šelmy využily dokonale mé nepřítomnosti a zbavily mě mé jediné ochrany.
Nyní mé, beztak malé vyhlídky na uhájení holého života, ještě poklesly. Nemohl jsem si nic namlouvat. Jen pár hodin mě dělí od strašlivé smrti. Jinou alternativu jsem při nejlepší vůli neviděl.
Posadil jsem se na jeden z kamenů a ponuře se díval za košem, který se stále zmenšoval, až konečně zmizel.

54. LOVCI KOČEK

Pokoušel jsem se něco vymyslet. Například obložit své noční stanoviště chrastím a zapálit je. Bylo mi ale hned jasné, že tolik chrastí nemohu nikdy nalámat, i kdyby se mi to podařilo, tak bych je nedokázal zapálit, nebo bych se upekl jako středověký kacíř.
Ale pak se stalo něco nečekaného, ba přímo neuvěřitelného. Na obzoru se objevila loď a mířila k ostrovu. Začal jsem vzrušeně mávat a poskakovat, ale nebylo toho zapotřebí. Cílem plavidla byl skutečně Kočičí ostrov.
Nešlo o žádný zaoceánský kolos. Nicméně to byla pevná a docela pohledná kocábka s několikačlennou posádkou. Námořníci nevěřili svým očím, když se setkali s člověkem, který na ostrově hrůzy přežil noc. Brzy jsem se seznámil s jejich kapitánem, který se jmenoval Fleming.
"Tyhle kočky," řekl, "jsou můj nový džob a doufám, že jsem vsadil na správnou kartu. Je to přece skutečný div přírody a nikde jinde se s něčím podobným nesetkáte. Ty potvory plavou a potápějí se lépe než vydry. Dneska je veliká móda chovat v domácnosti kočky. Peršany, siamky nebo angory jdou doslova na dračku. Proč by jim nemohly konkurovat vodní kočky, které by lidi chovali v akváriích jako bahenní želvy nebo aligátory? Co myslíte vy?"
"Nápad je to znamenitý," pochválil jsem ho, "ale lov těch bestií nebude nijak snadný. Dovedou se znamenitě schovávat, alespoň ve dne."
"S tím jsme samozřejmě počítali," usmál se sebevědomě. "Máme sebou báječné psy-norníky a také dýmovnice, kterými je vyženeme z pelechů. Zájem máme především o koťata. Doufám, že se zúčastníte lovu."
Zklamal jsem ho. Byl jsem přechozími událostmi tak utrmácen a zdevastován, že jsem se sotva držel na nohou. Toužil jsem něco malého pojíst a potom spát. Dostal jsem čaj, suchary a rybu. Pak jsem se položil najedno z provizorních lůžek a hrůza ostrovního života pro mne skončila. Hluboce jsem usnul a spal bezesným spánkem.
O hodně jsem prý přišel. Ostrov se třásl v základech. Psí štěkot se mísil s výskotem koček a do toho burácely nadávky podrápaných lovců. Ale lov byl velice úspěšný. Několik set koček putovalo do klecí na lodi a kapitán si mnul ruce radostí.
"Prodám je na Floridě milionářským paničkám," těšil se, "a hned sem zajedeme pro další. Stanu se jediným dodavatelem

vodních koček pro celou oblast Severní i Jižní Ameriky."
"A co uděláte se mnou?" zeptal jsem se. "Mám-li se přiznat, po Floridě nijak netoužím. I když jsem slyšel, že je to tam báječné."
"Je," souhlasil, "ale ne pro takového vagabunda, jako jste vy. Typuju vás na Mexičana, který za pět dolarů prodá do nevěstince vlastní sestru."
"Máte znamenitý postřeh," pochválil jsem ho, "a vyznáte se v lidech."
"Proto také mohu dělat kapitána!" řekl. "Abyste neměl problémy s úřady, vysadím vás někde v severním Mexiku!"
55. V PŘÍSTAVNÍM MĚSTĚ
Malé přístavní městečko se jmenovalo San Brunhildo. První, nač jsem tam narazil, byly mé vlastní fotografie. Mohl jsem se spatřit téměř ve všech novinách. Policie hledala rafinovaného zločince, který se potuluje po celém území Latinské Ameriky. Pod jménem Pancho Gonzales řídil rozsáhlý pašerácký gang a organizoval velkolepou obchodní síť, distribuující zejména heroin. Má na svědomí také několik vražd. K jeho obětem patří známý obchodník, dobrodinec a pracovník ve výzkumu hadích sér Perez a mladá indiánská dívka Růžový Lotos, po jejíž mrtvole se dosud intenzívně pátrá. Některé údaje o mém zločinném životě byly velice podrobné. Zejména mě uchvátil silně emotivní článek Fikara Blumy: "Setkal jsem se s ďáblem" a prohlášení bývalého toreadora Alfonsa, který konstatoval, že mé zločinecké fluidum působí na každého, s kým se střetnu.
Zatčení jsem se ovšem nemusel obávat. Na fotografiích jsem v báječném oděvu hraběte Morettiho vypadal jako skutečný velmož. Nyní jsem značně zhubnul, byl jsem silně zarostlý, a to, co na mně viselo, bylo jen s velkým přemáháním možno nazvat šatstvem. Každému muselo být na první pohled zřejmé, že takový ošumělý vandrák nemůže mít nic společného s šéfem pašeráckého gangu.
Na druhé straně bylo ovšem jasné, že mých sto miliónů dolarů, které jsem měl uloženy v Acapulcu, je nenávratně ztraceno. Kdybych se pokusil je vyzvednout, dopadlo by to asi bledě.
Procházel jsem se San Brunhildem a přemítal o své budoucnosti. Napadlo mě, zeje na čase dát Americe sbohem. Už má babička říkala, že přestat se má v nejlepším.
Ale jak se otrhaný a potlučený majitel sto čtyřiceti miliónů dolarů dostane co nejrychleji do Prahy? Mám snad zajet na naše velvyslanectví do Mexico City a poprosit, aby mě domů poslali supem? Ne, tak potupně jsem své putování pod Jižním křížem rozhodně ukončit nechtěl.
Do mé neradostné nálady zazněly z ničeho nic tklivé tóny smutečního marše. Funus! I když se mě nijak osobně nedotýkal, vytryskla mi do oka slza soucitu. Trpím totiž přemrštěnou sentimentalitou už od dětských let.
Jelikož jsem nebyl právě pracovně přetížen, zařadil jsem se do pohřebního průvodu. Proč si ostatně neprohlédnout typický mexický hřbitůvek? Takový poznatek se může spisovateli vždycky hodit! A navíc mi můj šestý smysl napovídal, že tento zážitek bude stát za to.
"Jde jen o to," varoval jsem sám sebe, "neuklouznout a nespadnout do hrobu, jako se mi to stalo při pohřbu mé sestřenice na Českomoravské vysočině. Kdoví, jak by na takové faux pas reagovali temperamentní Mexičané!"
56. MÍSTO PO PROBODENÉM
Pohřeb byl krásný a hodnotný. Pochopitelně také smutný. Nezemřel totiž jen tak někdo, ale ředitel a učitel hudební školy v jedné osobě, Stefano Corso. Přistihl žáka, který v kytaře pašoval hašiš, a ten ho v prudkém afektu probodl mačetou. Všichni byli toho názoru, že neuvážený chlapcův čin znamená pro celé město nenahraditelnou ztrátu.
Pak se mne jeden bodrý, asi dvoumetrový Mexičan otázal, jestli jsem seňora Corsa znal osobně. Zavrtěl jsem hlavou.
"Velice mne to rmoutí," řekl jsem, "protože i pro mne hudba znamená mnoho. Při tanečních zábavách v Evropě jsem hrával na vozembouch."
"Tak?" podivil se. "Jste Ital? Nebo snad Němec?"
"Čech," odvětil jsem hrdě. "A co Čech, to muzikant! Zpěvem k srdci - srdcem k vlasti! Česká muzika, ta vždy pěkně hrála, žádných sumářů se nikdy nebála! Píseň česká srdce jímá!"
"Dobrá, to stačí," přerušil mne. "A máte pedagogické schopnosti?"
"Milý pane," usmál jsem se sebevědomě, "pocházím z národa, z něhož vzešel sám Jan Ámos Komenský."
"Neznám," zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem neslyšel."
"To byl učitel národů," poučil jsem ho, "který napsal Labyrint světa a ráj srdce. Také razil heslo "Škola hrou", bez kterého se jistě neobejdete ani na této podivné polokouli!"
"Nevím, proč se vám naše polokoule zdá podivná," zavrčel, "a jestliže ano, proč na ni, k čertu, lezete! Ale to je vaše věc! Mne zajímá něco docela jiného: Máte zaměstnání?"
"Nemám."
"To jsem usoudil dle vašeho ošumělého zevnějšku. A neštítíte se práce?"
"Pochopitelně štítím," připustil jsem, "ale to není rozhodující. Kdyby se našlo přiměřené zaměstnání... například místo ředitele nakladatelství. Nebo šéfa opery."
"Tím nemůžeme sloužit," řekl, "ale potřebujeme, aby naše nadané děti někdo vyučoval hudbě."
"A nechat se vašimi nadanými dětičkami zaživa vykuchat," zavrčel jsem, "do mne by taková mačeta vjela jako do hroudy másla!"
"Takové věci se tady nedějí často," uklidňoval mě, "a seňor Stephano Corso učil v hudební škole plných dvacet let. Kdybyste si troufal ho nahradit..."
Zamyslel jsem se.
"Koneckonců," řekl jsem poté, "mám-li šanci na dvacet let poklidného života, mohl bych to zkusit."
"A vaše ctěné jméno, seňore?"
"František Kmoch mladší."

"Výborně!" zajásal dlouhán a mocně zatleskal rukama. Zřejmě se mezi přítomnými těšil značné autoritě, protože všichni v blízkém okolí ztichli a zahleděli se na nás."
"Drazí spoluobčané!" zadeklamoval dlouhán, "pohřbili jsme právě nejnadanějšího učitele hudby pod sluncem, ale štěstí se nicméně k nám neotočilo zády. Představuji vám seňora Francisca Kmocha, který se mimořádně zasloužil o rozvoj evropské hudby. Ujišťuji vás, že naše nadané děti budou v těch nejlepších rukou!"
57. ÚSPĚCH
Měl jsem tedy zaměstnání, dokonce s vlastním bytem. Žádný přepych srovnatelný s apartmá v hotelu Quialiman, ale později na pustém ostrově jsem přivykl skromnosti. Život v malém domku plném hudby mi docela vyhovoval.
Jako hudební pedagog jsem byl celkem úspěšný. Ostatně, není se čemu divit. V mládí jsem hrával na housle a to celkem u čtyř kapelníků, kteří si mě několik let přehazovali jako horký brambor. Také jsem se kdysi utkal s pověstnou bayerovkou při hře na klavír a rozhodně nesmím zapomenout na údobí, kdy jsem se začal učit pískat na flétnu.
S touto kvalifikací bych pochopitelně na pražské konzervatoři neobstál, ale v San Brunhildu neměli žádné mimořádné nároky. Francisco Kmoch jim plně vyhovoval.
Žáci byli docela milí, až na to, že netoužili stát se houslisty, klavíristy nebo dokonce flétnisty. Téměř všichni si přinášeli na hodinu kytary, banja a jim podobné instrumenty. Byli temperamentní, muzikální a toužili se stát králi proslulých jihoamerických karnevalů. To jsem ovšem nemohl připustit.
"Milí žáci," říkal jsem jim, "hudba - to není jenom rytmus a vytržení! Hudebník, je-li hoden toho jména, musí mít především cit. Ten se projeví při táhlých, sentimentálních melodiích, při nichž každému posluchači vhrknou slzy do oka."
Vzal jsem do ruky kytaru a zazpíval jako za časů, kdy jsem jezdil s partou drsných jinochů na Sázavu.

"Až ztichnou bílé skály
nad velkou peřejí,
den zhasne tmou."

Píseň měla u mladých Mexičanů úspěch, a tak jsem ochotně přidával další: Ascalonu, Bílého lososa, Letí šíp savanou a celou řadu podobných. Mí žáci byli okouzleni.
"Seňore Francisco," žadonili, "nadiktujte nám ta krásná evropská slova! Budeme písně zpívat v originále!"
Ochotně jsem vyhověl a adepti kytarové hry do sebe dychtivě vstřebávali to, nad čím u nás neuváženě ohrnujeme nos. Jejich píle byla udivující a výsledky přímo šokující. Během několika týdnů se San Brunhildo změnilo v Luka pod Medníkem. Odevšad zněly tesklivé melodie starých trampů a málokdo se při nich ubránil dojetí. Rumba, samba a jim podobné rytmy jako by upadaly v zapomenutí.
"Máte v Evropě překrásnou hudbu," zastavovali mě lidé na ulici, "a není hanba se jí nechat ovlivnit. Měl byste, seňore Francisco, uspořádat se svými žáky hudební akademii!"
Nad tímto podnětem jsem se docela vážně zamyslel. Rozhodování nebylo nijak jednoduché. Na jedné straně jsem nechtěl zklamat místní kulturní veřejnost a na straně druhé jsem se obával přílišné publicity. Co když někdo všetečný odhalí, že František Kmoch je vlastně hledaným Pancho Gonzalesem, obviněným z dvojnásobné vraždy a z pašování omamných jedů?
Ale tlak ze strany mých žáků i jejich rodičů sílil a má samolibost nabývala vrch nad obavami a pudem sebezáchovy. Den za dnem narůstalo mé odhodlání předvést posázavskou kulturu na březích mexického oceánu v plném jejím lesku.
"Žáci," řekl jsem konečně svým posluchačům, "za měsíc položíme San Brunhildo na lopatky!"
Jestliže se tak nestalo, nebyla to vina moje, a tím méně pak mých nadaných žáků.
58. KUCHAŘ ZE SAN BRUNHILDA
Osamělého tlustého muže je každému líto. To platí takřka všude a nebylo tomu jinak ani v San Brunhildu. Kdekomu se zdálo neúnosné, aby člověk tak pěkně vypasený a pedagog k tomu jedl v druhořadých restauracích nebo dokonce postával u kiosků s americkými karbanátky. Zejména rodiče mých žáků toto pomyšlení prostě nesnesli a začali mě zvát na obědy. Bylo vyloučeno takové pohostinství odmítnout. Zpočátku mi to dokonce vyhovovalo. Patřím k lidem, kteří rádi poznávají nová jídla a přistupují k jejich konzumaci bez předsudků. Jenomže co je moc, to je moc.
Celkem snadno jsem se smířil s mexickými guláši všeho druhu, i když chutnaly podstatně jinak, než v českých restauracích, kde byly podávány před plzeňskou dvanáctkou. Za to se mi příčilo pojídání plazů. Když mi na pustém ostrově naservírovala má indiánská ženuška Růžový Lotos pečeného hada, nemohl jsem dost dobře odmítnout. Ale zde, uprostřed románské civilizace, se ve mně stále cosi vzpíralo. Mexičané si pochutnávali zejména na chřestýších a nadívaných ještěrkách, kterým říkali žožo.
Ujišťovali mě, že tyto lahůdky zbožňují i multimilionáři v Kalifornii, ale já jsem se nemohl zbavit vnitřních výhrad. Když jsem pak zjistil, že mi laskaví hostitelé místo kaviáru podávají vajíčka velkých jezerních ovádů, rozhodl jsem se něco učinit. Ale co? Své nové přátele jsem rozhodně nechtěl urazit. A pak jsem si vzpomněl na své krátké kuchařské období ve své rodné zemi. Manželka uklouzla po schodech a zlomila si důležitou končetinu. Vzniklou situaci jsme vyřešili téměř geniálně. Ona radila a já jsem vařil. Docela obstojně. Kdybych nebyl od přírody líný, stal by se ze mne slušný kuchař.
Na tuto epizodu jsem se nyní rozhodl navázat. Ne že by mne přešla lenost, ale prudce jsem zatoužil po skutečně hodnotné a lahodné krmi. Sdělil jsem přátelům ze San Brunhilda, že muší vajíčka jsou sice znamenitá, ale já se raději vrátím ke kořenům, ze kterých jsem vyrostl. Ke knedlíkům se zelím, koblihám, pečené kachně a jiným, téměř zapomenutým pochoutkám.
Všichni mě chápali a já jsem začal svůj nápad uskutečňovat. S pronikavým úspěchem. Znovu se potvrdilo, že ve mně vězí veliký kuchařský talent. Pochutnával jsem si teď bez sebemenších averzí a má osobní váha se opět zvyšovala. V

krátké době jsem s převahou porazil slavného amerického detektiva Nero Wolfa, který neměl víc než sto třicet osm kilogramů. Proti mně byl úplná sněhová vločka.
Vařil jsem, pekl jsem, smažil jsem. A hlavně jsem jedl. Kdybych při tom zůstal, bylo by zřejmě všechno v pořádku. Ale znovu se ozvala má ješitnost, která je ostatně vlastní drtivé většině amerických kuchařů a u mnoha z nich hraničí s nezřízenou chvástavostí.
U mne se projevila tím, že jsem začal zvát rodiče svých žáků na obědy s úmyslem oslnit je chutnými českými jídly. Podařilo se. Mé pokrmy se staly v San Brunhildu v krátké době slavnější než posázavské písně. Hospodyňky ode mne žádaly recepty, muži se pod palmami bavili o chlupatých knedlících a místní hoteliér Pedro Estaban vznesl zdvořilý dotaz, jestli bych nechtěl nahradit jeho francouzského šéfkuchaře. Pochopitelně bych nastoupil s daleko vyšší platem. Odmítl jsem, alespoň prozatím, tuto lákavou nabídku, neboť jsem nejen líný, ale i zodpovědný. Zavázal jsem se připravit se svými žáky hudební akademii a od této myšlenky nemohu přece lehkomyslně dezertovat. Tím spíše, když se na festival posázavských písní těší celé město!"
To jsem ovšem netušil, že se mé představy ani zdaleka nesplní. Žije-li člověk klidným, spokojeným životem, ani ho nenapadne, že by uprostřed tropické noci mohli do jeho ložnice vtrhnout tři šerední chlapi s nabitými revolvery.
59. NOČNÍ PŘEPADENÍ
"Vstávat, bandasko!" ozvalo se náhle tak drsně, jak jen si člověk dovede představit, "a žádné volání o pomoc nebo jiné hlouposti. Naše kolty jsou nabity dobrým olovem!"
Zpočátku jsem toto vyrušení považoval za živý sen, ale tento výklad událostí se ukázal jako neudržitelný. V mé ložnici podupávali tři zarostlí muži a z jejich tváře jim čišelo bojovné odhodlání. V měsíčním světle, které místnost dostatečně osvětlovalo, jsem také mohl zjistit, že ani jeden z násilníků příliš krásy nepobral.
"O co jde, pánové?" snažil jsem se vyjednávat, "jsem chudý učitel hudby a výkupné za mne v žádném případě nedostanete!"
"Nezván a stroj se!" poradil mi jeden z banditů, "dáváme ti pět minut na to, aby ses trochu hodil do gala."
Ten muž mě silně přecenil. Než jsem se vyhrabal z postele, svlékl pyžamo a jakž takž se přioděl, minulo nejméně patnáct minut. Rychleji bych to nesvedl ani při náletu. Mé pohyby jsou rozvážné a zdlouhavé, nehledě k tomu, že těžko popadám dech. Zvláště, když jsem v místě s tropickým podnebím.
Bandita na mne v jednom kuse mířil pistolí a láteřil. "Hoď sebou, sádelníku," syčel nenávistně, "nebo ti ustřelím ucho!"
To jsem si rozhodně nepřál, a tak jsem poposkočil, až jsem zakopl o nohu u stolu. Pochopitelně jsem se natáhl a zůstal ležet na podlaze. Mával jsem rukama i nohama a pohupoval se na břiše jako houpací kůň. Vstát se mi nepodařilo.
"Zbytečně ho znervózňuješ," napomenul pistolníka jeho kolega. "Nejsme v časové tísni, tak ho nech, ať se připraví na cestu v klidu."
Podal mi ruku a pomohl na nohy.
"Teď si sbal tlumok," přikázal mi. "Praktické předměty, které se ti hodí na horách."
"Já, prosím, lyže nemám," omlouval jsem se, "a sáňky taky ne!"
"Nešaškuj a dělej!" napomenul mě. "Vezmi si prádlo a teplý oblek. Přikrývku, ručníky, kartáček na zuby..."
"Ten tu může klidně nechat," zavrčel první bandita, "protože zuby mu co nejdřív vyrazím!"
Z jeho pohledu bylo zřejmé, že by takový výkon učinil náramně dobře.
Po nějaké době, ještě před svítáním, jsem byl perfektně sbalen. Připadal jsem si jako dítko, které svědomití rodiče odesílají do školy v přírodě.
"Mohl bych zde nechat dopis na rozloučenou?" otázal jsem se naléhavě. "Všichni v San Brunhildu se ke mně chovali pěkně a byl bych nerad, kdyby si mé zmizení vysvětlovali nějak nepatřičně."
"Žádné psaní ani jiné zanechávání stop nepřipadá v úvahu!" rozhodl vůdce banditů. "Protože nám nezáleží nejen na tvém životě, ale ani na tvé pověsti!"
Přijal jsem to s pocitem hluboké křivdy.
"A teď jdeme!" rozhodl vůdce. "Nepokoušej se o žádný uskok. Jestliže se budeš chovat podle našich pokynů, nebudeš litovat, že ses dnešního výletu zúčastnil!"
Vyšli jsme z domu, před nímž stál exkluzivní automobil.
60. CESTA DO HOR
S pistolí v zádech jsem vpochodoval do auta. Také jsem, jak laskavý čtenář uzná, nemohl dělat nic jiného. Vůdce banditů se posadil k volantu a místo vedle něho zaujal hrubec, který mi vyhrožoval vyražením zubů. Já jsem se vecpal na zadní sedadlo, abych s potěšením vychutnával, jak se padouch po mém boku musí uskrovňovat. Tomu to však zřejmě příliš nevadilo. Auto se rozjelo neznámo kam a mně začínalo být jasné, že kariéra hudebního pedagoga Francisca Kmocha nenávratně skončila.
"Nastal čas," řekl po chvíli bandita, který seděl vedle mne, "aby ses dozvěděl, kdo jsme a kam jedeme. Tebe známe, ty se představovat nemusíš. Náš vůdce, ten, který řídí, se jmenuje Dosi. Muž po jeho boku je Lasolfa. A já se jmenuji Miredo. Jsme hledači smaragdů a objevili jsme báječné naleziště v horách. Na jedné z nich jsme si postavili srub. Už jsme hezkých pár kamínků našli, ale narazili jsme na velice nepříjemné potíže. Nikdo z nás totiž nedovede vařit, jedli jsme nehodnotné pokrmy a všichni jsme z toho onemocněli. V práci nebylo možno pokračovat, a tak jsme dospěli k jedinému přijatelnému řešení: rozhodli jsme se sehnat zdatného a kvalitního kuchaře. Volba padla na tebe, a proto tady sedíš s námi!"
"Nebudeš litovat," otočil se ke mně od volantu Dosi," protože nějaký ten zelený kamínek zbyde i na tebe. Pokud ovšem nebudeš dělat hlouposti!"
"Jestliže ano," dodal Lasolfa, "předhodíme tvoji zohavenou mrtvolu supům. Nemáš na vybranou!"
"To chápu," přikývl jsem, "a smím se otázat, proč vaše ctěná volba padla právě na mne? V oboru, na který jste mě

angažovali, nemám výuční list a nemohu se pochlubit ani dlouholetou praxí."
"V San Brunhildu se těšíš té nejlepší pověsti," řekl Miredo, "a navíc jsi cizinec. Tvé zmizení nebude policii zajímat tolik, jako kdyby byl postrádán místní občan s kupou dětí a příbuzných. A do třetice nám vyhovuje i tvoje netypická postava. S tou se sotva někam ukryješ, natož pak, aby ses pokusil o útěk. Soudím, že jsi schopen ujít tak dva kilometry denně."
"Ale jen po rovině!" doplnil jsem ho, "do kopce bych si na takový výkon netroufl!"
Všichni byli mým doznáním potěšeni.
Jeli jsme dvě až tři hodiny, když začalo svítat. Před námi se objevily modravé siluety hor.
"Vy tedy sbíráte smaragdy," ozval jsem se, "a to je povolené?"
"Troubo!" zachechtal se Lasolfa. "To bychom si určitě najímali kuchaře tímto způsobem! Ale riziko není tak velké a z chudáka se může stát milionář!"
"Ty bys chtěl být milionář?" zeptal se mě Dosi.
Ani se mi nechtělo vykládat, že mám v Acapulcu téměř sto čtyřicet miliónů dolarů.
Po dalších pěti hodinách ostré jízdy jsme dorazili k hoře, která mi poněkud připomínala Sněžku. Až na to, že na jejím vrchu zřejmě nebylo prosperující pohostinství a nikdo zde nehodlal postavit lanovku.
Auto zastavilo na úpatí.
"Dál to nepůjde," oznámil mi Dosi. "Cestu na smaragdový vrch prozatím ještě nikdo nevybudoval."
"A to půjdeme nahoru pěšky?" zděsil jsem se. "Lidi, máte vůbec rozum?"
Lovci smaragdů se srdečně rozchechtali.
"Teď sis, kuchaři, vezl zadek v autě," řekl "Lasolfa, "takže malý výstup bude pro tebe příjemným povyražením!"
61. VYSTUP
K horolezectví jsem měl vždy averzi. Vždycky mi připadalo pošetilé šplhat se někam, odkud lze docela lehce spadnout. Ani vynaložená námaha není zanedbatelná a to už vůbec nemluvím o promrhaném čase. Než takový horolezec zdolá obtížné skalisko, spořádám v pohodě tři až čtyři obědy a zaleji je patnácti prazdroji. Přitom setrvávám v naprostém bezpečí. Ještě se mi nestalo, že bych se musel přivazovat k restaurační židli nebo se třást před lavinou. Ale to je můj názor, nikomu horolezectví nerozmlouvám. Nyní ovšem vznikla velice povážlivá situace. Zavilí a ozbrojení únosci mě nutili, abych si počínal zcela proti své přirozenosti.
"Tak vzhůru, sokole," pobízel mě milosrdný Lasolfa. "Za chvíli poznáš tu nádhernou rozkoš mít hlavu v oblacích!"
"Nikdy!" zafuněl jsem. "Nezdolal jsem ani posvátnou horu Říp a tento kopec je daleko za hranicemi mých možností!"
"Nahoře je srub, ve kterém budeš vařit," sdělil mi Miredo, "a tudíž je nezbytné, aby ses tam nějak dostal!"
"Zavolejte vrtulník," navrhl jsem, "ať mě tam dopraví!"
"Nesmysl!" zavrčel Dosi. "Ne, že bychom si takovou hračku nemohli dovolit. Ale policie má oči všude a proti hledačům smaragdů je až nepřirozeně zaujatá."
"Druhá možnost je," řekl jsem, "že byste mě nahoru vynesli."
"To zrovna!" vykřikl Lasolfa. "Uvidíš, tlouštíku, jak poběžíš, až ti začnu střílet za patami!"
Ale tentokrát jeho drsná slova nepadla na úrodnou půdu. "Střílej si jak chceš," děl jsem statečně, "dloubej mě nožem mezi lopatky, tluč mě obuškem do hlavy a pal žhavým železem - všechno se mine účinkem. Ještě nikdy jsem nebyl výš, než v druhém patře s mezaninem. A to jsem pořádně odstonal!"
"Obávám se," řekl konečně Dosi, "že kuchař svou nemohoucnost nepředstírá. Co bychom si počali, kdyby při výstupu dostal infarkt? Potřebujeme ho přece živého!"
"A co chceš dělat?" zlobil se Lasolfa. "Já se vsadím, zeje to pouhá rozmazlenost!"
"Dojedu pro Indiány, s nimiž máme smluveno zásobování," rozhodl Dosi, "a zaplatím lamu navíc. Vybereme nějaké silné zvíře, na jehož hřbetě dopravíme kuchaře do srubu."
"Chudák lama!" zalomil rukama Lasolfa. "Jestli se o tom dozví Spolek pro ochranu zvířat, tak se nedoplatíme!"
Nicméně všichni schválili Dosiho řešení. Šéf odfrčel v auťáku a ztratil se kdesi v necivilizované krajině mezi homolemi kopců, zatímco my jsme zůstali na místě. Já spokojeně seděl na svém zavazadle a bandité okouněli po okolí. Jinak se několik hodin nic nedělo.
Pak se Dosi vrátil a krátce za ním dorazili Indiáni s lamami. Všichni bezhrbí velbloudi byli obtíženi zásobami, až na jednoho. Ten mě měl vynést do kopce. Jenomže vznikl další problém. Nedovedu vylézt ani na stoličku, natožpak na velblouda.
Navíc se lama, když jsem se začal pokoušet o nemožné, začala plašit.
"Bojí se," řekl suše jeden z Indiánů. "Tlustá bílá tvář jí zlomit hřbet!"
"Musíme to risknout," řekl Dosi, "vysaďte kuchaře na zvíře a každý dostane láhev ohnivé vody."
To považovali Indiáni za slušný obchod a okamžitě se na mne vrhli. Za slabou půlhodinku jsem seděl na vyděšené a sípající lamě. Výstup se mohl začít. Začal, ale dlouho, předlouho neskončil. Každých sto metrů jsem musel měnit lamu a na vrcholek hory mě dotlačili Indiáni, píchající mě do hýždí hroty svých naštěstí neotrávených šípů.
Cíle bylo přece dosaženo.
62. SMARAGDOVÁ HORA
Indiáni a lamy zbavené nákladu se vrátili do údolí, kdežto my čtyři zůstali na vrcholku Smaragdové hory. Nosili jsme zásoby potravin do srubu a připravovali se na další pobyt v lůně přírody.
"Tady se z nás stanou milionáři," sliboval Dosi, "a pak vstoupíme do světa velkého byznysu!"
"Po tom příliš netoužím," prohlásil Lasolfa, "úplně se spokojím s velkým rančem a tisícovým stádem dobytka."
"A já pánové," usmál se Miredo, "dohoním to, co jsem zameškal. Rozjedu se do nějakého milionářského střediska a budu užívat radovánek. Poznám stovky krásných žen, vykoupu se v šampaňském a zahraju si karty se skutečnými

džentlmeny!"
"A ty, kuchán?" zeptal se mne Dosi, "za co ty vyměníš zelené kamínky, které si u nás vysloužíš?"
"Nemám ponětí," zavrčel jsem. "Zřejmě si dlouhodobě najmu místo v nějakém odtučňovacím středisku."
Zásoby a zavazadla byly uklizeny. Prohlédl jsem si srub a napadlo mě, že jsem na Sázavě viděl lepší. Za tuhle boudu, a navíc na tak nepřístupném místě, bych nedal ani svou chalupu u Mnichova Hradiště. Ta je sice také na vršku, ale přece jen se k ní doplahočím a dofuním bez pomoci velbloudů.
Zásoby byly pestré a dostačující. Jako kuchař jsem mohl být spokojen. Mohl jsem své strávníky zahrnout celým sortimentem chutných jídel počínaje jihočeskými vdolečky s povidly sypanými perníkem a konče řízky s bramborovým salátem.
"Na tvé práci hodně záleží," řekl mi Dosi, "protože máme-li být úspěšní, musí být naše zažívací trakty v naprostém pořádku. Vař nám chutně, ale také s ohledem na naše zažívací potíže!"
Slíbil jsem, že se budu snažit, a také jsem se snažil. Ani mí společníci nezaháleli. Popadli krumpáče, rýče a lopaty, aby se s nadšením vrhli do práce. Zdálo se mi, že se chtějí prokopat celou horou až do údolí. To byl pochopitelně mylný dojem. Jejich cíl byl skromnější, ale nesporně zajímavější.
První smaragd vykopal Miredo. Začal vzrušeně pobíhat kolem díry, vykřikovat nesouvislé věty a posléze své druhy láskyplně objímat. Skoro se mi zdálo, že přehání.
"Jedna vlaštovka jaro nedělá," krotil ho Dosi, "a jestli to budeš takhle prožívat, klepne tě při třetím kamínku pepka. Já vám říkám, že do čtrnácti dnů budeme mít smaragdů tolik, že je sotva doneseme k autu."
Jeho proroctví se ukázlo jako jasnozřivé. Nálezy byly stále častější a i Miredo to začínal brát jako samozřejmost. Na stole ve srubu se hromadily vzácné kameny a inspirovaly mě k podivným myšlenkám. Prvně v životě jsem začínal mít zlost na svou nadbytečnou váhu.
"Kdybych měl osmdesát nebo devadesát kilo," říkal jsem si, "naházel bych smaragdy do pytle a pustil se po svahu dolů. Než by ti halamové zjistili, že jsem zmizel, byl bych dávno v autě a ujížděl do lůna civilizace. Znovu bych se stal boháčem a opájel se pocitem, že mohu platit za celou hospodu nikoli punč, ale Martel! Vzhledem ke své nynější tělesné váze však nemám šanci!"
Hledači smaragdů to dobře věděli, a proto mě nechávali klidně celé hodiny bez dozoru. Žádný uskok neočekávali a těšili se na chutný pokrm, který jim připravím.
Jednou mě napadlo, že bych je mohl otrávit a pěkně zvolna zmizet, ale okamžitě jsem tuto myšlenku zavrhl.
"Nejsi zločinec," řekl jsem si, "ale umělec! Co když se jednou dostaneš do čítanek? Tam by se trojnásobná vražda moc divně vyjímala!"
Takže místo vraždy jsem raději zadělal na knedlíky.
63. OBKLÍČENI
Nenasytnost se člověku většinou nevyplácí. Už jsme měli smaragdů habaděj a mohli jsme klidně vypadnout, kdyby nebylo Lasolfovy chamtivosti.
"Ještě pár šutráčků," přemlouval ostatní, "a pojedeme! Přece nechcete takové poklady nechat v zemi!"
Dosi i Miredo byli bohužel také lační bohatství, a tak se náš pobyt na Smaragdové hoře neúnosně prodlužoval. Potom také není divu, že se stalo, co se stalo. Jednoho dne pohlédl Dosi dolů k úpatí hory. Jen tak ze zvyku, nebo snad proto, aby zjistil, má-li tam ještě zaparkovaný auťák. Ale to, co spatřil, ho nepotěšilo. "Poplach!" zaječel, "dole jsou policajti!"
Miredo s Lasolfou odhodili krumpáče a běželi posoudit vážnost situace. Vzápětí se jim tváře groteskně protáhly. Vedle auta, kterým jsme přijeli stála další, z toho jedno pro přepravu vězňů. "Co budeme dělat?" Zaštkal Miredo. "Jestliže se pokusíme prostřílet k vozu, bude to naše smrt."
"Ale smaragdy jim nedáme!" zafuněl Dosi. "Naházíme je do děr a zasypeme je. Bude-li k tomu někdy vhodná příležitost, přijedeme si je vyzvednout!"
"Mám lepší nápad!" procedil mezi zuby Lasolfa, "vím, jak dostaneme své smaragdy, i když u nás udělají tu nejpřísnější osobní prohlídku!"
"Tak?" podivil se Dosi. "Mluv, není mnoho času!"
Lasolfa se podíval na mne. "Náš znamenitý kuchař," řekl, "je nesmírný žrout. Proč by nesnědl a neukryl ve svém obrovském břiše navíc několik kilogramů zelených smaragdů?" Začal jsem protestovat, ale nikdo mi nevěnoval pozornost.
"Výborně," souhlasil Dosi s Lasolfou. "Bude-li smaragdy zapíjet zázvorovým pivem, zvládne to za několik minut. Rozhodně dříve, než se policajti vyhrabou nahoru." Stále jsem ještě soudil, že do toho mám co mluvit.
"I kdybych to všechno kamení dokázal spolknout," namítl jsem, "jak byste se chtěli znovu k němu dostat?"
"To je nejmenší," ušklíbl se Lasolfa. "Až budeme v bezpečí, vykucháme tě jako kachnu."
"Ale to bych nepřežil!" zavolal jsem úzkostlivě. "Prořezat se mým sádlem není fuška pro amatéry! Sám primář Thomayerovy nemocnice v Krči doktor Sváček se děsil možnosti, že by mi mohl někdy v budoucnosti operovat žlučník! Nemohu připustit..." "Máš zbytečné starosti!" okřikl mě Dosi. "Teď nezván a polykej smaragdy!"
Miredo přinesl několik plechovek zázvorového piva a Lasolfa pro jistotu vytáhl pistoli.
Pohlédl jsem na kopec smaragdů na stole a udělalo se mi špatně.
"Přátelé," úpěl jsem. "Mějte se mnou soucit! Tohle se nedá jíst!"
"Můžeš šije pokapat kečupem a opepřit!" poradil mi Miredo, "ale už neotálej, fízlové začínají šplhat kopec!"
"Tak bude to, nebo ne!" zasyčel výhružně Lasolfa. "Kdo nechá kamarády ve štychu, je hoden potupné smrti!"
"Dobrou chuť!" popřál mi Dosi. "A ber to jako rozkaz!" A tak jsem v rozporu se svým nejhlubším přesvědčením začal polykat smaragdy.
64. ZKLAMAL JSEM

Než se policisté vyškrábali na kopec, byl jsem hotov. Doslova. Zhroutil jsem se do rohu místnosti a zoufale lapal po dechu. Nepomohlo mi ani to, že jsem byl namol opilý zázvorovým pivem. Připadal jsem si jako nebohý vlk z Červené Karkulky, kterému zašili do břicha kamení. Neutěšovalo mě ani to, že ve mně chrastily vzácné smaragdy. Policisté dobyli naši kótu ztečí, avšak nenarazili na očekávaný odpor. Dosi, Lasolfa a Miredo nejenže nepoužili zbraní, ale zahrabali pistole do země. Snažili se vypadat jako mírumilovní občané. "Nechápu," pravil Dosi, "proč ten vojenský útok. Jsme archeologové amatéři a pojali jsme podezření, že na této hoře obětovali Aztékové slunečnímu božstvu."
"Takových archeologů už jsme viděli desítky," mávl rukou velitel policistů, "a ze všech se vyklubali sběratelé smaragdů.
"To jsou ty zelené kamínky, z kterých se zhotovují šperky?" otázal se nevinně Miredo.
"Přesně tak," přikývl velitel, "a vy jich tu máte určitě někde schovaný pěkný pytlík! Chlapci, všechno tady prohlédněte! Centimetr za centimetrem!"
"Jak je libo," ušklíbl se Dosi, "ale až budu psát skripta pro studenty archeologie v Mexico City, nezapomenu se zmínit o bezpříkladné brutalitě policie."
"Jen si poslužte!" vybídl ho velitel. Potom ukázal na mne.
"Tahle hora sádla je taky archeolog?"
"Ovšem," odvětil Dosi. "Přicestoval až z daleké Evropy, kde hodlá uskutečnit přednáškové turné o kultuře starých Aztéků. Bohužel nesnáší naše klima a onemocněl žaludeční chorobou."
"Spíš bych řekl, zeje pod parou," zhodnotil můj stav velitel policie, "a nevím, jak ho dostaneme do policejního auta!"
"To je snad předčasná starost, veliteli!" bránil se Dosi. "Ještě proti nám nemáte ani ten nejmenší důkaz! Jsme neozbrojeni a nenašli jste u nás ani jeden kamínek!"
"Což znamená," řekl velitel, "že jste banda prohnaných ničemů, kterou bychom měli pro výstrahu ostatním vagabundům postřílet!"
Poté vykřikl na policisty: "Hledejte pečlivě a mějte oči všude. Přece jsme se sem neškrabali zbytečně!"
Mužové zákona hledali, avšak nalézti nemohli. Tak rafinovaná skrýš, jako bylo moje břicho, je prostě nenapadla. Nicméně dramatická situace spěla ke svému rozuzlení.
"Zvedni se!" houkl na mne jeden z policistů a obrátil se k veliteli. "Vsadím se, že pod tím tlouštíkem je nějaká schovávačka!"
Chtěl jsem mu vyhovět, ale jen jsem bezmocně funěl, což se zdálo podezřelé i veliteli.
"Hej chlapci," vyrazil ze sebe. "Všichni sem! Odtáhněte tu bubřinu a hledejte pod podlahou!"
Několik policistů mnou surově smýkalo na opačnou stranu místnosti. Protože jim to moc nešlo, usnadnili si práci tím, že mě kutáleli jako sud. A tyto nepříjemné pohyby jsem prostě nevydržel. Silné nárazy na břicho způsobily, že se mi udělalo nesmírně špatně. Začal jsem dávit. "Kuchaři," zanaříkal Dosi, "buď chlap, vydrž!"
Jenomže já jsem nevydržel. Zklamal jsem ty statečné chlapce na celé čáře. Zasténal jsem, a krátce poté jsem začal své okolí bombardovat drahokamy.
Dosi, Lasolfa i Miredo se rozplakali.
"Neexistuje uskok, který bych neobjevil," prohlásil pyšně velitel, "a z tohohle kouká povýšení jako hrom."
Zřejmě měl pravdu. U jeho nohou se povalovaly milióny a to ještě nebyly všechny smaragdy, které jsem spolykal.

65. ČEKÁ MĚ ŠPITÁL

Nadávající Dosi, Lasolfa a Miredo byli spoutáni a o jejich dalším osudu nemohlo být dalších pochyb. Věděli, že poputují za mříže jako chudáci, a své zklamání dávali najevo velice nevhodným způsobem. Politoval jsem je, že se jim v dětství nedostalo vybraného chování, ale více jsem pro ně nemohl udělat. Stal jsem se totiž středem všeobecné pozornosti. "Tři kila patnáct," ohlásil policista, vážící mnou vyvrhnuté smaragdy, ale určitě to není všechno!"
"Chlape!" vykulil na mne oči velitel. "Kolik toho v sobě ještě máš?"
"Ani nevím," odpověděl jsem dle pravdy. "Když snídám, tak na nějaké sousto nekoukám!"
Hleděl na mne nevlídně. "S tebou budeme mít ještě potíže," zlobil se. "To jsem zvědav, jak se k tvému případu vyjádří doktor Rodrigez! To je náš policejní lapiduch!"
Aby se doktor mohl vyjádřit, museli mě nejprve policisté snést ze Smaragdové hory. Nijak zvlášť je to netěšilo, což jsem usoudil zejména z toho, že mě častovali slovy jako "špekoune" nebo "obžero". Přesto cesta proběhla poměrně hladce a za slabé dvě hodinky jsem seděl v policejním voze vedle velitele. Jeli jsme za doktorem Rodrigezem. Tento postarší, ale dosud hrůzu nahánějící felčar, se netěšil nejlepší pověsti. Místo policejního lékaře bylo jeho poslední štací. Ze dvou špitálů byl propuštěn pro rekordní úmrtnost pacientů a ani jako praktický lékař se příliš nevyznamenal. Nyní byl zřejmě docela spokojen. Zevrubně mě prohlédl, dlouze přemítal a potom ještě déle popíjel whisky se sodou.
"To je těžké," řekl potom. "Smaragdy - to je tanec miliónů! Mohl bych tomu tlustému synkovi vypláchnout žaludek, ale kdoví kolik kamenů by v něm ještě zůstalo. Nejlepší by bylo rozpárat mu břicho bajonetem." "Znamenitý nápad," připustil velitel, "ale myslím, že se vymyká naší kompetenci!"
"V tom případě," rozhodl doktor, "musíme toho ničemu dopravit do nějakého renomovaného špitálu. Nejraději v hlavním městě. To bude dobře i pro tebe, neboť případy se smaragdy se obvykle těší značné publicitě." Velitel se rozzářil.
"Máš pravdu, doktore," bublal, "okamžitě se spojím s velitelstvím v Mexico City. Vůbec nepochybuji, že je to bude zajímat."
"Upozorni je," řekl Rodrigez, "že delikvent je giganticky obézní. K operaci musí být připraven pořádný řezník."
Velitel si odskočil k telefonu a doktor se na mne spiklenecky podíval. "Poslyš," řekl, "já ti teď dám výborné dávidlo. Než se ten osel vrátí, můžeme mít pořádnou hromádku kamínků. Rozdělíme se o ně, platí?"
Zavrtěl jsem hlavou. Jednak jsem starý poctivec a za druhé mi nebylo jasné, jak bych z Rodrigeze dostával svůj podíl.

Doktor se hrozivě zašklebil. "Poslyš, ty bubřino..." začal, ale v té chvíli vstoupili do místnosti dva mladší policisté. Velitel zřejmě znal protřelého mastičkáře až do morku kostí. "Máme dávat pozor," řekl jeden z policistů, "aby vám vězeň neublížil."
"Dojemná péče!" zavrčel Rodrigez, "doufám, že budu mít jednou příležitost vyndávat mu kulku z těla!" A zvrhl do sebe další sklenku.
Po nějaké chvíli se velitel vrátil a z jeho tváře čišela spokojenost. "Tak to máš, kamaráde, spočítané," naklonil se nade mnou, "zítra tě vrtulník dopraví do hlavního města a v nemocnici svatého Vavřince tě zbaví zbytečné zátěže!"
66. NEDOKONČENÁ CESTA
Všechno klapalo znamenitě. Ráno přiletěl z Mexico City vrtulník s policejní eskortou a po krátkých formalitách jsem byl předán do péče nových pánů. Dva chlapíci mě vynesli do helikoptéry a posadili se vedle mne. "To byla práce!" otřel si pot silnější z nich. "Šel jsem k policii, abych nemusel pracovat, a teď se tahám s takovými břemeny!"
Druhý to nekomentoval. Zato se obrátil ke mně: "Jak snášíš let?" otázal se se zájmem.
"Děkuji za optání," usmál jsem se. "Znamenitě!"
"Nebývá ti špatně od žaludku?"
"Nikdy."
Zatvářil se zklamaně. "No, co se dá dělat," řekl potom. "My tě k ničemu nutit nebudeme."
Vrtulník se vznesl k obloze a zamířil k místu určení. Let byl bezpečný a mí strážci usoudili, že je na místě, abych se dozvěděl, co mě čeká a co mne nemine.
"Už jsem přepravoval drahokamy v truhle," řekl první policista, "v pytli a v nedobytné pokladně. Tohle je poprvé, kdy vezeme poklad v živém člověku."
"Nepřehánějte!" přerušil jsem ho. "Ten poklad se pořádně ztenčil!"
"Ani nemáš ponětí o ceně smaragdů," ušklíbl se, "ale pro Mexiko máš v této chvíli větší cenu než moderní letiště."
Nechtělo se mi tomu věřit.
"Proto už na tebe čekají v nemocnici svatého Vavřince," přidal se druhý, "a profesor Visento tě odborně vykuchá. Pochopitelně za naší asistence, aby mu nějaký ten zelený kamínek nezůstal za nehty." Jméno profesora Visenta mi nic neříkalo. Zato mým průvodcům ano.
"Visento je ďábel se sadistickými sklony," informoval mě první z policistů, "a pacienty řeže se zřejmou rozkoší. Na tobě si určitě smlsne!"
"A nic tě nezachrání," ujišťoval mě druhý, "ledaže by nás teď někdo přepadl."
Což se taky stalo.
"Vidím dvě helikoptéry," ohlásil pilot, "a zdá se, že se o nás velice zajímají."
"Že by policejní posila?" zadumal se první ze strážců.
Pochopitelně se mýlil. Vrtulníky začaly oblétávat náš stroj, dávaly nám raketami světelné znamení a posléze vyzkoušely střelbu do vzduchu.
"Máme přistát," řekl pilot. "Poslechneme je, nebo se raději necháme sestřelit?"
"Nemůžeme jim uletět?"
"Vyloučeno. Jsou rychlejší a moderně vybavení."
"Tak to spusť dolů! Život je přece krásný. Vsadím se, že jim na nás nezáleží a přiletěli si pro tenhle žok plný sádla a smaragdů."
Pilot to nekomentoval a přistál na nevlídném skalnatém území, které, pokud vím, nazýváme polopouští. Nepřátelské vrtulníky nás pohotově napodobily.
"Kordulova banda!" vyhrkl jeden z policistů s rukama nad hlavou.
"Správně, Kordulova banda," odvětil s úsměvem jeden z banditů.
"Seňor Kordulo se už těší na balík smaragdů, který převážíte. Doufám, že se nachází v dobrém stavu."
"Dokonce ve výtečném."
"Výborně, prokažte nám, prosím, ještě malou laskavost a přeneste ho do našeho stroje."
Policisté mu neochotně, ale poměrně rychle vyhověli. Byl jsem úplně klidný. Dokonce jsem měl v té chvíli radost, že mě nebude pižlat profesor Visento.
67. Z VRTULNÍKU DO MUČÍRNY
Přesun proběhl úspěšně, takže jsem měl příležitost poznat další zajímavé prostředí. Byla jím luxusní vila, jakou bych velice rád vlastnil na Ořechovce nebo v Jevanech. Ne že by u horského jezera nevypadala dobře, ale proč to nepřiznat, měl jsem už Mexika plné zuby. Začalo se mi velice intenzívně stýskat po Evropě.
Prozatím to ovšem na brzký návrat nevypadalo. Seňor Kordulo, kulaťoučký šedesátník, se na mne velice přátelsky usmíval, ale sotva měl v úmyslu poslat mě supem do Prahy. Právě naopak. Hleděl na mne se zalíbením řezníka před vydatnou zabíjačkou.
"Vítám vás, příteli," zahlaholil, "doufám, že cesta do mého sídla nebyla nepříjemná."
Poděkoval jsem mu za projevený zájem, ale on jenom mávl rukou.
"Za chvíli vás budeme muset odvézt na operační sál," potěšil mne, "a zbavíme se toho neřádstva v žaludku. Velice se omlouvám, že se tak nestane v luxusním prostředí, ale jsme v časové tísni. Dokonce se mi navzdory známostem, nepodařilo ani sehnat chirurga. Odoperuje vás gynekolog a asistovat mu bude psychiatr." Z toho jsem velkou radost neměl.
"Takový zásah bych nemusel přežít," řekl jsem s obavami.
"Ovšemže ne," souhlasil ochotně. "Při takové operaci se může stát ledacos. Jistě však chápete, že mi jde spíš o smaragdy, než o váš ctěný život."

"Pochopitelně," přikývl jsem. "Jenomže já mám v sobě jen pár kamínků. Kilo, nebo možná dvě. Ale vím o místě, kde jsou takových smaragdů celé tuny."
"Kde to je?" vyštěkl. "Ven s tím."
"Ani mě nenapadne," licitoval jsem. "Něco za něco."
"S mrtvolami ne vyjedná vám," potěšil mě, "a jako že mi říkají kruťas Kordulo, dám vás okamžitě mučit. Mám na to obzvláště vycvičeného mestice."
Kordulo nevypadal jako muž, který je zvyklý mluvit do větru a také svou pohrůžku okamžitě splnil. Když jsem odmítl udat přesné místo, kde jsou tuny smaragdů, dal mě odvést do své speciální mučírny. Byla vybavena spoustou kleští, jehlic, kladívek a jiných mučitelských nezbytností. Opravdu, pozoruhodný vercajk. "Gumuňo, dej se do toho," řekl Kordulo mesticovi, "a předveď co umíš. V žádném případě neotvírej pánovi břicho, na to tady máme specialisty."
Gumuňo se snažil. Jsem ovšem člověk nestatečný a rozmazlený. Když mě bodl šípem mezi žebra, dostal jsem takový šok, že jsem zapomněl mluvit španělsky. Nadával, prosil a hrozil jsem výhradně v českém jazyce, a tím pádem jsem nemohl nic vyzradit, i kdybych náhodou něco věděl. Kordulo to brzy pochopil. "Přestaň Gumuňo," řekl mrzutě, "pacient je v šoku. Ještě že máme po ruce psychiatra."
Vzápětí se dostavil doktor Pumelo. Ten, který měl asistovat při mé operaci. Prohlédl si mě a pravil: "To bude dobré, seňore Kordulo. Za chvíli ho dáme do pořádku."
"To bych taky prosil," zavrčel Kordulo, "gynekolog už je připraven k operaci a před ní musí ještě tahle bandaska promluvit."
"Promluví," slíbil psychiatr, "půjdu se s ním na okamžik projít k jezeru."
A téměř něžně mě vyvedl z vily.
68. PSYCHIATRICKÁ AKCE
Doktor Pumelo vypadal vlídně, ale to bylo koneckonců jeho povolání. Rozhodně jsem neměl mnoho důvodů mu důvěřovat. Šel jsem pomalu po jeho boku a netečně poslouchal jeho monotónní žvanění. "Poslyšte," zašeptal náhle. "Dovedl byste rychle nastoupit do vrtulníku?"
"Přijde na to, čemu říkáte rychle!"
"Dříve, než naši pronásledovatelé vyběhnou z vily a chytí nás."
"Chcete mě unést?"
"Nejste-li proti tomu..."
Pochopitelně mi to nebylo proti mysli. V domě seňora Korduly jsem se mohl nadít pouze dalšího mučení, rozpárání břicha a posléze předhození supům. Žádné solidní vyhlídky.
Právě jsme přecházeli kolem jednoho z vrtulníků.
"Teď!" zavelel doktor Pumelo, "uvědomte si, že jde o všechno." V mládí jsem chodil do Sokola, ale mnoho obratnosti mi z té doby nezůstalo. Normálně bych to nezvládl, naštěstí však ve mně pracoval pud sebezáchovy a já jsem se vypjal k zcela mimořádnému výkonu.
"Prchají!" zavelel kdosi z vily. "Zadržte je!"
Ale to už jsem seděl ve vrtulníku a doktor se chopil řízení.
"Budou nás pronásledovat," hrozil jsem se, "a sestřelí nás."
"Tím by nic nezískali," řekl klidně doktor, "přišli by o helikoptéru i o smaragdy. Pokusí se donutit nás k přistání, ale poletíme nad jezerem."
Měl svůj čin důkladně promyšlený. Náš vrtulník se vznesl ze země a zamířil nad rozlehlou vodní hladinu.
Velký náskok jsme ovšem nezískali. Sotva o několik desítek vteřin později naskočili do druhého vrtulníku Kordulovi muži a začali nás stíhat. Bylo zřejmé, že se nad jezerem odehraje velké drama. Brzy nás Kordulův vrtulník dostihl a pokoušel se zatlačit nás zpátky ke břehu. Bylo mi z toho úzko, ale doktor Pumelo se sebevědomě usmíval.
"Nesmějí na nás střílet," informoval mě, "zatímco my nejsme spoutáni rozkazem ani předsudky. Znáte tuhle hračičku? Říká se jí kulomet."
Ve chvíli, kdy se k nám Kordulův vrtulník přiblížil tak, že se nás téměř dotýkal, pohladil psychiatr něžně spoušť. Párkrát to vyštěklo a nepřátelé se zřítili do jezera.
"No vidíte," pochvaloval si doktor. "Teď jsme v naprostém bezpečí."
Mýlil se. Krátce nato nám začal vynechávat motor.
"Proklatě!" vykřikl Pumelo. "Dochází nám benzín! S tímhle jezero nepřeletím!"
Byli jsme právě uprostřed cesty a motor už jen slabě skytal. Vrtulník tančil nad hladinou jako opilý.
"Skočte do vody!" zavelel doktor. "Je to jediná vaše šance. I když připouštím, že dost malá!"
"A vy?"
"Neumím plavat," přiznal se, "a krom toho je tady spousta krokodýlů. Raději zahynu se svým strojem."
Stále jsem se ještě rozmýšlel.
"Tak, k čertu, skákejte!" vykřikl Pumelo, "dlouho už to ve vzduchu neudržím. Mám holt dneska smůlu. Přijdu o smaragdy a ještě k tomu o život."
Otevřel jsem dvířka vrtulníku.
"Sbohem, doktore," řekl jsem, "byla to docela příjemná cesta. Škoda, že netrvala déle!"
"Sbohem," pokynul mi pravicí, "a pozdravujte krokodýly!"
Slíbil jsem mu to a skočil do jezera.
69. ZACHRÁNĚN
Žbluňkl jsem do jezera několik vteřin předtím, než se zřítil vrtulník s doktorem Pumelem. Upřímně řečeno, pořádnou koupel už jsem potřeboval, protože na Smaragdové hoře nebyla hygiena na žádoucí úrovni. Voda v jezeře se zdála být

příjemně vlažná, a tak jsem si nemohl na nic stěžovat. Tím spíše, že krokodýlové byli zatím v nedohlednu. "Jestliže mě dostanou," říkal jsem si, "bude to přece jen lepší, než kdyby mě rozpižlal nějaký gynekolog. Nemám důvod svého útěku litovat!"
Plaval jsem zvolna, dělaje úsporná tempa. Měl jsem také žízeň, ale to zřejmě způsobovaly smaragdy v mém žaludku. Vzhledem k značnému množství zázvorového piva, které jsem vypil, jsem dosud nemohl být dehydrován.
Celkově se nezdálo, že bych se měl na co těšit. Ale člověk dovede čekat i na nepříjemné věci. Jednou, po dvouhodinovém čekání, jsem vstoupil do ordinace, kde mi lékař vytrhl dva zuby. Tentokrát jsem měl ale překvapivé štěstí. Místo hladových ještěrů se na obzoru objevil člun. Dokonce výletní se spoustou lidí na palubě.
"Pomoc!" zakřičel jsem, až mi při tom voda vnikla do průdušek, "zachraňte českého spisovatele!"
Ačkoliv jsem z pochopitelného rozčilení volal česky, inteligentní posádka okamžitě pochopila, že nechci v jezeře zůstat. Okamžitě změnila kurs a zamířila ke mně. Výletníci začali jásat, protože projížďka po jezeře byla obohacena o nečekaný zážitek. Brzy na to jsem byl vytažen do člunu. Chtěl jsem vroucně poděkovat a projevit zachráncům svou neskonalou vděčnost, ale velitel člunu mě zarazil. "Ani se nemusíte představovat, seňore Gonzalesi," řekl, "mám dobrou paměť na tváře a tu vaši jsem viděl ve všech novinách. Je nezapomenutelná." "Děkuji za nezaslouženou lichotku," přikývl jsem. "Co se mnou míníte udělat?"
"Spoutám vás," slíbil, "a uložím v prostorách pro mužstvo. Až se vrátíme z vyhlídkové jízdy, předám vás policii. Doufám, zeje na vaše polapení vypsána odměna!"
"Přál bych vám, aby byla hodně vysoká," usmál jsem se, "jste velice sympatický člověk."
"Zato vy jste odulý, sprostý zločinec," neopětoval moje lichotky, "a plným právem skončíte za mřížemi."
Nehodlal jsem mu to vymlouvat a pravděpodobně bych ani nepochodil. Byl přesvědčen, že chytil tu největší stvůru pod sluncem a podle toho se mnou také jednal. Dal mne spoutat jako balík a pak mě ještě s jedním mořským vlkem vhodili do špinavé kajuty, páchnoucí olejem. Někteří z výletníků se mě zastávali, ale kapitán s nimi odmítl vyjednávat. Můj osud byl zpečetěn.
Ležel jsem na podlaze a doufal, že na lodi nejsou krysy. Kdyby už mě něco mělo sežrat, rozhodně bych dal přednost krokodýlům. Prozatím jsem žádného hlodavce nezahlédl, ale člověk nikdy neví. Pro jistotu jsem začal zpívat Ten chlumecký zámek je za lesem, abych případné útočníky zaplašil. Cesta se mi zdála nekonečnou. Provazy se mi zařezávaly do masa a sádla, pach oleje byl téměř nesnesitelný a labilní podlaha pode mnou se pohupovala jako na Matějské pouti.
"Hej!" začal jsem křičet. "Žádám, abych byl dopraven do slušného vězení!"
Křičel jsem dlouho, ale nakonec mi bylo přece jen vyhověno.
70. VE SPÁRECH POLICIE
Trvalo to dlouho, ale všechno dopadlo znamenitě. Velitel výletního člunu mě předal policii, aniž by za mé dopadení obdržel zlámanou grešli. Na policejní stanici se se mnou dlouho nevybavovali a služebním vozem se zamřížovanými okny mě dopravili do hlavního města. Zde jsem se seznámil s pověstným komisařem Martinézem, který se do mne doslova zamiloval. "Seňore Gonzalesi," hlaholil, "jsem expert na velké případy, ale vy jste ten největší, který mám tu příležitost řešit. Jste vskutku výjimečný člověk! Vrah, bigamista, pašerák a dokonce polykač smaragdů. Přejete si advokáta?" Zavrtěl jsem hlavou. Napadlo mě, že bych se mohl spojit s československým velvyslanectvím, ale zdálo se mi krajně nevhodné zatahovat naši republiku do mých odporných zločinů.
"Jste rozumný muž," pochválil mě komisař, "a velice dobře víte, že by vám nepomohla ani kompletní advokátní komora. Inteligentní člověk ví, kdy prohrál, a nedělá policii zbytečné potíže. Nejprve vyřešíme ty smaragdy." "Operaci?"
"Jak jinak, seňore Gonzalesi? Tento akt je holou nezbytností. Bude vás operovat vynikající odborník. Profesor Visento z nemocnice svatého Vavřince."
Komisař Martinéz si to představoval příliš jednoduše. Profesor Visento byl člověk nejen surový, ale také chamtivý. Když se dozvěděl, že mám břicho plné smaragdů, se vší rozhodností odmítl policejní asistenci při operaci. Dokonce vytáhl na zástupce pořádku skalpel a vyhrožoval, že jim ušmiká hlavy. Zuřil tak, že se Martinéz rozhodl nechat mě operovat ve vězeňské nemocnici chirurgem zcela bez věhlasu. "Doktor Corpisto si dá záležet," sliboval mi komisař, "je to šikovný člověk, který si kariéru pokazil tím, že si z nešťastné lásky amputoval obě uši."
"To mě tedy bude kuchat pěkný cvok!" mračil jsem se. "Nebylo by rozumnější povolat doktora Sváčka z Prahy?"
"Rozumnější snad," připustil komisař, "ale na takové řešení není čas. Musíte na operační stůl okamžitě, dříve než smaragdy začnou odcházet přirozenou cestou. To už by se jich pak nikdo nedopočítal!" Takže mě nakonec odoperoval bezuchý doktor Corpisto a vyjmul ze mne tři a půl kilogramů smaragdů. Policie se tak zmocnila drahokamů, které pracovití Dosi, Lasolfa a Miredo vyrvali z lůna země.
Mně se po operaci dařilo poměrně slušně. Ležel jsem v pokoji se zamřížovanými okny a říkal si, že už by bylo na čase napsat nějakou povídku do Dikobrazu. Také jsem uvažoval, bude-li mě redakce ochotna tisknout, dostanu-li tady doživotí. Komisař Martinéz, který mě chodil pravidelně navštěvovat, tvrdil, že to se mnou nevypadá dobře. Prý je zde závažné podezření, že jsem spolčen s americkou mafií, která se rozhodla přenést část svého působení do Mexika. "Už jsme zjistili," řekl komisař, "že jste v posledních letech odeslal několik pohledů, na nichž byl zašifrovaný text, např. Sinatrovi."
"Nesmysl!" bránil jsem se. "Sinatru vůbec neznám a šifry neovládám."
"Proč jste mu posílal pohledy, když ho neznáte?"
"Protože je to mé hobby. Posílám pozdravy celé řadě známých osobností!"
"Jen tak?"
"Jen tak!"
"Tak tohle vyprávějte holubům, seňore Gonzalesi," culil se komisař. "Už jdeme po všech, kterým jste pohledy posílal.

Taky po Thoru Heyerdahlovi!"
71. V MARTINÉZOVÝCH KLEŠTÍCH
Jak to vypadalo, bylo to se mnou pořádně nahnuté. Komisař Martinéz zářil. "Proč jste přijel do Brazílie pod jménem Švandrlík?" vyštěkl.
"Protože se tak jmenuju."
"K smíchu! Žádný mafián se nejmenuje Švandrlík!"
"Ani nevíte, jak mne to těší."
"Jak chcete. Přijel jste zřejmě za Perezem, abyste mu pomohl pašovat omamné jedy."
"Ne. Čekal jsem na Thora Hayerdahla."
"Chápu. Ten měl drogy převážet na svém voru."
"To mu musíte dokázat."
"Dokážeme!" komisař se sebevědomě usmíval. "Kdy jste se dostal do sporu s Perezem? Zřejmě jste spolu bojovali o vedení v bandě." "Velice úporně," přikývl jsem. "Chtěl mě nechat sežrat mravenci."
"A vy jste ho dal ubodat včelami!"
"To také dokážete?"
"Pochopitelně. Právě tak jako to, že jste se snažil celou Jižní Ameriku otrávit novým druhem koňaku. Mimochodem oba vaši společníci byli minulý týden zastřeleni a továrna na "buňulku" vypálena." "Nic překvapujícího."
"Jste otrlý zločinec!" ocenil mě, "a neuvěřitelně rafinovaný. Prozatím jsme nepřišli na to, jakým trikem se vám podařilo rozbít bank v Acapulcu." "To byla poctivá hra," řekl jsem téměř uraženě, "navíc jsem nebyl v herně a sázel za mne pan Fikar Bluma."
"Dokážeme, zeje to váš komplic."
"Bude mít radost. Ještě něco?"
"Ovšem," zavrčel. "Jak jste sehnal tu bandu hledačů smaragdů?"
"Ani jsem ji hledat nemusel. Přihlásila se sama."
"Zřejmě vám ti darebáci důvěřovali. Vy jste je ovšem podvedl. Spolykal jste jejich drahokamy a snažil se s nimi uprchnout!"
"Jako byste byl u toho!"
"No vidíte. Pak jste uprchl ze zajetí místní policie a začal jste spolupracovat s bandou Kruťase Korduly."
"Ano. Dal jsem ho mučit v jeho vlastní mučírně a pak jsem mu zničil dva vrtulníky."
"Zkrátka, kam přijdete, děláte samou škodu! Nestydíte se, seňore Gonzalesi?"
"Švandrlíku!"
"Tady jste zatčen jako Gonzales, a proto nejsem povinen učit se zpaměti nějaké pitvorné evropské jméno!"
"No dobrá, říkejte mi, jak chcete!"
"Děkuji za laskavost!" zářil Martinéz. "Jak jste si mohl všimnout, nemám rád žádné komplikace. Směřuji vždycky přímo k vytčenému cíli. Máte smůlu, příteli, že jste se ocitl v pověstných Martinézových kleštích, z jejichž sevření není úniku. Teď proti vám shromáždíme důkazy, které položí vašeho obhájce i porotu na lopatky. Jste ztracen, tlustý ničemo!" "Co se dá dělat," vzdychl jsem. "Ale koneckonců, podlehnout takovému profesionálovi jako jste vy, není žádná hanba."
Komisař byl očividně potěšen.
"Máte pravdu," řekl, "ale bohužel jsem v policejní službě osamocen. Kdyby nás bylo víc, už by zločinnost v našem státě vůbec neexistovala!" Popřál mi brzké uzdravení a odešel shánět důkazy.
72. DÁMSKÁ NÁVŠTĚVA
Zotavoval jsem se poměrně dobře a co nejdříve jsem měl být dopraven do normální cely.
"Budete si přát samotku?" zeptal se mě laskavě komisař, "nebo si snad předplatíte apartmá? Mohu vám povolit čerpat z vašeho bankovního konta v Acapulcu."
"Ani nápad," řekl jsem rozhodně, "jenom žádné výsady. Jako spisovatel jsem povinen poznávat život. Proto požaduji celu se spoustou gangsterů, vrahů a jiných podobných existencí!" Vůbec nevěřil mým počestným úmyslům.
"Zřejmě opět chcete lovit v kalných vodách," podezíral mě, "ale to vám vůbec nepomůže! Dospěl jste na konec své zločinecké dráhy!"
Odešel, aniž mi cokoliv slíbil.
Stěhování jsem se však nedočkal. Druhý den mi strážce oznámil, že za mnou přišla ženská návštěva. Dost mě to překvapilo. A ještě více jsem byl udiven, když do pokoje vplula dáma oslnivé krásy a v oblečení bratru za milión dolarů. Byla to Sophia Barberro. "Příteli!" zasténala dojatě. "Jak jste asi trpěl od té chvíle, co jste opustil moji jachtu!"
"Utrpení je kořením života," odvětil jsem, "a není tak banální jako rozkoše, které prožíváte vy!"
"Přesto dávám přednost rozkoším," nedala se zviklat, "a vám bych je přála rovněž."
"Chtěla byste mě opět vykoupat v moři?"
"Už k takovému řešení situace není důvod," usmála se, "ale zato vám chci pomoci z vězení."
"Máte s sebou pilník?" zeptal jsem se. "Je to marné, neprolezl bych okénkem!"
"Nebuďte směšný!" napomínala mě, "dostanu vás odtud docela legálně. Přivezla jsem s sebou půl tuctu inteligentních svědků, kteří roztrhají žalobu na cucky. Všechny ty chlapce dobře znáte: plavil jste se s nimi na mé jachtě." "No dobrá," řekl jsem, "a co za to?"
"Sto čtyřicet miliónů dolarů," usmála se zářivě, "a bez dlouhého otálení."
"To není málo," zasmušil jsem se, "a navíc je to příliš okaté. Já vám dám celé své konto, vy mi poskytnete svědky..."
"Tohle samozřejmě neuděláme!" Téměř se urazila, "ale dávejte pozor. Jsem vlastnicí několika čtverečních mil země. Je to bezcenná skalnatá polopoušť, kde se nedá nic pěstovat a nikde poblíž nevedou komunikace. Hnusné místo plné hadů

a škorpiónů. Opravdu nevím, jak a k čemu by se dalo využít. Vy ho ovšem ode mne koupíte na stavební parcely." "Za sto čtyřicet miliónů."
"Dolarů."
"A co budu s pozemkem dělat?"
"Strčíte si ho za klobouk. Ale budete svoboden!"
"Dá se to prodat alespoň se ztrátou? Myslím se značnou ztrátou."
"Vyloučeno! Nikdo vám za to nedá ani pětník."
"V tom případě jste opravdu ta nejlepší obchodnice, jakou jsem kdy poznal."
Potěšilo ji to. "Nejste-li unaven," řekla, "zavolám svého notáře."
73. NA SVOBODĚ
Komisař Martinéz byl tak zklamán, že mi ho bylo až líto.
"Jsem nucen vás propustit, seňore Gonzalesi," huhlal nešťastně; "ale činím to velice nerad. Jste první velký zločinec, který se dostal z Martinézových kleští!"
"To víte," těšil jsem ho, "jsem také profesionál. Buďte rád, že vám neunikl nějaký vychytralý diletant."
A s úsměvem, který zdobí vítěze, jsem se vykolébal na svobodu. Jenomže úsměv ze rtů mi zmizel velice záhy. Byl jsem sice na svobodě, ale zato dokonale bez prostředků. Mé konto v Acapulcu bylo zrušeno a v náprsní tašce jsem měl pouze cár papíru, který říkal, že jsem majitelem několika čtverečních mil polopouště.
Za to kolem mne vřel čilý život. Stál jsem uprostřed Mexico City, největšího města na světě. Deset Prah tu bylo namačkáno na sebe a ta jedenáctá právě narůstala. Téměř jedenáct miliónů lidí zde bojovalo o horší nebo lepší existenci. Musel jsem se, chtě nechtě, zamyslet nad tím, co budu dělat. Nejprve jsem chtěl prodat interview reportéru nějakých bulvárních novin, ale záhy jsem tuto možnost zamítl. Svět zločinu a krkolomných dobrodružství se mi zprotivil natolik, že se mi nechtělo ani o něm mluvit. Křísit seňora Gonzalese mohlo docela dobře znamenat vjet do staré stopy. Z něčeho jsem ovšem žít musel. Slušelo se poohlédnout po zaměstnání, které by mě nevysilovalo, ale na druhé straně naplnilo můj věčně hladový žaludek. Po zralé úvaze jsem se rozhodl navštívit mexickou televizi. Nechtěl jsem jí prodat nějaké senzační zprávy, ale napadlo mě, že tlustého herce mohou docela dobře potřebovat. Někdy není důležitý talent, ale vizáž. V mé rodné zemi prosperuje velice dobře řada herců jen díky tomu, že ignorovali kalorické tabulky a patřičně přibrali na váze. Jejich blahobytné vzezření jim dopomohlo k atraktivnímu zaměstnání a jsou ve svém oboru nezastupitelní. Proč by tomu nemělo být jinak právě v Mexiku? Šel jsem tedy do televize, abych jim nabídl své nikoliv nezištné služby. Nepřijali mě. "Máte pozoruhodnou figuru, seňore," řekl mi kompetentní činitel, "ale tlustých Mexičanů je v tomto městě habaděj. Všichni jsou odborově organizováni v hereckém svazu a vaše přijetí by narazilo na patřičné potíže." Odešel jsem tedy s nepořízenou. Začínal jsem mít na sebe vztek, že jsem nevymačkal ze Sophie Barberro alespoň mizerný milión dolarů. Takhle se ani pořádně nenajím!
"Haló, kamaráde," ozvalo se pojednou za mými zády, "nehledáš náhodou dobře placenou práci?"
Otočil jsem se a spatřil široce se usmívajícího chlapíka, jehož vzhled nepůsobil příliš seriózně.
"Přijde na to," řekl jsem. "Rozhodně nechci vykládat lodě nebo stěhovat piána. Na to jsem příliš dýchavičný."
"Všiml jsem si," zazubil se a poplácal mě po pleci. "Jde o něco jiného. Zastupuji Vodopády svatého Štěpána. Pokud jsi o nich neslyšel, je to taková malá Niagara. Vyhledávané výletní středisko, ale v dnešní konkurenci se musíme stále snažit. Oblíbenou podívanou je sjetí vodopádu v sudu. Platíme tisíc dolarů a je to poměrně bezpečné. Jeden zlomený vaz na čtrnáct jízd. Zájemců je spousta, ale lidi chtějí pořád něco nového. Minulou neděli sjel naše slavné peřeje první lilipután a už se nám přihlásil stoletý stařec, který ještě pamatuje Pancha Vilu. Ty bys přišel na řadu zřejmě za čtrnáct dní a inzerovali bychom tě jako Nejtlustší muž světa se řítí do propasti. Bereš?"
Dal jsem mu jednu do zubů a vykročil na další pouť hlavním městem.
74. NEJTLUSTŠÍ ŽEBRÁK SVĚTA
Byl jsem rozezlen, ale ta slova "nejtlustší muž světa" mi stále zněla v uších. Na tom by přece podnikaný člověk mohl založit slušnou existenci. Jde jen o to najít vhodný obor. Rozhodně jsem neměl v úmyslu sjíždět vodopády za tisíc dolarů, tím spíše, že bych si patrně srazil vaz už při první jízdě.
Zavrhl jsem i návštěvu filmových ateliérů, kde bych patrně pochodil stejně jako v televizi. Cítil jsem, že musím přijít na něco daleko originálnějšího.
Chodil jsem po městě a pozoroval vření na ulicích. Neušlo mi, že takřka na každém frekventovaném místě sedí žebrák s nastaveným sombrerem. Do omšelých pokrývek hlavy sice mince právě nepršely, ale přece jen prosebníci nepřicházeli zkrátka. A to provozovali řemeslo úplně bez nápadu! Kdyby se to vzalo chytře do ruky...
A pak jsem se najednou rozhodl, jak na to. Nebudu se snažit vypadat ubožeji než žebráci na rozích, ale právě naopak! Postačí dobře čitelná tabulka.
Mohl jsem si koupit (něco drobných jsem ještě měl), ale raději jsem v obchodě s obuví vyžebral víko od krabice. Na to jsem zřetelně a velkými písmeny napsal: "Jsem nejtlustší žebrák světa. Mám ustavičně hlad. Sám se uživit nedovedu, příbuzní mě živit nechtějí. Prosím ctěnou veřejnost za pochopení."
Posadil jsem se na chodníku, cedulku si opřel o kolena a vedle sebe položil sombrero. Byl jsem zvědav jak to zabere. Ukázalo se, že jsem perfektní psycholog. Lidé reagovali přesně, jak jsem předpokládal. Zastavili se, přečetli si cedulku a začali se smát. Pak usoudili, že dobrý vtip se musí odměnit. Házeli mi do sombrera nikoliv milodary, ale honorář. Během hodiny jsem vyžebral víc, než většina žebráků za celý týden. Mohl jsem být spokojen.
Nacpal jsem si tučný výdělek do kapes a podle přísloví, že v nejlepším je potřeba přestat, jsem opustil stanoviště. Nyní jsem si mohl dovolit ubytovat se v nejlepším hotelu a také jsem to učinil. Zítra si zase hodinku zažebrám a pozítří si otevřu bankovní konto.
V recepci jsem se střetl s člověkem, který mi byl povědomý. Byl to muž, kterého jsem potkával v Acapulcu:

vzduchoplavec McDonald. Také mě poznal.
"Rád bych vás pozval na skleničku," zahlaholil, "ale spěchám na letiště. Mizím do Evropy, protože jsem se ocitl ve smrtelném nebezpečí. Nějaká loď zachránila na pustém ostrově Růžový Lotos a já se obávám, zeje mi ta ďáblice v patách!"
Odporoučel se a nasedl do taxíka před hotelem. To, co mi sdělil, jsem rozhodně nemohl považovat za dobrou zprávu. Ani trochu jsem nezatoužil střetnout se znovu se svou indiánskou ženuškou.
Byl jsem tak rozčilen, že se mi zachtělo uklidnit se procházkou. Ale ani to mi nevyšlo. Zčista jasná se na mne vrhl houf rozedraných mužů s holemi a berlemi. Byli to žebráci, kteří ke mně pojali zášť jako k nekalé konkurenci. Na mou hlavu pršely nadávky a na můj hřbet rány. Pochopitelně jsem se snažil utéci, ale když člověk váží sto čtyřicet kilo a navíc je po operaci, neuprchne ani beznohému. Kdyby se mě neujali dva policisté, patrně bych se opět vrátil do špitálu.
Napadlo mě, že provozování nového řemesla se neobjede bez problémů a mrzutě jsem se vracel do hotelu, abych si v klidu ošetřil rány a podlitiny. Bylo nutno si celou akci lépe promyslet, nebo se před žebráky maskovat. To se mi docela zamlouvalo, protože jsem v mládí vášnivě hrával ochotnické divadlo a ze všeho nejraději jsem si na tvář lepil plnovous.
75. POSLEDNÍ SETKÁNÍ S RŮŽOVÝM LOTOSEM
Druhý den jsem se už na žebrotu nevydal. Jednak mě bolelo celé tělo, za druhé jsem byl dosud solventní a za třetí mě překvapila indiánská žena Růžový Lotos. Mc Donaldovi se podařilo upláchnout, ale to jí nevzalo ani špetku energie. O to usilovněji se vrhla na mne. "Ty máš novou ženu?" vyštěkla nepřívětivě.
Nechápal jsem. Ukázala na mé boule a podlitiny, které mi způsobili rozlícení žebráci. Snažil jsem se jí to nějak vysvětlit.
"Jen aby," pochybovala, "ale to si já už zjistím. Zřejmě se k tobě nastěhuju..."
"Ale proč?" děsil jsem se. "To by bylo vysloveně protiprávní!"
"Přece bys nenechal samotnou bezbrannou Indiánku napospas deseti miliónům lidí?" zvýšila hlas. "Podle obřadu Šišomušů jsi můj muž a musíš se o mne starat."
"Ale já jsem na dně, drahoušku," řekl jsem, "mohu-li se vyjádřit lahodnou mateřštinou, nemám ani floka."
Nevěřila. "Přece jsi za těch pár týdnů, co jsme se neviděli, nerozfofroval sto čtyřicet miliónů dolarů!"
"To ne," připustil jsem, "ale byl jsem okolnostmi donucen velice nevýhodně investovat." Načež jsem ji velice podrobně informoval o nákupu stavebních parcel v mexické polopoušti.
Čekal jsem, že mi rozbije hlavu, ale kupodivu se tak nestalo. Dokonce se zdálo, že jí to zajímá.
"Mít pozemky, to je vždycky dobré," řekla, "a divím se, že se k tomu tváříš tak laxně!"
"Zřejmě ti to, drahá, nedošlo," vzal jsem ji za ruku, "ale to, ,co jsem koupil je absolutně k ničemu. Nedá se tam pěstovat ani špenát, natož pomeranče nebo olivy. Dům by si v těch Bohu i lidem vzdálených místech postavil jen ten, kdo by neměl všech pět pohromadě. Ten obchod s parcelami byl jen fintou, jejíž prostřednictvím jsem si vykoupil svobodu."
"Přesto máš spoustu půdy," nedala se zviklat, "a myslím, že bychom se tam měli jet podívat. Teprve potom rozhodneme, co podnikneme."
"Nic!" zavolal jsem. "Absolutně nic. Jestli chceš, jeď si na tu polopoušť sama! A pokud bažíš po půdě, klidně ti ji daruju!"
To se jí velice zalíbilo.
"Až dosud jsi se ke mně choval přímo nelidsky," obvinila mě, "a často jsem svá práva musela vymáhat násilím. Teď jsi dokázal, že je v tobě přece jen kousek džentlmena."
"Kdy chceš jít k notáři?" zeptal jsem se.
"Okamžitě," prohlásila. "Nebudu se přece zdržovat v Mexico City, když budu majitelkou rozsáhlých pozemků. Neboj se, já už si s nimi nějak poradím!"
Šli jsme tedy k notáři. Celá transakce proběhla velice hladce a Růžový Lotos se stala jedinou majitelkou všeho, co jsem koupil od Sophie Barberro. "Odjíždím," oznámila mi potom. "Nemáš nějaké peníze na hotovosti?" "Nestyděla by ses loudit na žebrákovi?"
Tento pocit absolutně neznala. Nakonec mě pumpla asi o sto dolarů, aniž by jí vadilo, že byly v drobných mincích.
"Pa, miláčku," políbila mne. "Třeba nás osud ještě někdy svede!"
Doufal jsem, že ne. Tak jsme se rozešli a bylo to poprvé, kdy se na mne při odchodu líbezně usmívala.
Vracel jsem se do hotelu s plnou hlavou starostí. Přece jen se mi nechtělo provozovat žebrotu jako trvalé povolání a nic lepšího mne dosud nenapadlo.
76. JEDU NA SICÍLII
Jižního kříže jsem si teď příliš neužil. Přes den jsem vyžebral slušné peníze, ale do večerního nebo dokonce nočního Mexica City jsem se bál vyjít, abych se nestal obětí svých méně úspěšných konkurentů. Převleky a masky totiž naprosto nefungovaly a každý mě poznal podle atypické postavy. Když jsem dostal nabančeno i v kutně františkánského mnicha, neopouštěl jsem hotelové zdi. Buď jsem se opíjel v místním baru, nebo jsem se v pokoji díval na televizi. Nebyla tak kvalitní jako naše, ale koukat se dalo.
A pak jsem zažil šok. Roztomilá hlasatelka oznámila besedu s vzácným hostem, norským mořeplavcem Thorem Heyerdahlem. Zesílil jsem okamžitě zvuk a vzrušeně zíral na obrazovku. Thor se usmíval a sdělil divákům, že rozhodně nepřijel do Mexika odpočívat. Právě naopak, nabyl přesvědčení, že někteří odvážní praobyvatelé Mexika pluli na primitivních vorech až na Sicílii a on to nyní hodlá dokázat tím, že bude jejich cestu opakovat za týchž podmínek. Na víc jsem nečekal. Vyřítil jsem se před hotel a najal si taxi, které mě odveze do televize. Thor ještě mluvil a poučoval diváky, jakých podmořských proudů použije, aby byl na Sicílii co nejdříve. Když beseda skončila, měl Thor velice naspěch, ale já jsem ho objal, až v něm zapraskaly kosti.
"Thore, ty stará vojno!" křičel jsem. "Ani nevíš, co jsem se tě nahledal!"
"Opravdu?" podivil se. "Vy jste Knut, bratranec mé ženy?"

"Houby Knut," ušklíbl jsem se. "Mé jméno je Miloslav Švandrlík a poslal jsem ti spoustu pohledů."
Zdálo se, že si vzpomněl.
"Ano, ano," řekl. "A co teď míníš dělat?"
"Jet na Sicílii."
"To je náhoda!" podivil se. "Lodí?"
"Na voru. S tebou."
Dost ho to vzalo. Začal se vymlouvat, že praobyvatelé Mexika nebyli tak tlustí a že vor je počítán jen na určitý počet kilogramů.
"Podívej, Thore," vzal jsem ho za ruku. "Já mohu klidně nahradit dva členy posádky. Jako spisovatel povedu lodní deník a krom toho dovedu výborně vařit."
Nakonec jsme se přece jen domluvili.
"Ale k jednomu se, Švandrlíku, musíš místopřísežně zavázati" zvedl ukazovák Heyerdahl. "O dobrodružstvích, která prožiješ na mém voru, nenapíšeš ani řádku! Nikam!" rozhodl. "Psaní o cestách na voru je můj džob a ten si nenechám od nikoho vyfouknout!" Takže jsem mu to s povzdechem slíbil a tím skončilo putování tlustého muže pod Jižním křížem.
Vlastně ještě jedna maličkost. Když jsem nastupoval na Heyerdahlův vor, koupil jsem si poslední mexické noviny. Hned na první stránce mě upoutala velká fotografie Růžového Lotosa a pod ní palcové titulky: Indiánka z kmene Šišomušů se stala miliardářkou! Její rozsáhlé neúrodné pozemky doslova plavaly na naftě!" Zmačkal jsem noviny a vykročil udělat vorařům cezené nudle.

TLUSTÝ MUŽ OPĚT NA CESTÁCH

1. PŘÍLIŠ VELKÉ BŘICHO

Po návratu z Jižní Ameriky jsem na cestování delší dobu zanevřel. Pouze jedné slunné neděle jsem navštívil malebné okolí Štěchovic. Ale po návratu domů jsem zjistil, že se na mé tělo přisálo dvanáct klíšťat. Chtěl jsem běžet k lékaři, neboť jsem se obával encefalitidy, avšak situace se rychle změnila. Klíšťata se neprokousala až ke krevnímu oběhu a hodovala výlučně na sádle. Přesto jsem další výlet do přírody neabsolvoval. Odmlčel jsem se na několik dlouhých let. Měl jsem málo pohybu a nehladověl jsem. Ani alkoholu jsem se příliš nevyhýbal, takže má nadváha ustavičně stoupala. Při stošedesáti kilogramech jsem se zašprajcoval při koupeli ve vaně a nemohl z ní vylézt. Sousedka přivolala hasiče, kteří mi přikázali, abych se pouze sprchoval a pro jistotu rozšířil koupelnu.
Avšak měl jsem jiné řešení. Doneslo se mi, že ve Vinohradské nemocnici disponují odborníky, kteří lidem amputují přebytečné sádlo. To mě přímo fascinovalo. Okamžitě jsem se přihlásil a žádal bleskové provedení operace. Téměř záhy jsem ležel na prominentním nemocničním pokoji a těšil se na blahodárný zákrok.
Jestliže k němu nedošlo, může za to pacient Kačenka ze Strašnic. Dotyčný tlouštík přišel o několik kilogramů sádla a vyváděl, jako by mu lékaři provedli harakiri. Úpěl, sténal a proklínal všechny operace, co jich na světě je.
Připouštím, že mě ten nešťastný člověk silně ovlivnil. Uprchl jsem z nemocnice uprostřed noci s nepoškozeným břichem a více jsem se nevrátil. Styděl jsem se, ale Kačenkův nářek mi stále zněl v uších.
Situace se zhoršovala. Když jsem vážil stosedmdesát kilo, začalo mi vynechávat srdce. Alespoň jsem si to myslel. Můj dech připomínal zvuk velikonoční řehtačky. Už jsem se začal zajímat o ceny nad-standarních rakví.
Jenomže pak mě zaujal televizní pořad o filipínských léčitelích. To jsou zdravotničtí borci, kteří pacientům sahají holou rukou do útrob a tahají odtud neduhy. Tu vytáhnou půlku žaludku, tu ledvinu a jindy zase něco ztvrdlých jater. Činí tak bezbolestně a to na mě učinilo nesmírný dojem. Řekl jsem si, že by renomovaný filipínský léčitel ze mne, jistě bez obtíží, mohl oškubat veškeré přebytečné sádlo. Konzultoval jsem to se svým lékařem, což je velice konzervativní člověk. Usuzuji tak z toho, že mi doporučil pobyt v ústavu pro duševně choré.
Mé rozhodnutí však nedoznalo změn. Bylo jen třeba překonat nechuť k cestování a vypravit se na Filipíny. Počítal jsem maximálně se čtrnáctidenním pobytem.
Koupil jsem si letenku do Manily a věřil ve stoprocentní úspěch. Nikdo mě nepodpořil a všichni, když se o mém úmyslu dozvěděli, se mi posmívali. Rozhodně nepředpokládali, že bych na Filipínách zeštíhlel a vrátil se jako hubený elegantní seladon.
Takže jsem se ani neloučil. Odjížděl jsem se zarputilým výrazem ve tváři, jist si svou pravdou. Nepředpokládal jsem větší komplikace a do letadla jsem nastoupil s rozhodností, která mě až překvapovala.

2. UNESEN BÝVALOU CHOTÍ

Na Manilu a výtečné filipínské léčitele jsem se těšil zbytečně. Naše letadlo bylo uneseno podstatně dříve, než stačilo přistát. Ani se mi nechce akci popisovat, protože to všichni laskaví čtenáři viděli v nějakém akčním filmu. Únosci byli čtyři, z toho jedna žena, která mě byla velice povědomá. Já jí bohužel rovněž.
"Tak jsme se zase sešli," konstatovala Růžový Lotos urputně, "a musím se důkladně rozmyslet, jakým rafinovaným způsobem tě umučím. Možná, že si vezmu na pomoc nějakého obzvláště krutého Číňana."
Smutně jsem pokýval hlavou a podotkl, že na to určitě stačí sama. Také mi vrtalo hlavou, proč se stala teroristkou. Když jsem o ní slyšel naposledy, byla miliardářkou.
"Nejsem středoevropská buchta," vysvětlila mi své stanovisko, "která myslí jenom na své pohodlí. My indiáni jsme idealisté a stále se proti něčemu bouříme. Mezitím, co tys bezelstně tloustl na prašivém pražském předměstí, já jsem bojovala za záchranu velryb a proti lucemburskému imperialismu."

Pak si mě důkladně prohlédla a pravila. "Patrně tě použiji jako nosič bomb. Jsi tak tlustý, že tě nikdo nebude podezřívat z terorismu.
S bombami kolem pasu můžeš sebevražedný útok podniknout proti jakémukoliv objektu!"
"To je velice lákavé!" vydechl jsem, "Ale třeba tě ještě napadne něco lepšího!" "Moc na to nespoléhej," varovala mě, "a připrav se na to, že nezemřeš banálním způsobem. Nebýt mne, určitě by ses zalkl sádlem."
Což bylo velice pravděpodobné. Tato akutní hrozba mě také vy štvala z pohodlného života na vzdálené Filipíny. Ale tam patrně nedoletím!
Uvažoval jsem zcela správně. Přistáli jsme na Srí Laňce, samozřejmě na území, ovládaném Tamilskými tygry osvobození. Teroristé a zejména Růžový Lotos s nimi byli jedna ruka. Tygři byli únosem letadla s pasažéry nesmírně nadšeni.
"Jste rukojmí," oznámil nám jejich velitel, "a budete použiti v boji za naší svobodu. Hodláme vás popravo vat, dokud vláda nesplní naše podmínky." Růžový Lotos se škodolibě ušklíbla. "Vsadím se," zaprorokovala si, "že tebe popraví jako prvního." Chtěl jsem oponovat, ale velitel pronesl chraplavým hlasem. "Jako prvního popravíme toho tlouštíka," ukázal na mne, "a jeho maso upečeme jako chutný oběd pro ty ostatní."
Ti ostatní nebyli vůbec nadšeni. Jenom nápadně zbledli a začalo se jim stahovat hrdlo. Mně bylo ještě o poznání hůř. Ani v nejbujnější fantazii jsem se nepovažoval za gastronomickou lahůdku.
"Vidíš," triumfovala Růžový Lotos, "znám jejich vkus. Tenhle chlapík upřednostňuje tlusté, jelikož sám spolkl tasemnici a váží sotva čtyřicet kilo.
Stále hubne a obává se, že brzy neunese kalašnikov. To by ho okamžitě sesadili z velitelského postu."
Nemohu říct, že by mi bylo velitele líto. Pokud tady někdo vzbuzoval můj upřímný a hluboký soucit, byl jsem to já sám. Pomoci jsem si však nemohl. Proto bylo přirozené, že jsem uprostřed nejdramatičtější scény omdlel. Nebo spíš usnul. Zdály se mi totiž překrásné sny, ve kterých jsem nejrafinovanějšími způsoby vraždil Růžového Lotosa. Ještě nikdy v životě mi nebylo tak dobře.
Ale i tato nádherná pohádka měla svůj konec. Přechod do tvrdé reality byl až nepříjemně náhlý. Spočíval v tom, že jsem zčistajasna ucítil mezi žebry hlaveň pistole, což je předmět, k němuž se mi dosud nepodařilo získat kladný vztah.

3. MÁM OČI POSVÁTNÉ KRÁVY

Náhlá probuzení nemám rád. Dokonce je z celé duše nenávidím. Rád se probouzím zvolna a vychutnávám tento stav celé dlouhé minuty. Nepřeji si, abych byl k bdělosti nucen. Proti pistoli se však těžko protestuje.
"Ani slovo!" zašeptal kdosi "jinak jste synem smrti!" Zamžoural jsem očima a nic neviděl. Byla hluboká noc.
"Půjdete se mnou," rozhodl hlas, "a na vaší opatrnosti závisí vaše budoucnost. Budete-li funět, hekat a zakopávat, váš pozemský život patrně skončí."
Každý jistě pochopí, že jsem se snažil nefunět, nehekat a nezakopávat. Bylo to proti mé přirozenosti, ale plně jsem se na ten nezvyklý úkol soustředil. Tak jsem se, stále s pistolí v levé části boku, vyhrabal z letadla. Za slabou půlhodinku jsem se ocitl na malém, provizorním letišti uprostřed pralesa. Nad hlavou blikaly hvězdy, proti mně stál hubený mužík s pistolí. Konečně se také přestavil. "Jmenuji se Ganga" řekl, "a jsem tamilský Tygr, což mě nebaví. Člověk je v jednom kole a ustavičně mu hrozí, že ho nějaký fanatik vyhodí do povětří. Proto jsem se rozhodl utéci!"
"To chápu," přikývl jsem, "ale není mi jasné, proč jste mě vzal sebou. Chcete mě snad cestou pojídat?"
"Nejsem kanibal," uklidnil mě, "nýbrž zbožný Ind. Dlouho jsem přemítal o své budoucnosti. Rozhodně jsem nechtěl být tygr na útěku a zrádce revoluce, kterým by všichni opovrhovali. Musel jsem si zajistit existenci. Když už jsem pochyboval, že se mi to podaří, spatní jsem vás a zajásal jsem. Okamžitě jsem ve vás poznal spřízněnou duši. Máte totiž nádherné oči. Přesně takové, jaké měla posvátná kráva, o kterou se staral můj strýc. Ani na okamžik jsem nezaváhal a rozhodl se k útěku, pochopitelně s vámi."
Lichotilo mi, že mám oči posvátné krávy, ale trochu jsem se obával nepohodlné cesty. V letadle mě sice nic dobrého nečekalo, ale mohl jsem se tam alespoň povalovat. To nyní nepřicházelo v úvahu, jelikož mě zřejmě čekala namáhavá cesta pralesem. Ganga jako by četl mé myšlenky.
"Neděste se, tlustý Evropane," pravil měkce, "protože nás čeká jen několik hodin obtížného pochodu. Snad devět, v nejhorším případě dvanáct. Pak dojdeme k přátelům, u kterých jsem zanechal terénní vozidlo. Pokud ho někdo ukradl, zajistím vám nosítka, na jakých jsou přepravováni maharádžové."
Stále se mi to nezdálo příliš lákavé, ale jinou alternativu jsem neviděl. Vyrazil jsem tudíž za přísného dohledu hubeného Inda k pralesu. Krátce na to nás pohltila jedovatá zeleň.
"Nemůže nás tu něco sežrat?" zeptal jsem se. "Samozřejmě může," odvětil cynicky, "protože náš prales je nejnebezpečnější ze všech! Ale já jsem přesvědčen, že se nám nic zlého nestane. Má-li někdo oči posvátné krávy, je to ten nejlepší talisman, jaký si můžete přát! Spolu hravě projdeme požáry i povodněmi a sotva si toho všimneme!"
Znělo to optimisticky a dokonce přesvědčivě, ale já jsem od přírody spíše skeptik. Ne-li přímo pesimista. Oči posvátné krávy mi rozhodně žádné sebevědomí nedodávaly.
Těsné objetí pralesa mě skličovalo. Stále mě cosi pleskalo do tváří, hemžilo se pod mýma nohama, hvízdalo, pískalo, šustilo, mlaskalo a zejména houkalo. Pralesní sovy se předstihovaly ve výhružných a tajemných tónech. Byl to horor jako vyšitý. Z toho, čeho jsem se stal nechtěným svědkem, by se radoval nanejvýš Sandokan. Pokud ho ovšem jeho autoři nenalakovali na růžovo.

4. TYGR MÁ RÁD LIBOVÉ

Proplétali jsem se pralesem přibližně čtyři hodiny. Ganga se nechoval příliš gentlemansky. Využil mé tlouštky a funěl v mém závěsu. Zatím co já jsem v zeleném pekle působil coby tank nebo buldozer, on si viditelně ulevoval. Rozhodně jsem přestával věřit, že má pro mne připravena maharádžova nosítka. Ale on na tom stále trval. Dokonce vykřikoval, že pro mne zakoupí velkého slona. Byl to poslední slib, který jsem od něho slyšel. Ale nebyla to jeho vina. Jistě by rád

sliboval dál, ale osud mu to neumožnil. Na scéně se objevil strašlivý tygr.
Do konce života nepochopím, proč právě Gangu. Jako chutné sousto mi nemohl přece konkurovat. Jediné vysvětlení je, že šelma už slyšela cosi o redukční dietě. Vrhla se na tamilského teroristu, jakoby šlo o nejchutnější sousto pod sluncem. Vlastně pod měsícem. Ganga nebyl schopen obrany. Nevzal si příklad z chrabrého Sandokana a podlehl zcela bez boje. Křičel sice chvíli o pomoc, ale v životě neučinil nic zbytečnějšího. Nemohl se přece domnívat, že bych se na krále cejlonské džungle vrhl já.
Aniž bych v té chvíli pocítil výčitky svědomí, prchal jsem z místa tygřích hodů rekordní rychlostí. Stále jsem na něco narážel a o něco zakopával. Vyrazil jsem si několik zubů, takže mi došlo, že si nebudu mít co dát do skleničky.Také jsem krvácel z četných škrábanců a nestačil jsem si zamačkávat boule. Tudíž jsem se po chvíli zhroutil a posadil se na jakýsi trnovník, který mě doslova přišpendlil ke svému kmenu.
"Zákeřná, krutá, přírodo!" zaúpěl jsem, "jak rád bych tě vyměnil za šedivý beton velkoměsta! I s jeho úklady!".
Vzpomněl jsem si na epizodu v Kunratickém lese, kde nepři-způsobivý občan vymáhal trochu fyzické lásky na dívce, která zde trénovala na mistrovství republiky v orientačním běhu. Pokusil jsem se nepřizpůsobivému občanovi promluvit do duše, ale on na mě vytáhl břitvu a notně mě pořezal, jak už to nepřizpůsobiví občané mívají ve zvyku. Naštěstí se to stalo blízko Thomayerovy nemocnice a tak jsem ani nevykrvácel. O znásilněné dívce pak napsaly dvoje bulvární noviny.
Tady to bylo horší. Nemocnici tu zatím nikdo nevyprojektoval a o přívětivém přijetí kvalifikovaných zdravotníků jsem mohl leda snít. Seděl jsem na pichlavých trnech a doufal, že ta rostlina alespoň není masožravá.
Zvuky džungle mě děsily stále víc, ale uklidnilo mě to, že již neslyším chroupání tygřích čelistí a nářek konzumovaného bojovníka za práva Tamilů. Konečně se mi podařil vstát a cítil jsem se jako opilý. Bylo to tím, že trny, které pronikly do mého masa, byly mírně jedovaté. Omámily mě natolik, že jsem začal vrávorat a po chvíli jsem se dal dokonce do zpěvu. Ačkoliv nemám lahodný hlas, zpívám docela rád. Tady to nikomu nevadilo a tak jsem si mohl zopakovat písně, které jsem pochytil v raném mládí. Uvědomoval jsem si, že patrně zemřu s písní na rtech, ale vadilo mi to čím dál tím méně. Už jsem totiž nebyl jen omámený, ale silně podnapilý. Sklíčená nálada ustoupila a na její místo se prodírala bojovnost, ne-li přímo chrabrost. "Kde jsi, zákeřný tygře?" halekal jsem a můj mocný hlas mi vracela ozvěna. "Vylez, ty pruhovaný zbabělce, ať si tě mohu podat! Smetu tě z povrchu zemského a ochránci zvířat mě zapíší na černou listinu!" Leč zbabělý tygr o sobě nedal ani vědět!
5. OPUCHLÝ PLAVEC
Podnapilý, přiotrávený nebo jinak omámený člověk dopadne vždycky stejně. Usne. Jelikož nejsem v tomto směru výjimkou, dovrávoral jsem až k nevelké řece a na jejím břehu jsem ztratil vědomí. Ani nemohu posloužit informací, na jak dlouho. Během vrávorání jsem se totiž zapomněl podívat na hodinky. Když jsem se probudil, stálo slunce vysoko na obloze a vedle mě se povalovali krokodýlové. To mě dost znepokojilo, jelikož někteří hladově cvakali čelistmi. Naštěstí šlo o rybožravé gaviály indické. Když jsem to poznal, strach mě rázem opustil. Začal jsem na ještěry vlídně mluvit, aby pochopili, že to s nimi myslím dobře. Dokonce jsem uvažoval, jestli nemám některého pohladit, ale pak jsem se rozhodl neriskovat ztrátu končetiny. I když mnoho expertů tvrdilo, že by bylo vhodné mi ty nešikovné ruce urazit.
Po nějaké době opustili gaviálové souš a já jsem na břehu osiřel. Nudil jsem se a propadal apatii. Zřejmě v mých žilách stále koloval rostlinný jed. Chtěl jsem znovu usnout, v čemž mi zabránila asi dvaceticentimetrová stonožka, která se mi zahryzla do lýtka. Zavřeštěl jsem a začal tančit na jedné noze. V okolí se začali plašit ptáci a nespokojeně kníkali, krákali a breberentili. Krásný, červenozelený papoušek, zvící husy domácí, mi výhružně zakroužil kolem hlavy a pokusil se mě klovnout do ucha.
Po tomto útoku, při němž jsem si vzpomněl na Hitchcockův horor "Ptáci", jsem se rozhodl nebezpečné místo opustit. Optimismus mi nescházel. Jsem poměrně sečtělý člověk a tak jsem věděl, že v pralese je velice rozumné sledovat vodní tok a po jeho proudu dospět do civilizovaných končin. Mnohým lidem přede mnou se to již podařilo a tak jsem to chtěl zkusit i já. Řeknu rovnou, že to nebylo nijak snadné.
Břeh byl křivolaký, porostlý ostrými travinami a pulzoval zde nesmírně čilý život. Nejvíce mě děsila nepřívětivá prasata, která se k řece chodila napít. Také se na mě osopil asi pětimetrový had škrtič, který naštěstí usoudil, že by se kolem mého břicha omotal jen s velkými obtížemi. Ale přesto mi strachu nahnal dost. Bylo jasné, že po břehu daleko nedojdu a tak jsem se rozhodl zhotovit si vor. Dřeva bylo všude habaděj a šikovný člověk by měl plavidlo za pár minut. Mě to trvalo tři a půl hodiny a to si netroufám pohovořit o kvalitě. Nicméně jsem se na něm usadil a odhodlaně vyrazil do neznáma. Gaviálové, s nimiž jsem se už seznámil, mě zvědavě okukovali. Dokonce se mi zdálo, že se mi posmívají. Ale na takové reakce jsem od dětství zvyklý, takže mě to ani nepopudilo. Spíše jsem se věnoval oteklé noze, která po kousnutí stonožkou bolela jako tisíc čertů. Vlastně jsem měl pouze jednu solidní nohu, zatímco druhá vypadala jako žok žateckého chmelu. Připustil jsem, že mi ji v civilizovanější části ostrova budou muset amputovat.
To však byly zbytečné starosti, protože jsem plul tou nejdivočejší divočinou, kde amputace nepřicházela v úvahu. Leda by mi některé soucitné zvíře nohu ukouslo, ale nevěděl jsem, na koho se v tom směru obrátit.
Plul jsem tedy nazdařbůh a doufal, že to nějak dopadne. Někdo v takových případech plánuje, ale taková činnost je mi zcela cizí. Jsem povahy zcela chaotické a nekoncepční. Seděl jsem na voru, kynul gaviálům a s obavami pozoroval druhou nohu, která se z neznámých důvodů pokoušela rovněž otékat. Začal jsem nabývat dojem, že jsem se o zázračných filipínských lékařích neměl nikdy dovědět.
6. STÁLE ŽÁDNÁ POHODA
S vorem, který jsem si s vypětím veškerých sil vyrobil, bych rozhodně oceán nepřeplul. Nedostal jsem se s ním daleko ani po neznámé řece. Polena se zčistajasna rozestoupila a já jsem se propadl do vodní tříště. Do přeborníka v plavání mám sice daleko, ale nad vodou se udržím. Takže jsem se zvolna sunul k břehu a vyplivoval tekutinu, které jsem se při karambolu stačil poměrně vydatně napít. Plaval jsem čubičkou, tu mám zažitou z domácích toků. Posléze jsem s radostí

zjistil, že činím zcela zbytečné pohyby. Řeka nebyla hluboká a já jsem mohl k pevnině pochodovat. Zchlazená oteklá noha přestávala bolet, což byl dobrý důvod ke spokojenosti. Dokonce jako by začínala plasknout.
Začal jsem dumat, jestli voda v řece není léčivá, ale tato domněnka se ukázala jako překotná a zavádějící. Po vydrápání na břeh jsem s hrůzou zjistil, že mé dolní končetiny jsou obaleny stovkami černých pijavic, které si pochutnávaly na všem, co ze mne bylo možno vysát. Nemám pijavice rád. Ošklivím šije. A teď najednou tohle! Jenomže mé mínění o těchto tvorech se zvolna začalo měnit. Noha mi totiž začala pozoruhodně plasknout a přestávala bolet. Omládl jsem nejméně
0 deset let. Cítil jsem se jako baletka před vstupem na jeviště. A pijavky
stále sály a bobtnaly, takže to záhy vypadalo, jako kdybych byl olepený
bosenskými švestkami. Už jsem se začínal obávat, že mě vysají
1 veškeré sádlo, když nade mnou zakroužilo několik strakatých ptáků.
Podobali se čápům, ale velikostí se mohli srovnávat maximálně
s holuby. Oni se však nesrovnávali s nikým a vrhli se na nacucané
pijavky, považujíce je za zcela mimořádnou lahůdku. Tak tomu také
bylo. Pro takového strakatého holuba s čapím zobákem není jistě
snadné, nachytat si pijavice. A teď tu mají hotovou hostinu. Ačkoliv
bych měl být pijavicím vděčen za zlepšenou formu, ani náznakem jsem
se jich nezastal . Dopustil jsem, aby je strakatí ptáci zkonzumovali
a strpěl jsem to bez sebemenších výčitek svědomí. Jen jednou jsem se
obával, aby si ptáci nepochutnali i na mně. Od shlédnutí Hitchcockova
filmu jim tak úplně nevěřím. K nejhoršímu však nedošlo. Nasycení
ptáci v pořádku odletěli a já jsem mohl přemítat, co s načatým dnem.
Do práce se mi nechtělo. Věděl jsem, že kvalitní vor nevytvořím, ani kdybych dřel do úpadu. Za zády jsem měl nevlídný prales se spoustou divokých šelem a nebezpečných hadů. Pochodovat při kraji řeky by znamenalo nechat se úplně vysát tvory s upíří náturou. Ale pak se dostavil nápad.
Na plovárně jsem dost často plaval naznak. Lehl jsem si na záda a slastně funěl. Někdy jsem si v této poloze dokonce i četl noviny. Tady sice denní tisk nesezenu, ale na záda bych si lehnout mohl. Voda by mě unášela do neznáma a tak bych se určitě dostal o několik kilometrů dál.
Zkusil jsem to a výsledek byl nade všechno očekávání. Ležel jsem na hladině a vlídná řeka mě unášela do tajemných končin. Ryby a gaviálové se otírali o mé nohy, z džungle vřeštěly opice a nad řekou vyluzovali ty nejrozmanitější zvuky barevní i nebarevní ptáci. Bylo mi blaze. Klidně bych mohl louskat Lidové noviny nebo Mladou frontu Dnes. Z nedostatku těchto aktivit jsem se alespoň pleskal do nad vodou vyčnívajícího břicha a zabíjel komáry. Krom toho jsem jim i nadával. Byli drzí a neodbytní. Ať jsem plácal sebevíc, jejich zájem o mé břicho neochaboval. Ničím se nelišili od komárů polabských nebo amazonských.
Protože neoplývám pracovitostí a ruce mě bolely jako po naložení vagónu uhlí, rozhodl jsem se nepříjemný hmyz ignorovat. Bylo na čase. Tok řeky se totiž začal nápadně zrychlovat a také jsem nemohl přeslechnout dunivý hukot. Bylo jasné, že jsem ohrožen na životě. Blížil jsem se k vodopádu a takové zjištění člověka nepotěší. Obrátil jsem se ze zad na břicho a začal hrabat čubičku k nejbližšímu břehu.
7. ZACHRÁNĚN SLONEM
Samozřejmě jsem to nestihl. Dravý proud řeky mě nesl k vodopádu rychleji než mi bylo milé. Snažil jsem se, hrabal rukama i nohama, ale mé schopnosti neodpovídaly potřebám. Břeh byl na dosah ruky a snažil jsem se ho dotknout. Marně. Proud mě srážel do hlubin a naděje na přežití se hroutily. Přes to se záchrana dostavila. Asi dva metry od břehu vyčníval z vody balvan, za který jsem se s vynaložením všech sil zachytil. Nebyla to situace k závidění. Visel jsem přímo nad vodopádem a z pozice turisty to nebyl špatný pohled. Několik desítek metrů pode mnou voda ukazovala, co všechno umí. Byl jsem tím fascinován a zároveň jsem si představoval, jak se dřív utopím nebo roztříštím o skaliska. Také je ovšem možné, že umřu strachy ještě před zřícením do děsivých hlubin. Neblahé vyhlídky!
Ale pak se stal zázrak. Na břehu, několik metrů ode mne, se objevil mohutný slon. Pravý král mezi tlustokožci. Díval se na mne a zdálo se, že ho mé utrpení dojímá. Pochopil, že nemám šanci a projevil mi své sympatie hlasitým zatroubením. Kvitoval jsem to s povděkem, ale lépe mi kvůli tomu nebylo. Proudy vody mě ustavičně bičovaly a snažily se mě odtrhnout od balvanu, jehož jsem se vší silou držel. Nebylo pochyb, že podlehnu a slon mi zatroubí rekviem.
Mohutné zvíře však pojalo úplně jiný a zcela nečekaný záměr. Slon vstoupil předníma tlapama do řeky a svůj dlouhý chobot natáhl ke mně. Stačilo po něm chňapnout, ale bál jsem se pustit balvanu. Co když tlustokožec ucukne? S takovými žertíky jsem se už mnohokrát setkal, i když jejich autory nebývali sloni. Spíše volové.
Ale tento tlustokožec to se mnou myslel doopravdy dobře. Povzbudivě mručel a dával mi najevo, že se nemám čeho obávat. Takže mě přesvědčil. Chytil jsem se konce chobotu a pevně jej sevřel. Vše ostatní bylo dílem několika vteřin. Slon mě k sobě přitáhl a položil mě na břeh. Byl jsem zachráněn, alespoň pokud se týče pádu do vodní propasti.
Snažil jsem se co nejsrdečněji slonovi poděkovat a zdálo se mi, že na to reaguje. Kýval hlavou ze strany na stranu a vlídně potruboval. Z nějakých důvodů jsem mu byl sympatický. Zachránil mi život a teď mě zřejmě nehodlal opustit. Takové chování se mi docela zamlouvalo. Z tohoto slona by si měli vzít příklad zejména někteří psi, kteří mě bezdůvodně pokousali.
"Tak co učiníme, elefante?" otázal jsem se, "rozdupat mě zřejmě nehodláš a vzdálit se rovněž ne. Jaké tedy máme vyhlídky? Stojíme nad vodopádem, kterému by se s trochou přehánění dalo říkat Srí Lánská Niagara, za zády máme prales a po civilizaci ani stopy. Kam se vrtnem, dobrodružný tlustokožče?"
Asi mi nerozuměl, ale pochopil, že netoužím setrvávat na tak nebezpečném místě. Zatroubil a popadl mě svým

mohutným chobotem. Nehodil mě do peřejí, jak by to některý zlomyslný slon jistě učinil, ale posadil si mě na hřbet. Pak se rozvážně vydal na pochod džunglí.
Byla to příjemná změna. Cítil jsem se daleko lépe, než v letadle nebo jiném prostředku hromadné přepravy. Bez problémů to samozřejmě nebylo. Neseděl jsem tak vysoko, aby mě občas nešvihla nějaká větev a také vřeštící opice mi dávaly najevo své malé sympatie. Jeden opičák mě dokonce pohlavkoval a dělalo mu to náramně dobře. Naštěstí ho to brzy přestalo bavit. Také papouškům jsem se nelíbil. Nadávali mě, ale naštěstí neuměli česky. Dokonce ani slovensky. Hlavně, že mě neklovali ani jinak fyzicky nenapadali.
Postupovali jsme džunglí neohroženě a nezadržitelně. Prozatím jsem neměl nejmenší tušení, kam se můžeme dostat, ale nesnažil jsem se slonovi radit. Nechtěl jsem ho urazit. Určitě ví, kam si to má namířit. A jestli to neví, stejně je to lepší, než kdybych zlověstnou džunglí vrávoral pěšky. Ostatně s tím už jsem měl neblahé zkušenosti.
Byl jsem klidný a zcela vyrovnaný. Dokonce natolik, že jsem na slonově hřbetě usnul.
8. DLOUHO TO NETRVALO
Nevím, jestli jsem spal hodinu, nebo týden. Patrně něco mezi tím. Jisté je, že mě probudil hluk.
Bylo to bušení sekyr, praskot padajících stromů, změt' lidských hlasů a troubení slonů. Okamžitě mi došlo, že jsem se ocitl na pracovišti. Nijak mě to nenadchlo.
Nepatřím k obdivovatelům matky pokroku, spíše naopak. Nikdy jsem nevěřil, že smyslem lidského života je práce a kdykoliv jsem pracoval, bylo to proti mému nejvnitrnějšímu přesvědčení. Proto mě nyní nepříjemně zamrazilo v zádech. Ale to, co se stane, jsem nemohl nijak ovlivnit. Slon, na jehož hřbetě jsem se probudil, začal radostně troubit a se vztyčeným chobotem se řítil ke svým druhům, tahajícím klády. Záhy se stal středem pozornosti.
"Jumbo se vrátil!" ozývalo se ze všech stran, "Jumbovi se po nás stýskalo!"
Mne si zpočátku nikdo nevšímal, ale došlo i na mne. Řekl bych, že jsem na všechny posléze učinil značný dojem. Byl jsem na zdejší poměry příliš tlustý.
"Kdo to je?" ptali se všichni, "to přece nemůže být Tygr osvobození? To je jakýsi darmožrout kdoví odkud!" zírali na mne nevlídně. Všichni kolem byli hubeňouři k pohledání. Dřeli do úmoru a problém obezity je nesužoval. Taky neměli jiné východisko. To, kam mě přivezl Jumbo na svém hřbetu, byl trestný tábor, v němž pykali Tygři, kteří se neosvědčili v boji s vládními vojsky. Utekli z bitvy nebo nesplnili bojový úkol. Nyní to napravovali tvrdou, úmornou prací. Stavěli silnici pralesem. Rafinovanou zkratku, po níž mínili vpadnout vládě do týlu. Jak se ukázalo, hodlali zapojit i tlustého cizince. Sdělil mi to sám velitel tábora.
"Jeden ze zbabělých mizerů dezertoval na Jumbovi," vysvětlil mi, "a ty jsi povinnen ho nahradit. Jumbo dobře věděl, co je jeho svatou povinností a ty bys to měl vědět rovněž. Budeš dřít do úpadu, aby naše hnutí spravedlivě zvítězilo. Dostaneš dobře najíst a výživné červy tambulíny ti budeme servírovat pětkrát denně. Proto se snaž, abychom si tě mohli vážit!" Vůbec si nevšiml, že se mi zvedl žaludek.
"Na Jumbovi jsi přijel," pokračoval velitel, "s ním budeš i pracovat. Jumbo je jeden z nejpracovitějších slonů, jací se kdy na Cejlonu narodili. Navíc s Tygry osvobození vřele spolupracuje."
Po těchto slovech mi přidělil sekyru, kterou bych klidně zabil buvola. Kdybych ji ovšem unesl. Po přestálých útrapách jsem byl zemdlený a zesláblý, takže mi sekera okamžitě vypadla z ruky a uťala malíček u levé nohy.
Začal jsem tančit a skučet, ale velitel to ignoroval.
"Však my tě dostaneme do formy," ujistil mě, "pár červů tambulínů z tebe udělá chlapa! A Jumbo tě také nenechá zahálet!" Vůbec se mi jeho řeči nelíbily, ale netroufal jsem si oponovat. Naopak jsem se připravil na nejhorší, k čemuž naštěstí nedošlo. Právě když jsem se snažil popotáhnout těžkou sekyru o něco dál, nastal příšerný hluk. Ozvala se střelba a ze všech stran se nesly šťavnaté nadávky. Sloni se začali plašit a dělníci začali prchat z nebezpečné zóny. Většinou marně. Dávky ze samopalů je úspěšně kosily.
Při mé inteligenci mi bylo jasné, že jsme se stali obětí útoku vládního oddílu. Příliš mě to nevzrušilo. Odstrčil jsem sekeru a vykřikl jsem, že uznávám zákonnou vládu. Kdosi mě praštil pažbou a dokonale mě uspal.
Když jsem se probudil, pracoviště bylo zcela znehodnoceno. Noclehárny hořely, sloni byli připraveni k odchodu a mrtví se dočkali vhození do plamenů. Živý zůstal jen jeden. Vládní oddíl dospěl k názoru, že si může dovolit jednoho zajatce. Zamáčkl jsem si obrovskou bouli na hlavě a znovu jsem prohlásil, že jsem zcela loajální k moudré vládě Srí Lanky. Pokud jsem si všiml, nikoho to nezajímalo. Dost možná, že jsem to neprohlásil dost důrazně.
9. Z LAPÁKU DO LAPÁKU
Opět jsem seděl na Jumbovi a byl kamsi přepravován. Věděl jsem, že každý pokus o útěk se trestá smrtí a tak jsem slonovi v jednom kuse domlouval, aby se o nic nepokoušel. Zdálo se, že mi rozumí. Ostatně, nedalo se nic dělat. Byli jsme uprostřed oddílu a prodírali se nebezpečnou džunglí. Není třeba to rozvláčně popisovat. Zvěře a ptactva se kolem hemžilo tolik, že bych mohl zásobit všechny zoologické zahrady v Čechách. Což bych samozřejmě nikdy neudělal. Také jsem zjistil, že je na Srí Lance spousta nádherných motýlů, ale zapomněl jsem si vzít s sebou síťku. Takže jsem byl zcela bez práce.
Jumbo nespokojeně potrubuval a plácal ušima. Snad mi tím chtěl něco naznačit, avšak nic z toho jsem nepochopil. Se zvířaty se totiž většinou nedomluvím. Pouze s jistým zlatým kokršpanělem jsem pravidelně hrával lízaný mariáš. Musel jsem mu ovšem do hry půjčovat peníze a to mě dost zlobilo. Dodnes je mi kokršpaněl dlužen čtrnáct korun šedesát haléřů.
Tady jsem na mariáš neměl ani pomyšlení. Bolelo mě celé tělo a do ran se mi zavrtávali podivní tvorové. Dočista jsem ztrácel radost ze života a cesta se mi zdála nekonečná. Tak jsme jeli nejméně deset hodin. Teprve potom jsme dorazili do pevnosti, zvané Čočo. Byla pečlivě vyzdobena useknutými hlavami Tygrů osvobození a já jsem měl pocit, že se shledávám se starými známými. V rozšklebených tvářích jsem poznával únosce letadla. Chyběla jen má indiánská žena Růžový Lotos, ale ani té se nepodařilo uniknout.

Setkal jsem se s ní ve vězení, kam mě doprovodil sám velitel pevnosti kapitán Parabolo. Byl to vlídný člověk, který mě celkem jedenáctkrát nakopl, ale to jen proto, aby nevyšel ze cviku. Rozhodně nešlo o sadistu, nebo podobné brutální individuum. Přátelsky se pochechtával a oznámil mi, že budu za svítání popraven.
"Myslím, že jste nevinen," řekl, "protože na Tygra osvobození nevypadáte. Ale jistota je jistota. Mrtvý partyzán - dobrý partyzán. Nevím, co bychom s vámi dělali, kdybychom vás nechali naživu." Chápal jsem to. Proč by mě tu měli zadarmo živit?
"Ale přesto jste mi sympatický," pokračoval kapitán, "pročež vám umožním, abyste si naposled vyhodil z kopýtka. Nestrčím vás do vlhké kobky, plné jedovatých brouků, ale přidělím vám nejlepší celu v našem vězení. Nyní v ní sedí terorista indiánského původu. Není třeba, abyste se k ní choval galantně. Spíše by mě potěšilo, kdybyste ji brutálně znásilnil. To by značně ulehčilo mému svědomí, neboť bych vás nechal popravit za mravnostní delikt. Nemusel bych si vyčítat, že sprovodím ze světa nevinného!"
"Myslím, že mě značně přeceňujete," řekl jsem skromně, "protože nejsem sexuální maniak. Má nadváha přivolala spoustu nemocí, které značně snížily mou potenci. Navíc jsem prožil několik krutých dní. Jsem více mrtvý, než živý. Vaše představa, že se chtivě vrhnu na jakýsi sexuální objekt, je příliš optimistická."
"Jen nebuďte přehnaně skromný," domlouval mi, "a využijte zbytku času, který můžete prožít na tomto světě. Dejte si do nosu a žijte na plné pecky! Další příležitost už mít nebudete!"
Chtěl jsem něco příhodného namítnout, ale už mi to nedovolil. S chutí mě naposledy nakopl a odemkl dveře cely. Ani se se mnou nerozloučil.
Vpadl jsem do prostorné místnosti, ve které na kusu sena seděla má líbezná ženuška Růžový Lotos. Nemohlo mi ujít, že je to dosud holka jako lusk, ale k brutálnímu znásilnění jsem se stejně neodhodlal.

10. SE SMRTÍ NA JAZYKU

"Tys mi tady scházel!" ocenila můj příchod, "nic lepšího mě nemohlo potkat!"
Upozornil jsem ji, že její soukromí neruším dobrovolně. Vina je na její straně, protože bez jejího komanda bych si nyní hověl u filipínských léčitelů.
Poslouchala mě s pohrdáním ve zraku. "Nemysli si, že mě dojmeš, hypochondre!" vmetla mi do tváře, "vdala jsem se za tlustého idiota, který zpackal na co sáhl!"
"To jsou silná slova!" oponoval jsem, "ledaco se mi povedlo a jedině mojí zásluhou se z tebe stala miliardářka."
"Dal jsi mi kus neúrodné skalnaté země," vyčetla mi, "a to ostatní vyplynulo z mé geniality a podnikavosti."
"A díky čemu teď sedíš ve vězení?" zeptal jsem se trochu škodolibě, "pokud je mi známo, budeš za svítání se vší parádou popravena."
Pohlédla na mě s neskonalou převahou. "Kdybych lpěla na životě," sdělila mi, "přijeli by pro mě mí právníci s kufry dolarů. Jsem totiž stále finanční magnátka s neobyčejným vlivem. Ale jsem také významná teroristka světové úrovně. Proto se nikdy nepokořím před vládními žoldáky a věřím, že mě Tygři do rána osvobodí."
"To chci vidět," ušklíbl jsem se, "zdá se, že to prohrávají na celé čáře." Řekl jsem jí o masakru, jehož jsem byl svědkem, ale nijak jí to neovlivnilo. Byla si jistá svou věcí.
"Tygrů osvobození je jako hvězd na obloze," zasnila se, "a jejich odvaha je bezmezná. Nedovolí, abych zahynula v drápech katanů. Dnes v noci se budou dít velkolepé věci. Lidová armáda se dá do pohybu a jako vichřice smete prohnilé satrapy!"
"No dobrá," přikývl jsem, "budu vám držet palec!"
"To je evropská pověra," vysvětlila mi, "a mé psychiky se nemůže ani v nejmenším dotknout. Má víra v Tygry osvobození je bezmezná a tvé mačkání palce je zcela bezvýznamné. Jsi dětinský tlouštík, kterého se mi přes veškeré úsilí nepodařilo převychovat." Růžový Lotos se slastně usmála, patrně při vzpomínkách na své výchovné metody.
Jelikož jsem v této situaci neměl důvod držet komukoliv palec, žádnou další vstřícnost jsem neprojevil. Opřel jsem se zády o příjemně vlhkou stěnu a pokusil se klimbat. Ani to mou indiánskou ženu nenadchlo.
"Kdyby byl v této cele opravdový muž," prohlásila, "vrhl by se na mne a znásilnil by mě!"
"To má být výzva?" zeptal jsem se, "mám to chápat tak, že jsi po mně náhle zatoužila?"
"Chápej to jak chceš," řekla, "ale jestli se mne dotkneš, rozpárám ti břicho a uříznu kebuli." Vzal jsem to na vědomí a znovu jsem začal slastně usínat.
"Zbabělce!" zasyčela, "to jsi klesl tak hluboko, že se neodvažuješ udolat slabou ženu? Jsem vysílená a unavená k smrti, takže bych se ti určitě neubránila!"
"Ale podrápala bys mě tak," zhodnotil jsem situaci, "že by mě ráno popravčí četa nepoznala. Chci zemřít jako zachovalý, kultivovaný člověk."
"Pitomče!" ocenila mé přání. Odmlčela se a po chvíli bolestně vzdychla. "Už jsi Velký Manitou, něco takového slyšel? To jsem se zase jednou vdala!"

11. DOBRÉ SRDCE MÉ ŽENY

Naděje Růžového Lotosu se nesplnily. Tygři osvobození zůstali ve svých doupatech nebo zdecimovaní vládním vojskem olizovali své rány. Ani svítání změnu situace nepřineslo.
Ale pak zavrčelo nad pevností letadlo. Žádný bombardér. Šlo o malý soukromý letoun, který přistál přímo na nádvoří věznice. Tam, kde jsem měl být popraven.
Z letadla vystoupil perfektně oblečený muž s černým kufříkem. Byl to jeden z advokátů mé ženy a přivážel pět milionů dolarů. Za tyto peníze měla Růžový Lotos odletět ze země. Vzápětí to přišel velitel Parabolo oznámit dámě do cely. Žádnou radost jí tím nezpůsobil. Naopak. Začala zuřit a spílat svým věznitelům, takže advokát jí měl co uklidňovat.
"Milostivá paní," řekl jí měkce, "nebuďte kráva! Máte tolik peněz, že si můžete v klidu vybrat, co vlastně chcete být. Můžete být teroristkou právě tak snadno, jako ministryní. V takové situaci je vaší povinností vypadnout z díry, kde vás

hodlají utratit jako nějakého prašivého šakala!"
Růžový Lotos to posléze uznala. "Ale vezmu si s sebou tamtoho tlouštíka!" ukázala nečekaně na mne, "protože je to můj manžel. Příčilo by se mi, kdybych se měla stát vdovou po popraveném. V našem kmeni takovou událost považujeme za neštěstí a předzvěst veliké smůly."
"S touhle hroudou sádla také moc štěstí neuděláte," namítl advokát, "navíc neletíme bombarďáčkem, ale lehkým cestovním letadélkem. Váš pan manžel neváží o mnoho méně, než malý slon. Mohly by nám s jeho přepravou vzniknout nemalé potíže!"
"Říkal to přesvědčivě, ale naštěstí nepochodil. Růžový Lotos byla odjakživa tvrdohlavá. "Vždycky si vezmu to, po čem zatoužím," děla nezvykle tvrdě, "a z této zvyklosti nehodlám slevit. Váha mého muže je sice značná, ale pokud vím, nikdy se nepropracoval nad dva metráky. Když se jim blížil, vždycky ho sklátila nějaká choroba a on zhubl na stoosmdesát kilo."
Měla pravdu. Přímo mě dojalo, že si to tak přesně pamatuje. Přece jen mě musela mít ráda!
"Vlastně je to totéž," pokračovala, "jako bychom cestovali s párkem bernardýnů. Ti jsou ovšem žravější a navíc příšerně slintají." "A jemnostpán neslintá?" otázal se advokát, "moc bych za to nedal!"
"Pokud začne," odvětila indiánka, "tak mu nařežu. To konečně udělám i když slintat nebude. Ráda na něm totiž ukájím své agresivní sklony, jakož i sadistické choutky, kterých se nemohu zbavit."
"Proč byste se jich měla zbavit?" podivil se advokát, "za své miliony si můžete dovolit výstředností do aleluja."
"A mně se tady nikdo na nic nezeptá?" ozval se dotčeně kapitán Parabolo, "jako velitel pevnosti snad mám do toho co mluvit! Pět melounů beru, ale nejsem povinen propustit dalšího odsouzence. To byste museli kapánek přidat!"
Takový návrh byl pro mou ženu naprosto nepřijatelný. Bleskurychlým hmatem vytáhla dýku a vnořila ji do Parabolovy hrudi. Kapitán nestačil ani vyjeknout. Sesul se k zemi a údiv v jeho zraku hovořil za vše.
"Milostivá paní," zaštkal advokát, "tohle nemusí dopadnout dobře!" Nicméně popadl výkupné a řítil se k letadlu.

12. PRCHÁME ZA POHODOU

Samozřejmě se nedalo dělat nic jiného, než prchajícího advokáta následovat. Pro Růžového Lotosa to nebyl problém, ale já jsem supěl se značnými potížemi. Tušil jsem, že k letadlu včas nedorazím a mí věznitelé mě rozstřílejí na kousky. Stalo se však něco úplně jiného. Znamenitý terč, jakým jsem nesporně byl, strážci objektu zcela pominuli a pálili především po advokátovi, nesoucím kufřík. Posléze ho trefili. Právník pustil kořist a zaklel. "Milostivá paní, umírám! Postarejte se o mé sirotky!"
"To určitě!" zasyčela Růžový Lotos a popadla kufřík. Pak se slovy "hni se, tlustý lenochu nebo ti uletím" pádila ještě zběsileji k letadlu. Přidal jsem a pokvikával, neboť mi střely létaly kolem uší. Jedna mi udělala díru v boltci a druhá se mi zabořila do ramene. Přesto jsem to nevzdal a dorazil k cíli. Ani nevím, jak jsem se vecpal do letadla.
Růžový Lotos pronesla něco nepřívětivého, ale naštěstí se musela věnovat řízení. Bylo na čase, protože letadlo bylo vystaveno dešti střel. Teprve když se vzneslo k obloze, bezprostřední nebezpečí pominulo.
"Tohle jsem zvládla perfektně," pochválila se moje indiánka, "to je tím, že jsem všestranně talentovaná."
Proti tomu se nedalo nic namítnout. Zato jsem pocítil potřebu poděkovat jí za záchranu života.
"Asi jsem byl k tobě nespravedlivý," řekl jsem, "protože jsem tě považoval za svrchovaně sobeckou ženu. Ani ve snu mě nenapadlo, že by v tobě mohlo být tolik šlechetnosti. Jsem ti neskonale zavázán." "To nemusíš," odvětila příkře. V podstatě jsem tě upotřebila jako běžící terč, který rozptyloval střílející strážce. Nevěděli na koho dřív mířit a dopadlo to nejlíp, jak mohlo."
Vzal jsem její vysvětlení na vědomí. "Kam letíme?" přehodil jsem výhybku, "za tvými kamarády do pralesa?"
"Ani nápad!" odmítla mou domněnku, "nemohu riskovat život v jednom kuse. Je třeba si na chvíli odpočinout. Pestrý život, který vyznávám a miluji, má spoustu podob. Teď se mnou poznáš tu, která se mi líbí nejvíc."
Vyzvídal jsem, ale ona se jen záhadně usmívala. Poradila mi, abych dočkal času, jako husa klasu.
"To se ti řekne!" hučel jsem nespokojeně, "ale já nerad skáču do neznáma! Vždycky se rád připravím na možné nebezpečí, protože nejsem uzpůsoben k jeho překonávání. Kdykoliv se potkám s něčím novým, nedokáži se s tím vypořádat."
"To pusť klidně z hlavy," poradila mi, "protože teď nějakou dobu budu za tebe myslet a hlavně jednat já. Nemusíš se tudíž ničím znepokojovat!"
Navzdory tomu jsem se znepokojoval stále víc. Nevěřil jsem, že by pro mne chystala nějakou světlou budoucnost. Navíc letadlo začalo nepřiměřeně skotačit. Házelo sebou a poskakovalo oblohou jako rozpustilé kůzle. Nedělalo mi to dobře. Zbledl jsem a litoval, že nemám u sebe Kinedryl. Žaludek mi začínal dělat salta a zřejmě by právě nyní potřeboval šikovnou ruku filipínského léčitele.
"Nic nevydržíš!" konstatovala cynická indiánka spokojeně, "ale život není peříčko. Je na čase, abys to konečně pochopil!"
Nezbylo mi nic jiného, než se o to snažit.

13. KLOPOTNÝ LET DO RÁJE

Bylo mi tak špatně, že jsem si upřímně přál, abychom se zřítili do moře. Nevěřil jsem, že může dojít k příznivému obratu. Skučel jsem a kroutil se, seč mi břicho dovolilo.
Růžový Lotos, kterou houpání a zmítání letadla ve větru přivádělo do radostné extáze, hýřila nevhodnými poznámkami. Posmívala se mi, vykřikovala invektivy a soustavně mě ponižovala. Jako bych ani nebyl nemocný člověk!
"Prosím tě o jediné," vzdychl jsem, "umožni mi z toho šíleného stroje vyskočit. Samozřejmě bez padáku. Dovol mi zahynout na dně oceánu!"
"Vydrž ještě dvě, tři hodiny," pravila, " a budeš mi blahořečit, že jsem tvůj zbabělý plán neschválila. Na sebevraždu si nech zajít chuť, protože přistaneme v čarokrásné zemi. Tam přijdeš na úplně jiné myšlenky!"

Moc jsem jí nevěřil, ale určitá zvědavost se dostavila. Snažil jsem se vzkřísit své zeměpisné znalosti a přemýšlel, které země by připadaly v úvahu. Mnoho školních vědomostí mi bohužel v hlavě nezůstalo. Ani jsem netušil, že mám v hlavě tak úděsné manko. Znovu jsem propadl do zoufalé beznaděje.
"Řekni mi alespoň, na co se mám připravit!" naléhal jsem. "Pověz, co mě čeká a nemine! Letíme do rudé Číny nebo do útulného Vietnamu?
Budeme někde dělat revoluci? Těšíš se na vyhazování mostů nebo vraždění batolat? Nenapínej mě a mluv!"
"No dobrá," povolila posléze, "vidím, že umíráš zvědavostí. Pro případ, že nám ve vzduchu dojde benzín a my nedoletíme, ti alespoň sdělím, že jsi mohl poznat překrásnou zemi, která se jmenuje Thajsko. Doufám, že už jsi o ní alespoň slyšel."
V tom se nemýlila. O Thajsku mi vyprávěl podnikatel Síla, který doma distribuoval nekolkované cigarety. Ten jezdil do Thajska jako dříve do Pikovic a snažil se poznatky z exotické země co nejbarvitěji líčit. Jeho vyprávění bylo výhradně erotického rázu. O krásné přírodě nebo stavitelských památkách se od něho posluchači nedověděli nic, zato o rafinovaných orgiích a barvitém sexuálním životě všechno. Tvrdil, že Thajsko je ráj rozkošníků, vitalistů a poživačných hříšníků. Zkrátka Sodoma a Gomora!
Neřičel jsem nad tím nadšením, ale byl jsem ochoten se s trochou erotiky smířit. Proti krásným ženám nejsem nijak zaujat. Jenomže vzápětí mi bleskla hlavou úplně jiná myšlenka. V Thajsku jsou přece nejen nevěstince! Na hranicích s Kambodžou řádí divocí Rudí Khmérové a není vyloučeno, zeje Růžový Lotos nějak podporuje. Dokonce je to velmi pravděpodobné! Chtěl jsem vědět, na čem jsem a proto jsem jí vmetl do tváře své temné podezření. Vůbec jí to nezaskočilo.
"Rudé Khméry mám pochopitelně ráda," usmála se, "protože jsou divocí a bezohlední. Občas jim koupím nějaké bomby nebo samopaly. Avšak v Thajsku mám i ušlechtilejší zájmy. V hlavním městě vlastním několik znamenitých hotelů a proslulých nevěstinců prvotřídní úrovně. Uvidíme, jak tě budu moci do tohoto byznysu zapojit!"
"Proboha!" zděsil jsem se, "i když nepatřím k vyloženým puritánům, tvé záměry mě děsí. Jak bych já mohl obohatit sexuální průmysl? Nemám v tomto směru dost fantazie!"
"Ale máš!" byla opačného názoru, "také jsi už ledajakou čuňačinku hodil na papír. Domnívám se, že budeš nejen použitelný, ale přímo perfektní pracovník!"
Zřejmě měla opět něco nekalého na mysli. Ale víc už jsem z ní nedostal. Jako správná pilotka si hleděla stroje a mne nechala v mučivých pochybách.
14. MAJETEK MÉ ŽENY
Situace se přeci jen zlepšila. Růžový Lotos pořádně přistála a pak už to vypadalo tak, zejí patří celé Thajsko. Byla zde mimořádně známou osobností. Mohu potvrdit, že jsem na jejím věhlasu také dost vydělal. Alespoň prozatím.
Bylo mi umožněno znovu vstoupit mezi vážené, ne-li přímo vznešené občany. Holiči, maséři a krejčí odvedli mimořádně dobrou práci. Dokonce jsem přestálými útrapami poněkud zhubl a vážil jsem pouhých 179 kilogramů. Napočítal jsem si o jednu bradu méně. Začal jsem se sám sobě líbit.
Indiánka mě ubytovala v hotelu Zřítelnice, který stál uprostřed jejích nevěstinců. Všechny se těšily té nejlepší pověsti.
"Ty do nich pochopitelně nesmíš," upozornila mě Růžový Lotos, "protože chci, abys mi zůstal věrný. Ale prohlédnout si je můžeš. Spisovatel má mít páru o všem."
Chtěl jsem jí vyhovět, ale hned před prvním nevěstincem jsem potkal podnikatele Sílu. Vrhl se na mě, jako bych byl jeho rodný bratr.
"Mistře," zařičel šťastně, "vidím, že jste vyslyšel má vřelá doporučení! Teprve tady poznáte skutečný život a jeho neotřesitelné hodnoty! Mne tyto věci fascinují tak, že jsem se rozhodl trvale se tady usadit. Interpol na mne vydal zatykač, ale tady naštěstí neplatí. Tohle je doopravdy svobodná země, ve které člověk, který má v kapse pár melounů, pookřeje na těle i na duši. Jestli chcete, seznámím vás se znamenitými lidmi, o kterých stojí za to napsat román!"
Nějak jsem se z toho vylhal a taktéž jsem mu nepůjčil milion dolarů, o které se mě pokoušel pumpnout. Ani jsem mu nemohl vyhovět, protože Růžový Lotos mě držela zkrátka. Věděla, že má dobrosrdečnost někdy nezná meze. Takže jsem se s podnikatelem Sílou rozloučil a vydal se na exkurzi po manželčiných nevěstincích bez odborného poradce.
Nevím, jestli je laskavý čtenář zvědav na mé poznatky, ale z duše se mi příčí psát pornografickou literaturu. Ostatně o thajských prostitutkách se v našich časopisech napsalo mnohé a vždycky to byla pravda. Jsou opravdu velice krásné, přítulné a vynalézavé. Profesionálky každým coulem.
Prostředí, v němž pracují, připomíná americké velkofilmy. Všude luxus a snová nádhera. Vůbec se nedivím, že se tu podnikateli Sílovi tak zalíbilo. K pobytu zde nemusí mít člověk ani mimořádně vyvinutý vkus. Po prohlídce většiny pracovišť jsem se střetl s Růžovým Lotosem. Gratuloval jsem jí k mimořádnému podnikatelskému úspěchu, ale odbyla to mávnutím ruky.
"O takové samozřejmosti nestojí za to mluvit," ušklíbla se, "ale nějaké plány ještě mám. Počítám v nich s tebou. Nepřitáhla jsem tě do thajské metropole, aby ses tu flinkal a hladově okukoval mé prodejné dívky!"
"Nikoho hladově neokukuji," bránil jsem se, "a chovám se přímo decentně. Nikdo o mně nemůže říci nic špatného. Znepokojuje mě však tvá poznámka o svých plánech se mnou. Neušlo mi, že ses při tom škodolibě usmála. Dokonce jsem z tvého typického úšklebku vyčetl možnost svého vlastního ohrožení!"
"Nebuď vztahovačný," poradila mi, "a nehledej zlé úmysly tam, kde nejsou! Prostě si myslím, že je tě škoda pro pouhé zahálení. Až dospěji ke konečnému rozhodnutí, včas ti to oznámím!"
Vzdálila se s úsměvem, ale neklid, který se mě při jejích slovech zmocnil, mě nehodlal opustit. Dokonce jsem se cítil vážně ohrožen. Nad mou hlavou se stahovala mračna, aniž bych tušil, kdy a jak z nich uhodí. Musel jsem dočkat času, jako husa klasu.
15. OBĚŤ FEMINISTEK

Ani to netrvalo moc dlouho. Došlo k příšerné události a nedá se říci, že by mě na ni Růžový Lotos dostatečně připravila. Něco tak hrozného jsem skutečně nečekal.
Ráno se mi dívky, které jsem dostal k dispozici, mimořádně věnovaly. Vykoupaly mě, daly si záležet na manikúře a pečlivě mě nakadeřily. Nestačil jsem je chválit za jejich pozornost. Až do okamžiku, kdy mě položily na vozík, na jakém číšníci rozvážejí do hotelových pokojů pochutiny. Než jsem se mohl ohradit, cítil jsem, že jsem spoután. Na své dotazy jsem nedostával odpovědi. Považoval jsem to za velice špatný vtip a zkusil jsem vyhrožovat. Jedinou odezvou byl dívčí zvonivý smích. Z toho jsem usoudil, že se něco chystá.
Vzápětí se dal vozík do pohybu. Strkaly jej před sebou dvě spanilé dívky a stále se chichotaly. Zato mě do smíchu nebylo. Už nyní jsem svou nejbližší budoucnost viděl černě. Že jsem se nemýlil, ukázaly příští minuty.
Připadal jsem si na vozíku jako pečené sele. Až na to, že sele nevnímá, co se s ním děje. Já bohužel ano. Dívky mě vstrkaly do salónu, ve kterém vzrušeně dýchalo asi dvanáct dam. Byly to americké feministky, dychtící po skutečné zábavě. Nevím, kolik Růžovému Lotosu zaplatily, ale určitě to nebylo málo. Lačně zíraly na tlustého nahého muže, připoutaného k vozíku. Už nyní dýchaly, jako při astmatickém záchvatu.
"Milé dámy," oslovila je Růžový Lotos, "ráda bych vás ujistila, že jste tou nejvzácnější klientelou, jakou si dovedu představit. Americké feministky jsou ozdobou ženské populace a jejich boj za lidská práva je světově proslulý. Byl však sváděn pouze v rovině teoretické, takže cynismus mužů nebyl příliš otřesen. Je třeba, abychom se nebály střetnout se s mužem přímo a proto jsem nachystala malý aperitiv. Hle - představitel mužského pokolení, jehož je třeba citelně ztrestat! I on je odpovědný za všechna příkoří, po celá staletí, ba tisíciletí způsobovaná slabým ženám. Až vezmete do rukou důtky, metly a rákosky, uvědomte si, že jste povolány k obřadu, který vás povznese. Stanete se mstitelkami a vyrovnáte dávné účty. Toto nahé monstrum, které před vámi bezmocně leží na břiše, se zajisté již nyní chvěje hrůzou. Plným právem. Bude trpět za ženský bol. Tohle je první, ale rozhodně ne poslední obřad. Jsem připravena potěšit naše drahé feministky ještě mnohokrát. Milé dámy, můžete začít!"
"Dámy radostně zařičely a lačně se chopily připravených instrumentů. Pak už jsem řičel já, ovšem nikoliv rozkoší. Na mé pozadí pršel déšť dobře mířených ran. Švihanec za švihancem a do toho vilné sadistické vzdechy elity amerických žen. Ječel jsem, jak jsem mohl, ale příliš jsem se neprosadil. Ukrutná bolest mě zbavovala smyslů, neboť šlo o skutečně ojedinělý zážitek. Dámy byly ve formě a únavu si ani v náznaku nepřipouštěly. Bičovaly mě s potěšením a dolary, které do této hry investovaly, rozhodně nepřicházely vniveč. Růžový Lotos si pořádně namastila kapsy.
Celkem osmkrát jsem omdlel, ale asistentky mě za pomoci čpavku a ledové vody vždycky vzkřísily.
"Všimněte si, dámy," překřikovala má indiánka svištění důtek, "jak málo ta hrouda sádla snese! Ale nelitujte ho a posuňte hranici jeho možností!"
Pak jsem omdlel definitivně a zdá se, že jsem zápolil se smrtí. Čpavek ani ledová voda už nezabíraly. Nezbylo nic jiného, než trestání ukončit a dopravit mě do míst, kde se mnou bylo zacházeno vlídněji.
16. STRAŠNÉ VYHLÍDKY
V následujících dnech na mě soustavně pracovali dva chirurgové a čtyři kosmetičky. Stále mě nemohli dát do přijatelného stavu a výkon amerických feministek oceňovali uznalým pomlaskáváním. Pak mě konečně navštívila Růžový Lotos a zářila spokojeností.
"Dovol, abych ti pogratulovala!" pohladila mě, "ani jsem nečekala, že budeš mít tak kolosální úspěch!"
"Šlo o trestný čin," řekl jsem stroze, "vážného ublížení na těle. Jsem připraven podat žalobu."
Srdečně se rozesmála. "Tomu říkám nebetyčná drzost!" prohlásila, "protože tě potrestaly americké dámy, jejichž vliv si vůbec nedovedeš představit. Před americkými feministkami ustupuje do pozadí i samotný prezident! Kdyby sis s něčím začal, tak z basy nevyjdeš. Sama jsem ochotna dosvědčit, že ses dopustil několikanásobného znásilnění, čímž jsi vyvolal hněv ušlechtilých bytostí."
Byl jsem tou neomaleností tak fascinován, že jsem místo trefné odpovědi pouze bezmocně a neartikulovaně blekotal.
"Uklidni se miláčku," chlácholila mě, "tak daleko to přece nemusí dojít! Vždyť se v podstatě vůbec nic nestalo. Dámy ti trošku našlehaly zadeček a na slovo vzatí odborníci tě dávají zase do pořádku. Za pár dní budeš opět ve formě a za takové tři neděle se nebudeš moci dočkat dalšího představení."
"Cože?" vyjekl jsem jako králík, do něhož se právě zakousla liška, "ty toho ještě nemáš dost? Chceš, abych se zbláznil bolestí?"
"Byznys je byznys," poučila mě, "a tohle mělo takový úspěch, že se toho čísla prostě nemohu vzdát. Hodlám ho opakovat nejméně jednou měsíčně. Chápu, že to není příjemné, ale z něčeho musíš být živ."
"Máš mé miliony," vyčetl jsem jí, "ne-li miliardy! To ti nevyčítám, pouze konstatuji tvou finanční situaci! Pokud nebudeš podporovat teroristy, hlady rozhodně neumřeš."
"Hlady neumřu, i kdybych podporovala revoluční hnutí na celé planetě," souhlasila se mnou, "Ale dobře víš, jak jsem chamtivá. Chci být ještě bohatší, než jsem. A protože jsem se přesvědčila o tvém velikém talentu, nemohu tě nechat zahálet!"
"Tak na to někoho najmi!" radil jsem, "nebo zkorumpuj nějakého feťáka! Takový bezdomovec..."
Rozhodně zavrtěla hlavou. "Dámy si přejí dobře živený zbohatlický typ," vysvětlila mi, "nejraději masitého a choulostivého intelektuála. Drsný otrapa by jim sprostě spílal a urážel by jejich jemný cit. Ty překrásně ječíš a prosíš o smilování, což je velice vzrušuje. Tři nebo čtyři dámy se mi svěřily, že v té chvíli věřily, že mrskají vlastního manžela, kterého samozřejmě nesmírně nenávidí."
"A ty, revolucionářka," napadl jsem jí, "se snažíš těm buržoazním babám dodat co nejvíc rozkoše."
"Tu jim dodáš ty," odsekla, "protože jsi ideální typ pro tyto účely. Nikoho lepšího bych nenašla a tak se s tím konečně smiř! Život nám neskýtá pouze potěšení!"
Poznal jsem, zejí nepřesvědčím ani neoblomím. V tom okamžiku jsem se rozhodl, že uteču. Opustím Thajsko, jak jen to

bude možné.
Jenomže Růžový Lotos je ta nejrafinovanější ženská na světě. Patrně také dovede číst myšlenky. Zabavila mi veškeré peníze s vysvětlením, že zde budu žít výhradně na její účet a nemusím se v ničem omezovat. Hlavně ne v jídle, neboť tučný, masitý zadek může být pro mne tou nejlepší kvalifikací.
Pak mne opustila a poradila mi, abych se v klidu připravoval na další výprask.
17. V RAKVÁŘOVÝCH SLUŽBÁCH
Nikdy mě ani nenapadlo, že by se mi mohlo zdát o amerických feministkách. Leč zjevovaly se mi pravidelně každou noc. Byla to ta nejděsivější můra, jakou si lze představit. Fredy Krüger je proti tomu roztomilá pohádka pro děti, překypující něžností.
Probouzel jsem se s křikem a úplně zpocený. Několik dalších minut jsem se nedovedl orientovat v čase ani prostoru. Dokud jsem si nedal studenou sprchu, nic do mě nebylo. Přitom jsem nikdy ledovým sprchám neholdoval. Každým dnem to bylo horší, přestože jsem si jinak neměl na co stěžovat. Živen jsem byl výtečně a kosmetičky o mě pečovaly vskutku profesionálně.
Pak přišla na kontrolu indiánka. Byla vlídná a usměvavá. Prohlížela si mě se zjevným zalíbením.
"Dobrá věc se podařila," švitořila, "a zdá se, že se dostáváš do vrcholné formy. Zadeček máš jako kojeneček, jenže větší a baculatější. Naše milé feministky se rozplynou blahem. Přijedou příští týden a ve středu nebo ve čtvrtek budeš mít čest je potěšit!"
Z hrdla se mi ozvalo vyděšené zaskřehotání. Byl to projev krajního nesouhlasu, ale Růžový Lotos to tak nebrala. Konejšila mě a tvrdila, že tomu určitě přijdu na chuť. Samozřejmě jsem se s tímto názorem nemohl smířit. Celý den jsem bloumal ulicemi a hrozil se budoucnosti. Dokonce jsem přemítal, jestli bych neměl utéci na hranice s Kambodžou mezi Rudé Khméry.
Situace se však vyvinula jinak. Před nevěstincem Dudlík mě zastavil starý, hubený muž.
"Vaše oči jsou vyděšené," řekl mi, "a já vím proč. Jestli se chcete vyhnout dalšímu krutému výprasku, vstupte do mých služeb." Krutému výprasku jsem se pochopitelně vyhnout chtěl.
"Pojďte za mnou," vyzval mě, "protože musíme okamžitě jednat. Za několik hodin opustíte Thajsko."
To se dobře poslouchalo. Tato hříšná a zkažená zem mi k srdci věru nepřirostla. Šel jsem za starcem a on mě odvedl do prostor, vonících dřevem. Také všude dřevo bylo.
"Jmenuji se Ping-Lo," představil se konečně, "a jsem rakvář. Nejlepší rakvář v Asii. Dělám umělecky hodnotné, vyřezávané rakve pro prominenty sedmi států. Přijdu si na slušné peníze."
"To věřím," přikývl jsem, "avšak nevím, v čem bych vám mohl prospět. Na dealera se totiž nehodím."
"Právě jsem dokončil vzácnou rakev," vysvětloval, "pro jednoho filipínského generála. Jde o atypickou truhlu, protože generálova hmotnost převyšuje všechny představy. Rakev má pochopitelně značnou cenu, protože zámožní sběratelé se mohou po takových kouscích utlouct. Posílám jí lodí Zlatý šíp, kde je prvním důstojníkem můj syn. Bude mít nad rakví dozor, ale nemůže jí hlídat každou minutu. Proto najímám vás. Doprovodíte-li a doručíte-li rakev v pořádku do Manily, odměním vás deseti tisíci dolary."
Mé srdce zaplesalo. Uniknu americkým feministkám i Růžovému Lotosu. Provedu jednoduchou transakci a přijdu si na slušné peníze! Přitom se konečně dostanu do země, kam jsem měl původně namířeno. Filipínští léčitelé mě vyléčí ze všech neduhů a já se zcela zdráv vrátím do Evropy. Přesněji řečeno do Prahy! "Jsem vám k službám, pane," řekl jsem, "a slibuji vám, že se mnou budete stoprocentně spokojen."
"Však jsem si vás také vytipoval, pane Švandrlík," pravil Ping-Lo, "a já se v lidech vyznám. Aleje na čase začít, nebo Zlatý šíp vypluje k Filipínám bez mé rakve!"
18. MOŘSKÝ VLK SE UPIL
Rakev byla skutečně umělecký skvost a Ping- Lo se mohl nazývat velikým mistrem. Králem rakvářů nejen v Asii. Mohl se klidně postavit vedle geniálních houslařů tipu Stradivariho. Být pohřben v jeho rakvi, musela být opravdová rozkoš. Záviděl jsem generálovi, kterého v tomto uměleckém díle spustí do země. Také jsem to thajskému géniovi sdělil.
"Ano, dělám dobré rakve," souhlasil, "a nemám v tomto směru konkurenta. Jejich distribuce je ovšem často obtížná. Sběratelé z bohatých států po nich baží a chtějí se jich zmocnit."
"A proč rakve neprodáváte přímo jim?" zeptal jsem se, "určitě byste dělal dobré obchody."
"Milý pane Švandrlíku," pohlédl na mě téměř káravě, "rakev musí splnit svoje poslání. Nesluší se, aby ji někdo vystavoval v luxusním příbytku, pokud v ní nebyl pochován nebožtík. To by nebyla rakev, ale pouhý bizarní kus nábytku."
"Jenomže rakev v zemi zetlí," namítl jsem, "a její estetické hodnoty vezmou za své."
"Mýlíte se příteli," pravil vítězným hlasem, "a pokud jsem přesně informován, žádná z mých rakví nebyla v hrobě déle než tři měsíce. Většinou je zcizena do čtrnácti dnů, často i s nebožtíkem. Nepomohou stráže ani pracovníci bezpečnostních agentur. Pro mne je to samozřejmě výtečná reklama!"
Ale bylo třeba odjet k přístavu. Byl jsem trochu nervózní, neboť mi nebylo dopřáno sbalit si kufřík. Uznal jsem však, že zvědové mé indiánky mají oči všude.
"Musíte se spokojit s tím," řekl rakvář, "že pojedete dodávkou. Sednete si vzadu a doprovodíte rakev. V přístavu se rychle nalodíte a seznámíte se s mým synem. Nepochybuji, že se vše zdaří. Vaše žena určitě nepojme podezření dříve, než budete na moři." V to jsem upřímně doufal.
Během několika desítek minut jsme promyšlený plán uskutečnili. Zaujal jsem místo v dodávce vedle skvostné rakve a sám Ping-Lo vůz řídil. Doufal jsem, že nás nikdo nesleduje a v poslední chvíli nezhatí můj útěk. Dodávka se řítila k přístavu a já jsem se každým kilometrem cítil svobodnější. Připadal jsem si jako mimořádně úspěšný dobrodruh. Rakvářův plán byl dokonalý a v přístavu jsme se ocitli bez sebemenšího zádrhele.

"Nyní vám představím svého syna," řekl pyšně rakvář, "prvního důstojníka Ping- Ču." Nedostavil se však první důstojník, nýbrž kapitán Ping-Ču.
"Právě jsem byl povýšen," sdělil otci, "neboť kapitán Hong-Bu zemřel na otravu alkoholem. Pil nějakou skotskou whisky s vůní hořkých mandlí."
"To je dobrá správa!" zaradoval se rakvář, "jelikož doručení rakve generálu Garinčovi proběhne zcela bez problémů. A tobě kapitánská uniforma nesmírně sluší!"
Kapitán Ping-Ču pyšně nadmul prsa a měl proč. V uniformě vypadal jako první milovník ve hře se zpěvy a tanci.
Rakvář nás konečně představil a řekl, že jsem horký kandidát na Nobelovu cenu. Kapitána to nijak nedojalo, neboť byl zcela zaujat svými získanými prýmky. A taky nevěděl, co je to Nobelova cena.
"Za chvíli vyrazíme," oznámil nám, "a rakev bude převezena v kapitánské kajutě. Po celou dobu plavby z ní mistr Švandrlík nespustí oči!"
19. PŮJDEME KE DNU?
Krátce na to Zlatý šíp vyplul na širé moře. Byl jsem tak nadšen, že jsem si začal prozpěvovat song "Okolo Třeboně, pasou se tam koně."
"To je vaše hymna?" otázal se se zájmem kapitán, "je velice zpěvná!" Neměl jsem chuť mu to vymlouvat. Byl jsem na jeho lodi z jiných důvodů, než abych se s ním bavil o hudbě. Spíše mě zajímalo, kdy dorazíme na Filipíny. Pohlédl na mě zasněně. "Velice brzy," pravil, "ale možná také nikdy. Moře se stane naším hrobem."
To se mi vůbec nelíbilo. "Hrozí nám snad bouře?" zeptal jsem se, "je špatná předpověď počasí?"
Shovívavě se usmál. "Jste neinformovaný cizinec," ohodnotil mě, "který zřejmě ještě neslyšel o místních pirátech. Pro veškeré lodě, které se na moři objeví, jsou stejnou pohromou, jako kosatky pro velryby. Nelze se jim ubránit. Jejich rychlé lodě dostihnou každé plavidlo, které jim padne do oka. Smečka krvelačných zabijáků obsadí loď, ukradne vše, co sejí zalíbí a potom zahladí stopy. Posádku i cestující do jednoho zamorduje a loďpošle ke dnu." "Takové řeči nerad poslouchám," sdělil jsem mu, "ale vašemu sýčkování úplně nevěřím. Cožpak vlády okolních zemí nic proti bukanýrům nepodnikají?"
"Kde nejsou důkazy," vysvětlil mě, "je obtížné kohokoliv obvinit. Tím spíše, že pirátské gangy prý řídí někteří multimilionáři. Slyšel jsem dokonce, že se na této výnosné živnosti podílí i paní Růžový Lotos."
Cítil jsem, jak mě bodlo u srdce. Najednou jsem ztratil jakýkoli pocit bezpečí. Napadaly mě krajně pesimistické myšlenky. Kladl jsem si otázky, co učiní krásná indiánka, až jí dojde, že jsem vzal roha. Určitě pochopí, že jsem neodjel na koloběžce.
"Není vám špatně?" zeptal se kapitán, "Moře ovšem nijak nevyvádí a i choulostivé žaludky v podobných podmínkách udrží potravu. Nicméně vidím, že jste bílý, jako stěna!"
Zřejmě to odhadl velice přesně. "Pane kapitáne?" řekl jsem, "můj optimismus prudce klesl. Je-li za pirátským hnutím Růžový Lotos, definitivně jsem skončil s literaturou."
Kapitán se sebevědomě usmál. "Oceán je velký," pravil, "a strategické myšlení je nám vlastní. My, mořští vlci, s útoky pirátů počítáme a proto kličkujeme jako zajíci. Odkláníme se od vytýčených tras a mateme pronásledovatelům cesty. Myslím, že i tentokrát máme slušnou naději na úspěch."
"Jen aby!" zavrčel jsem, jinak se jim dostane do rukou i ta nádherná rakev od vašeho otce a generál Garinča bude pochován v igelitovém pytli."
"I to je samozřejmě jedna z možností," přikývl, "ale prozatím šiji nepřipouštím. Vy byste měl rovněž zaplašit poraženecké nálady a myslet na svůj úkol, za nějž jste skvěle honorován. Musíte rakev dodat adresátovi za každou cenu!"
"Mrtvý pošťák nedodá ani plnicí pero," oponoval jsem, "natož futrál pro nadměrného jedince. Ti piráti určitě mají příkazy zlikvidovat mě tím nejkrutějším způsobem. Nebo mě jako jediného ušetří a dodají mě jako pamlsek americkým feministkám."
"Vidíte svoji budoucnost příliš černě," usmál se, "prozatím se nic neděje, milý příteli."
Ale dělo se. Do kajuty vpochodoval vyděšený námořník a oznámil, že pirátský dělový člun se blíží z levého boku.
"Ještě, že jsem byl dnes povýšen!" řekl rakvářův syn celkem spokojeně, "skončím na mořském dně jako kapitán! To je čest příteli! To je veliká čest!"
20. SÁM V RAKVI
Co se mne týkalo, necítil jsem ani špetku uspokojení. Povýšen jsem nebyl a ležet na mořském dně jako obyčejný civil nebylo příliš povzbudivé. Civěl jsem do prázdna a připravoval se na nejhorší. Kapitán vyrazil na palubu, aby vydal rozkazy k obraně. Snažil se, třebaže bylo jasné, že jde o zbytečná gesta. Osud lodi se zdál zpečetěn.
"A nyní," řekl kapitán, když se vrátil, "musíme zachránit dílo, které vzešlo z umělecké dílny mého otce. V každém případě se o to pokusíme!"
"Vaše starosti bych chtěl mít!" záviděl jsem mu, "naše životy visí na vlásku a vy se staráte o rakev. Netvrdím, že není hezká. Ale že by mi zrovna teď ležela na srdci..."
"Jste najat," upozornil mě, "abyste ji doručil generálu Garinčovi. Tady je vašich deset tisíc dolarů!" Podal mi objemný balíček, o jehož obsahu nemohlo být sporu. Za normální situace bych to uvítal, ale nyní jsem to chápal spíše jako projev černého humoru. Nicméně jsem obnos strčil do kapsy, abych alespoň zemřel jako zámožný občan.
"Kdybych byl pouhý důstojník," řekl Ping-Ču, "možná, že bych se pokusil o vlastní záchranu, avšak to nyní nepřipadá v úvahu. Kapitán je povinen opustit potápějící se loď jako poslední a když jsem tuto šarži konečně získal, nemohu se svým povinnostem zpronevěřit. Zemřu se ctí a slávou a můj otec bude na mne hrdý!"
"Za to si nic nekoupíte!" upozornil jsem ho, "takže bych si to na vašem místě ještě rozmyslel!"
Rozhodně zavrtěl hlavou, třebaže se zvenčí ozývala střelba a stále mohutněla. Pasažéři ječeli a posádka se statečně

bránila. Piráti se vrhli do útoku a vyhlídky nestály za nic.
"Je to na vás," řekl kapitán, "a nelze dále otálet. Zachráníte rakev a tím pádem i sebe. Alespoň doufám."
V tomto okamžiku jsem nic nechápal. "Vlezte si do rakve," oznámil mi Ping-Ču, " a já vás svrhnu do moře. Snad to zvládnu, i když vážíte víc, než se sluší na řádného občana. Jestliže rakev vydrží pád, budete mít vyhráno. Truhla se stane člunem a mořské proudy vás už někam zanesou. Vemte si do rakve i nějaké jídlo a pití, protože můžete být na moři hezky dlouho. Snad i několik měsíců. Věřím však, že svůj úkol splníte a rakev doručíte do správných rukou."
Moc se mi do rakve nechtělo, ale piráti s válečným řevem na rtech se drali na palubu. Patrně už také zamordovali první oběti. "Rychle!" pobízel mě kapitán, "každá vteřina je drahá!"
Vsoukal jsem se do rakve a litoval, že mé rozměry neumožňovaly vzít sebou více potravin a vody. Tušil jsem, že mi proviant bude chybět. Představa hladu byla jen o málo příjemnější než střetnutí s piráty.
"Na shledanou na Věčnosti!" rozloučil se se mnou kapitán a zaklapl za mnou víko. Ocitl jsem se v naprosté tmě a odevzdaně čekal, co se se mnou stane. Cítil jsem, že jsem kamsi vlečen a posléze jsem se dočkal volného pádu v ozdobné rakvi.
Dopadlo to lépe, než jsem čekal. Truhla nepovolila a sloužila přesně dle kapitánovy předpovědi. Když se mi podařilo trochu nadzdvihnout víko, přesvědčil jsem se o naprosté stabilitě svého uměleckého plavidla.
21. TROSEČNÍK VE ŠPATNÉM STAVU
Škvírou jsem ovšem mohl pozorovat dílo zkázy. Ačkoliv mě těšilo, že se v rakvi vzdaluji od přepadené lodi, nemohl jsem nepolitovat cestující i posádku. Piráti si počínali přesně dle kapitánovy předpovědi. Mordovali všechno živé a kořist házeli do svého plavidla. Jejich fortel byl obdivuhodný. Vraždili svědomitě a s potěšením se cachtali v právě prolité krvi. Pak nadělali díry do dna lodi a zapálili ji. Mezitím, co Zlatý šíp smutně klesal ke dnu, naskákali do dělového člunu a s řevem zmizeli z místa činu.
Brzy bylo po všem. Moře se záhy uklidnilo a na hladině se pohupovala pouze rakev, v níž jsem právě dostal příšerný hlad. Patrně ze stresu. Vždycky, když mě potkají nepěkné věci, deru se k jídlu. Tentokrát to bylo velice snadné, ale i nerozumné. Zkušený trosečník by jistě jednal uvážlivě a zodpovědně. Rozdělil by si zásoby tak, aby mu dlouho vydržely. Jenomže já jsem byl trosečník začátečník. Snědl jsem nejméně čtvrtinu zásob. Nasytil jsem se, ale záhy mě přepadly výčitky svědomí.
"Miloslave," spílal jsem si, "máš přece diabetes! Proč si nenaordinuješ přiměřenou dietu? Kdyby sis mohl alespoň zacvičit!"
Mezi rakví a tělocvičnou je samozřejmě velký rozdíl. V rakvi, například, nelze udělat ani obyčejný kotoul! To v tělocvičně lze, alespoň si to myslím. Byl jsem v ní naposled jako mladší žák Sokola, když jsme nacvičovali na slet, to bylo v roce 1938. Cvičil jsem nerad, ale teď jsem se za to v duchu omlouval. Avšak nemá smysl vzpomínat na slety, když ležím v rakvi, a nic jiného prozatím nepřipadá v úvahu.
Také nemůže být pochyb o tom, že mi v této pozici stoupne krevní tlak. Prášky samozřejmě po ruce nemám a česnek rovněž ne. Asi se brzy ocitnu na pokraji smrti, nebo prožiji duševní trauma.
Pak jsem si uvědomil, že mi v pohybu vadí především zásoby jídla. Kdybych se jich zbavil, cítil bych se rozhodně lépe. Rakev je atypická a místa by tu bylo dost. Ale jak to udělat? Nabízely se pouze dva způsoby. Buď naházet proviant do moře, nebo jej ukrýt ve vlastních útrobách. Chtěl jsem si hodit mincí, avšak žádnou jsem u sebe neměl.
Přemýšlel jsem tak intenzívně, že jsem znovu dostal hlad. Bylo tedy rozhodnuto. Cpal jsem se bez zábran, a nemohu tvrdit, že bych se po úctyhodném výkonu cítil lip. Má situace se ještě zhoršila, když se na moři začaly objevovat hrozivě vysoké vlny. Dostavila se mořská nemoc a její průběh byl nesmírně těžký. A doktor v nedohlednu. Úpěl jsem a vzdychal a krmil rybičky. Přitom jsem pouze díky velikosti svého břicha nevypadl z rakve, která se zmítala tu na hřebenech vln, tu ve vodní propasti. Ohrožení se stále stupňovalo a tak jsem rakev neprodyšně uzavřel víkem, aby na mne alespoň ustavičně necákala slaná voda. Ocitl jsem se v naprosté tmě a naslouchal hukotu oceánu. Ani nevím, jak je možné, že jsem za této situace usnul. Také si netroufám odhadnout, jak dlouho jsem spal. Snad den, možná i týden. Jisté je, že se to nikdy nedozvím. Toto nejisté údobí prostě musím ze svého života škrtnout. Ani jediný sen mi neutkvěl v paměti. Prostě jsem v té době nežil a i má pozdější návštěva u známého hypnotizéra nebyla k ničemu. Rozpomněl jsem se na čtyři minulé životy, ale o cestě v rakvi jsem nenabyl žádné vědomosti.
22. ZEMĚ NA OBZORU
Probudil jsem se hladem. Na tom nebylo nic divného, protože se mi to stává často. Ještě neotevřu oči a už se vrhám na jídlo, které leží v blízkosti postele. Jako dítě jsem dokonce začal okusovat plyšového medvídka.
V rakvi samozřejmě nebyla postel, noční stolek, ani lednička. Nejprve jsem se zbavil tmy, když se mi podařilo nad hlavou trochu nadzvednout víko. Pochopitelně za cenu pěti, nebo šesti boulí. Možná i sedmi.
Zjistil jsem, že se moře poněkud uklidnilo. Rakev klouzala po hladině jako indiánská kánoe a směřovala kdoví kam. Z mraků se pokoušelo vyjuknout slunce. Bylo to fantasticky krásné, jenomže mě mučil hlad a žízeň.
Řešení této situace bylo v nedohlednu a potravu z moře jsem si vzít nedovedl. Budoucnost se mi jevila jako nesmírně temná, navzdory vycházejícímu slunci. Na tom nemohly nic změnit ani rakvářovy peníze.
Svou zlost jsem spravedlivě dělil mezi nepříznivé okolnosti a svou trestuhodnou žravost. Kdybych se dovedl ovládat, mohl jsem mít potraviny ještě na několik dnů. Ale to se nedalo vzít zpátky. V žaludku mi kručelo tak silně, že to znělo jako lodní siréna. Jestli mě zaznamenají piráti, budu to mít spočítané! Ale takové očekávání by bylo přece jen trochu přehnané. Piráti se nalézali bůhví kde a přijatelná pevnina rovněž.
V náladě, která naprosto neodpovídala teplému počasí, panujícímu kolem, jsem znovu zavřel oči a pokusil se usnout. Šlo mi to těžko, protože hladový člověk má docela jiné myšlenky. Teprve, když jsem se přesvědčil, že se mi určitě bude zdát o bramborovém salátu a vepřovém řízku, se dostavil úspěch. Až na to, že se mi zdálo o tom, jak stojím po kolena v hnoji a střílím na hejno labutí. Smůla se zkrátka na mne přilepila a zřejmě se nehodlala pustit. Další sen nebyl o nic lepší.

Měl jsem v něm prasečí hlavu a míchal jsem švestková povidla. Na podlaze u nohou se mi mrskal veliký kapr a smrkal do hedvábného šátku. Hodiny ukazovaly za pět minut dvacetdevět.
Za těchto okolností bylo rozumné probudit se, i když do hladového dne. Brzy mnou hlad začal cloumat a já jsem nemohl myslet na nic jiného, než na pamlsky. Představoval jsem si nejchutnější sousta, jaká jsem kdy pozřel, ale všechno byly jen zoufalé představy. Ve skutečnosti jsem mohl doufat jen v to, že začnu okusovat umělecky hodnotnou rakev!
S maximálním úsilím jsem se posadil na dně a pokusil se o pohled na širý oceán. V tom jsem vykulil oči a stěží potlačil radostný výkřik. Pak jsem ho už více nepotlačoval a zařičel jsem bezmezným nadšením. Spatřil jsem totiž ostrov plný zelených stromů.
"Pozor!" ozval se záhy ve mně pochybovačný hlas, "co když je to pouhý přelud? Fáta morgana? Z hladu vidím štědrý dar přírody a neoprávněně se raduji!" Štípl jsem se bolestivě do tváře a znovu vytřeštil oči. Mamá sláva, zelený ostrov tam byl stále. Není divu, že se mě zmocnil optimismus! Jsem zachráněn!" radoval jsem se, "za chvíli se nabaštím a napiji. Svět bude opět krásný, ba líbezný!"
Hned jsem se trochu zastyděl, že se jídlo a pití stalo alfou i omegou mého života, ale vyvrátit se to nedalo. Dokonce jsem při pohledu na ostrov začal slintat, jako čokl akademika Pavlova. Navíc jsem úplně odklopil víko a začal rukama veslovat ke stolu hojností. Z hrdla se mi přitom linula píseň "O posvícení všechno voní, tak jako v apatyce." Bylo mi neskonale blaze.
23. PÁTEK MEZI OŘECHY
Brzy jsem zjistil, že jsem možnosti líbezně vypadajícího ostrova přece jen poněkud přecenil. Vlastně hodně. Přistál jsem na pověstném Ořechovém ostrově, ještě v minulém století nevlídném skalisku, plném hadů a ještěrek. To se změnilo, když zde ztroskotala jakási loď s ořechy. Zatím co trosečníky zahubili jedovatí hadi, ořechy se tu znamenitě ujaly a rozšířily. Ostrov se záhy pokryl bujným ořeším, které si brzy vyžádalo krutou daň mezi původními obyvateli. Aromatické listí ořechovníků zlikvidovalo veškerý hmyz a ještěrky tak přišly o svou potravu. Krátce na to pošli hladem i hadi, až do té doby si pochutnávající na ještěrkách. Zůstaly zde jen ořechy a pro nic jiného nebylo místo. Monokultura vše zničila a ořechovníky vytvořily nádherný, ale také nebezpečný buš, jehož jedovatá zeleň varovala vetřelce.
Pochopil jsem to velice brzy. Vlastně ihned, když jsem na ostrov vstoupil. Bylo mi jasné, že mě tady žádná selanka nečeká.
Přesto došlo k překvapení v podobě starého vousatého muže, který vystoupil z křovin. Vypadal jako Jan Křtitel. Byl neozbrojen, protože tady by mu byla zbraň dobrá leda k sestřelování ořechů.
"Vítám tě, Pátku," pravil, "čekám na tebe celá desetiletí. Jsem místní Robinson a zachoval jsem si život pouze díky své fantazii. I ty ji máš rovněž, jelikož jsi připlul v rakvi. To se obvykle nestává."
Klidně jsem to připustil. Neslušelo se, abych pobyt v tak podivném prostředí zahájil hádkou. Navíc jsem člověk klidný a mírumilovný.
Řádně jsem se představil a čekal jsem, že se zachová obdobně. Mýlil jsem se. Trval na Robinsonovi a mě to bylo celkem jedno. Robinson je docela pěkné jméno. I když znám i lepší. Například Miloslav. Přestože mi řada institucí píše Miroslav. Pokud k tomu připojí i slušný honorář, nevznáším námitky. Teď jsem se tedy stal Pátkem a následoval jsem svého Robinsona do nitra ostrova.
Vousáč se tvářil nesmírně sebevědomě. "Na tomto ostrově se nedá přežít," řekl, "ale já jsem to dokázal po celá desetiletí. Jedině díky mé bezbřehé fantazii a zásluhou výjimečného kuchařského talentu. Jiný trosečník by při ořechové dietě zahynul během několika týdnů, ale já jsem věděl, jak na to. Vymyslel jsem přes tisíc ořechových jídel, které se od sebe chuťově značně liší. Slibuji ti, Pátku, že se budeš rozkoší olizovat. Dovedu dělat ořechové knedlíky s různými omáčkami. Svedu i pizzu či makaróny. Dělám z ořechů maso, od skutečného téměř k nerozeznání. O různých moučnících ani nemluvím."
Hleděl jsem na něho se značnou nedůvěrou, takže se téměř hrozivě zakabonil. "Nevěříš, co," zachrčel, "myslíš, že se vytahuju! Ale brzy se přesvědčíš o opaku! Poznáš, že jsem nejlepší kuchař na světě. A také jedině já mohu zachránit tvůj život. Beze mne bys na tomto ostrově zahynul, jako desítky jiných před tebou. Samozřejmě by ses mohl pokusit odplout na ořechových kmenech. Ale tím způsobem si ještě nikdo život nezachránil. Moře je plné žraloků a jiných hladových potvor. Musíš si uvědomit, že jsi na mě zcela závislý. Budu tě zásobovat chutnou stravou a požaduji za to jen jediné!"
Učinil dramatickou pauzu a potom pravil. "Chci jenom jeden umělecký předmět, tu krásnou rakev, ve které jsi sem připlul! Až mě andělé povolají k sobě, a to již nebude dlouho trvat, vložíš mě do toho skvostného a vznešeného futrálu a zahrabeš do písku na pobřeží. Nechci být pohozen jako nějaký otrapa, naše rodina si na parádní funusy vždycky potrpěla."
"To chápu," přikývl jsem, "aleje tu jeden problém. Ta rakev nepatří mě, nýbrž generálovi Garinčovi z Filipín. Ten na ní už nedočkavě čeká."
"V tom případě se nedočká," ujistil mě, "a ani nemůže. Ty, ani rakev se odsud nikdy nedostanete. Ořechový ostrov je konečná stanice pro každého trosečníka. Ale ty máš štěstí! Za mizernou rakev tě nejen budu krmit, ale naučím tě i vařit! Tak obstojíš i po mé smrti!"
24. KUCHAŘ A VRAH
Robinson nijak nepřeháněl. Zamilován do svého umění, vyráběl, nebo spíš vytvářel pozoruhodná jídla. Uctil mě ořechovými knedlíky s ořechovým zelím a ořechovým vepřovým. Trochu to sice připomínalo vánoční cukroví, stejně jako ořechové placky s ořechovými škvarky.
Zcela bezkonkurenční však byly Robinsonovy nápoje. Od pálenky přes ořechový likér až po vína a pivo. Prvotřídní

kvalita. Také polévka z ořechového listí a zákusky z mízy snesly jakékoliv srovnání.
Když jsem vyzvídal, jak se Robinson naučil tak báječně vařit a kam si zašel pro inspiraci, poněkud se zasmušil.
"Ukojím tvou zvědavost, Pátku, i když s největší pravděpodobností ztratím tvé sympatie. Ale nešť! Patřil jsem mezi stovku uznávaných playboyů a také jsem byl distributorem heroinu. Ten jsem dodával celé řadě filmových hvězd mimo jiné i božské Marilyn Monroeové. Její manžel Arthur Miller mě k vůli tomu asi šestkrát zfackoval. Jsem povahy mstivé a tak jsem světově proslulou plavovlásku svedl. Vznikla láska jako trám a Marilyn se kvůli mě hodlala rozvést. Arthur Miller chtěl skočit do jezera plného aligátorů, ale mne tím neobměkčil. Považoval jsem ho za bezvýznamného pisálka, který se do této situace dostal vlastní vinou. Avšak k drastickému rozuzlení nedošlo. Zjistil jsem totiž, že nejsem jediným milencem nádherné hvězdy. Chodila s dalšími osmi muži a jedním z nich byl prezident Kennedy. Až do této chvíle jsem proti němu nic neměl. Teď jsem však začal žárlit jako šílenec. Rozhodl jsem se, že prezidenta zabiji, což jsem také nelítostně provedl."
"A co Lee Oswald?" zeptal jsem se, "četl jsem, že vrahem byl on." Robinson se srdečně rozesmál. "Pouhá nastrčená figurka!" vysvětlil mi, "a ani nevím, proč ho F.B.I. potřebovala do atentátu namočit. Prostý člověk do vysoké politiky nevidí. Mne samozřejmě F.B.I. lapila a uvažovala o mé likvidaci. Pak se rozhodla jinak. Ve vší tajnosti mě odvezla na tento ostrov Smrti. Předpokládala, že zde bídně zahynu. Jenomže já nejsem běžný, nepřizpůsobivý člověk. Už jako playboy jsem rád vařil a tak jsem se chytil příležitosti. Z jednotvárné a deprimující stravy jsem dokázal vyrábět pokrmy, které snesou jakékoliv měřítko. Zachránil jsem se a při životě udržím i tebe!"
"Jsem vrah," řekl, "ale svého činu nelituji. Kennedy si měl hledět světového míru a ne paní Millerové. Vlastně ho měl zastřelit pan dramatik, ale ten se k tomu neměl. Na mne si troufl, ale prezident byl pro něho příliš veliké sousto. Proto je mi souzeno být pohřben v tvé rakvi. Když šiji tak prohlížím, málem se na ten smutný okamžik těším. Doufám, že mě pohrbíš dostatečně hluboko a nad mým hrobem zapěješ nějakou dojemnou píseň. Třeba tu "Blíž k tobě, Bože můj." Při té vždycky slzím, tak si dej záležet!"
Slíbil jsem mu to, ačkoliv při mém zpěvu by patrně neslzel. Nikdy jsem nepatřil k výtečným pěvcům. Učitelé zpěvu se domnívali, že se snažím rozveselit třídu a snižovali mě známky z mravů. Robinson to naštěstí nevěděl a nebyl důvod mu kazit náladu. Své si odpykal, tak se slušelo ho zbytečně nepopuzovat. Kdoví, jestli by neztratil chuť k vaření a nezačal mi kazit jídla! Ale toho by patrně nebyl schopen.
"Po mé smrti to nebudeš mít lehké," upozornil mě, "ale nechám ti tu nějaké polotovary a dostatek pití. Víc pro tebe udělat nemohu!"
25. ROBINSONŮV KONEC
Jinak bylo na Ořechovém ostrově docela pěkně. Přijatelné počasí, čerstvý vzduch a všude plno zeleně. Hukot oceánu uklidňoval duši a blahodárně působil na nervy.
Až jednou přece jen nastala krutá bouře. Vichr zvedl vlny nebývalé vysoko a obrovské jazyky slané vody olizovaly místa, vodě jindy značně vzdálená. Tak se stalo, že spláchly do moře i vzácnou vyřezávanou rakev. Než jsme to zjistili, bylo na záchranu už pozdě. Robinson plakal jako malé dítě, ba ještě víc. Plakal jako celá mateřská školka.
"Teprve nyní vidím," křičel hystericky, "jak ohavného zločinu jsem se dopustil! Pán Bůh mě chce potrestat tím, že mi odepírá pohřeb v rakvi! Běda mě, hříšnému!"
Pak jsme spatřili rakev, houpající se na vlnách, které ji vynášely prudce vzhůru a zase ji nechaly padat do propasti. Nebylo to daleko od břehu, takže Robinson dostal šílený nápad.
"Jsem dobrý plavec," zavolal, "a vyhrál jsem několik prestižních závodů. Nyní jsem sice stařec, ale pokusím se o nemožné. Buď se rakve zmocním, nebo se oceán zmocní mne!"
Pravděpodobnější bylo to druhé, ale jeho úmysl se mi nepodařilo zvrátit ani řadou trefných argumentů. Robinson mě odstrčil a vrhl se do oceánu. Pokusil se přiblížit k rakvi, ale to bylo všechno. Záhy zmizel v hlubinách a více jsem ho nespatřil.
Postavil jsem se do pozoru a začal tklivě pět "Blíž k tobě, Bože můj." Přitom jsem si s ulehčením uvědomil, že nemusím kopat hrob, vršit mohylu, ani sbíjet kříž z ořechového dřeva. Byla to sice tragédie, ale vyšel jsem z ní náramně dobře. Až jsem z toho měl výčitky svědomí. Abych je utlumil, přidal jsem ještě píseň "Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená."
Pak bylo na čase odstoupit od moře, abych také neskončil v jeho bezedných hlubinách. Nad mým hrobem by neměl kdo zazpívat.
Vítr sílil a všude bylo nebezpečno. Zavřel jsem oči a schoval se za velkým kamenem. Slyšel jsem praskot dřeva a pády stromů, které nedovedly vzdorovat živlům. Ani trochu mě to nebavilo.
"Co si tady počnu?" napadlo mě, "kdo mě teď nasytí a napojí? Čeká mě těžký život!"
Nemýlil jsem se. Jedna z poletujících větví mě udeřila do hlavy a v tu ránu jsem upadl do bezvědomí. Patrně to bylo to nejlepší, co mě mohlo potkat.
Procitl jsem, až když bylo po všem. Nebe bylo modré, vichr se utišil. Jen polámané stromy a zem posetá ořechy svědčily o hrůzách, které se zde udaly. Hlava mě bolela, takže jsem zprvu nechápal, co se vlastně stalo. Pak jsem se na vše rozpomněl. Vzpomněl jsem si, že Robinson zahynul v moři a začal jsem si znovu prozpěvovat "Blíž k tobě, Bože můj." Zpěv mi pomáhal najít duševní rovnováhu a tak jsem přešel na světský repertoár. Zpíval jsem "Ptáčka jarabáčka" a "Já mám holku od Odkolků." S hlasem jsem na tom nebyl nejhůř. Pobyt u moře mi v tomto směru svědčil. Ale co s hlasem na opuštěném ostrově? Zpěvem se tady rozhodně neuživím!
Hlava nepřestávala bolet a prášky proti bolestem nebyly po ruce. Všude se válely tisíce a možná miliony ořechů, které se mi už od pohledu protivily. Představa, že se jimi budu celé měsíce a roky cpát, mě přiváděla k šílenství.
26, VRÁTILA SE
Z každé prekérní situace musí být nějaké východisko. Pochopitelně nehovořím o optimálním řešení, ale o nouzových východech. Jeden z nich jsem intenzívně hledal. Uvědomoval jsem si, že další setrvání na ostrově by bylo

sebevraždou. Bez kuchaře Robinsona bych se brzy ocitl totálně na dně. Brzy bych se na ořech nedovedl ani podívat a absence jiné potravy je naprostá.
Takže jsem dostal připitomělý nápad znovu se pokusit o zhotovení voru. Byl to akt zoufalství. Jestliže se můj vor rozpadl na vlídně plynoucí řece, proč by měl obstát na divokém moři? V oceánu nejsou také snesitelní gaviálové, ale proslulí bílí žraloci, kteří by se se mnou určitě nemazlili.
Ale na druhé straně se nabízela spousta polomového dřeva. A bylo pravé ořechové! Nemohl jsem váhat! Nejsem sice příliš šikovný, ale musím se o řádné plavidlo alespoň pokusit! Nemám totiž zapotřebí zbláznit se na nepřátelském ostrově. Kdo to taky kdy slyšel, aby Pátek zastal Robinsona?
Rozhodl jsem se, ale do práce se mi nechtělo. Bylo příliš horko a začal jsem se nepříjemně potit. Vytáhl jsem ze sklípku baňku ořechového likéru a smočil jsem v něm jazyk. Alkohol měl výtečnou chuť a ve sklípku ho byla kvanta. Sklípek sousedil s chatou, kterou nám sebrala bouře. Zdemolovala i Robinsonovu kuchyň. Nezůstala z ní ani kvedlačka.
Tak jsem alespoň vychutnával kvalitní nápoj. Lehl jsem si do stínu a zažíval chvíle rozkoše. Práci jsem odložil na příští den. Do rána jsem se chtěl psychicky zocelit. Také je třeba vše důkladně naplánovat, neboť jak říkají Japonci, práce kvapná, málo platná!
Vypil jsem baňku a usnul pod širým nebem. Jinde to ani nebylo možné. Na jiných ostrovech, kde se to hemží šelmami, by se mnou byl patrně konec. Něco by mě rozsápalo, nebo alespoň uštklo. Na Ořechovém ostrově jsem vyvázl s pouhou kocovinou.
Ale stejně to nebylo příjemné. Nikdy jsem nesouhlasil s Vítězslavem Nezvalem, který vložil svým hrdinům do úst větu "Ať žije krása kocoviny!" Což ovšem není podstatné.
Potácel jsem se mezi vyvrácenými kmeny, zakopával o polámané větve a podrážkami drtil spoustu popadaných plodů. Posléze jsem měl všeho dost a řekl jsem si, že s prací na voru začnu až následujícího dne. Moc jsem tomu ovšem nevěřil, protože to znamenalo odtahat spoustu dřeva až do míst, kde ostrov olizuje lačný oceán, který se sápe na vše, co se ocitne v jeho blízkosti. Budou to hotové galeje a ze mne rozhodně nečišela nemístná sebedůvěra.
Představoval jsem si průběh práce a stále víc jsem propadal pesimismu, ba přímo beznaději. Nakonec jsem se alespoň vydal k moři, abych si vymezil budoucí pracoviště. Hledal jsem nejvhodnější místo pro výrobu voru. Projevil jsem se tak jako člověk, který valnou část svého života prožil v zemi s plánovaným hospodářstvím.
"Je to šílenství," vzdychl jsem, "ale pokusit se o to musím! Lépe se nechat sežrat žraloky, než se do konce života živit ořechy! Koneckonců, říká se, že odvážnému štěstí přeje a já odvahou doslova hýřím!"
Trochu jsem si samozřejmě fandil, ale právě v tom vězí úspěchy četných sportovců. Také já jsem se kdysi dovedl vyhecovat a díky svým morálně volním vlastnostem jsem dokázal skočit do výšky devadesát centimetrů. Při pokusu o rekordní metr jsem si vykloubil nohu a po uzdravení jsem se již ke skoku vysokému nevrátil. Ale léta sportování jsou nenávratně pryč.
Při vzpomínce na bujaré mládí mi poněkud zvlhly oči a tak jsem je sentimentálně upřel na ocelově šedou hladinu oceánu. Vzápětí jsem překvapeně a zároveň nadšeně vykřikl. Jak by také ne! Spatní jsem svou nádhernou, umělecky hodnotnou rakev, kterou nevyzpytatelné mořské proudy dopravily zpět k pobřeží Ořechového ostrova.
27. ALKOHOLIK, ZMÍTANÝ OCEÁNEM
Při pohledu na rakev do mne vjela téměř zázračná energie. Vběhl jsem na mělčinu a vytáhl svůj majetek na břeh a hezky daleko, aby mi ho oceán zase nevyrval.
"Ale co když v noci zase dojde opět k zhoršení počasí?" zeptal jsem se znepokojeně, "nejlepší bude, když odpluji ihned! Jen co do rakve nanosím zásoby!"
Okamžitě jsem s tím začal, přičemž jsem si nepočínal příliš prozíravě. Bylo třeba si pečlivě vybrat, avšak má volba se ukázala povážlivě jednostranná. Opominul jsem ořechový chléb, přehlédl ořechové placky a vyhnul se i ořechové kaši. Zato jsem začal do rakve nosit ořechový likér, pálenku a pokud zbývalo místo i víno. Za chvíli byla truhla plná alkoholu, takže jsem měl co dělat, abych se do ní vměstnal. Vyplul jsem ve velice stísněných podmínkách.
Nálada však byla mimořádně dobrá. Až na to, že o sobě stále dávala vědět dosud nepřekonaná kocovina. Naštěstí, lék nebyl daleko. Můj dědeček, široko daleko uznávaný alkoholik, s oblibou říkával."Čím sis žaludek pokazil, tím si ho musíš napravit," a v praxi to také dokazoval.
Proto jsem sáhl po baňce ořechového likéru a dlouze jsem se z ní napil. Dědeček měl absolutní pravdu. Kocovina zmizela a já jsem se cítil jako znovuzrozený. Po dalším doušku jsem se hlasitě rozesmál. Po třetím loknutí se mi zachtělo zpěvu. Začal jsem v paměti lovit námořnické písně, které jsem kdysi, ještě jako hubený hošík, zpíval ve vodáckém skautském oddílu. Prožíval jsem to tak silně, že jsem při zpěvu verše "Vládní škuner cestu naší zkřížil, vícekrát se k břehu nepřiblížil! málem vypadl z rakve. Otřáslo to se mnou natolik, že jsem prozíravě přešel k mírumilovnějšímu repertoáru. Zpíval jsem přibližně dvě hodiny a po dalším napití jsem znovu hluboce usnul. Dost možná, že jsem zpíval ze spaní, protože jsem se probudil s pocitem neuhasitelné žízně. To byl ovšem pouze první dojem.
Žízeň se dala uhasit poměrně snadno. Stačilo sáhnout po další dávce ořechového likéru a znovu mi bylo do zpěvu. Nikdy jsem si nemyslel, zeje možné cítit se v rakvi tak znamenitě.
Prožíval jsem jedno z nejhezčích údobí svého života. Optimismus mnou doslova cloumal. Kdybych měl v rakvi garmošku, určitě bych si zazpíval i častušky. Zdálo se mi, že mám hlas vylepšený mořem a zpívám jako Italové.
Řadu dnů jsem pouze pil a spal. Pak mě to přece jen začalo zmáhat, ale nijak mě to nezarazilo. Únavu jsem zaplašoval dalším pitím, ba přímo chlastem. Stával se ze mě alkoholik, což se záhy plně projevilo a to tak, že se to nedalo oddiskutovat. Když jsem se rozverně vyklonil z rakve, naskytl se mi nezvyklý pohled. Kolem plavidla kroužili žraloci s krysími hlavami a chobotnice, vypadající jako pavouci. Přiznám se, že to se mnou silně zacloumalo.
"Delirium tremens!" zaúpěl jsem, "jestli ty bestie vlezou ke mě do rakve, tak se smíchy neudržím. Co se dá proti tomu dělat? Což si zazpívat nějakou sokolskou píseň? Sokolové bývali borci a abstinenti! Hráz proti hnusnému alkoholu!"

Spustil jsem "Lví silou, vzletem sokolím" a hned na to "Spějme dál za sokolským praporem." Zapůsobilo to. Žraloci s krysími hlavami zmizeli v hlubinách a chobotnice se rozplynuly. Oddechl jsem si a ze setrvačnosti jsem zapěl všechny sloky písně "Šestého července na strahovských hradbách."
Delirium tremens bylo definitivně pryč. "Ale co teď?" zabědoval jsem, "abstinovat nedokážu a když budu nasávat, objeví se přeludy znova! Cožpak není žádné rozumné a schůdné řešení?"
Samozřejmě se našlo. Uvědomil jsem si, že není nutné vyklánět se z rakve a šmejdit očima po vodě. Zaklapl jsem víko a natáhl se po baňce pálenky. Záhy mnou projelo příjemné teplo a já jsem se cítil v naprostém bezpečí.
28. PAŠERÁKEM SNADNO A RYCHLE
Delirium tremens se opakovalo ještě třikrát, takže jsem si začínal zvykat. Když je člověk dlouho sám, s povděkem přijme i společnost oblud, nestvůr i rozličných fujtajblů. Neříkám, že to bylo svrchovaně příjemné. Když se do rakve neodbytně drali pavouci a myši trpící slintavkou, snažil jsem seje odehnat. Ale abych se kvůli tomu vzdal Robinsonových lihovin, to mě ani nenapadlo.
Všechno však má svůj konec. Právě když jsem dopíjel poslední zbytky zásob, narazila rakev na břeh tak prudce, že jsem málem vypadl. Považoval jsem to za další přelud, ale o nic takového nešlo. Zkrátka jsem dorazil k cíli.
Byl jsem zvědav, v které zemi obdržím politický azyl. Doufal jsem, že to nebude Thajsko, jinak jsem byl ochoten vzít cokoliv. Ačkoliv takové Borneo, se svými proslulými lidožrouty, by mi příliš nesedělo. Jenomže to už sotva ovlivním.
Ležel jsem na dně rakve a čekal. Brzy se ozvaly rázné kroky a drsné hlasy. Pak se nad rakví sklonili dva muži v uniformách. Jeden z nich pronikavě zapískal na píšťalu. Přiběhlo několik dalších. Zírali na mě a vzrušeně se dohadovali. Rád bych se do jejich hovoru vmísil, ale byl jsem totálně namol. Pročež jsem raději usnul!
Pravděpodobně to bylo nejlepší řešení. Probudil jsem se v zadržovací cele vedle strážnice. Chvíli jsem tam lezl po čtyřech a vydával mlaskavé zvuky. Pak jsem začal lomcovat mřížemi a jeden ze strážmistrů si mě všiml.
"Jste schopen výslechu?" zeptal se mě, "jestli můžete pouze mlaskat, dejte si ještě šlofíka!"
Pokusil jsem se ze sebe udělat hrdinu, a dal jsem najevo svou naprostou připravenost. Nebylo mi uvěřeno a tak pro jistotu chrstl na mne strážný kbelík špinavé vody. Pak mne nakopl a za límec mě odtáhl mezi své kolegy.
Ti na mne pobaveně zírali a někteří se plácali do stehen. Velitel se popadal za břicho, jako by četl mou povídku.
"Vy vypadáte!" ušklíbl se posléze, "jste zřejmě beznadějný alkoholik. Je neuvěřitelné, jaká individua využívá Dlouhá ruka k pašování heroinu!"
Samozřejmě jsem nic nechápal. Nejméně ze všeho nařčení z pašování heroinu. Rázně jsem protestoval a představil se svým pravým jménem. Také jsem začal vypočítávat tituly svých znamenitých románů. Vůbec je to nezajímalo.
"Podle nás se jmenujete Kozičkin," pravil velitel, "a jste Rus, žijící v Portugalsku. Policie celého světa vás zná jako světoběžníka, který prodává dámské vložky. Ale nyní se potvrdilo podezření, že také pašujete heroin. Našli jsme ho v dvojitém dně vašeho originálního plavidla."
"Plavidlo není moje," bránil jsem se, "ale generála Garinči. Je to vzácný výrobek rakváře z Thajska a já jsem ho měl pouze doručit na Filipíny. Kde jsem, prosím pěkně nyní?"
"Na Filipínách," sdělil mi velitel, "a zůstanete zde patrně do konce života. Za vaši zločinnou činnost vás buď pověsíme, nebo budete uvržen do vězení, odkud živý nevyjdete."
"A co generál Garinčo?" vykřikl jsem, "snad nechcete tvrdit, že toho člověka vůbec neznáte?"
"Známe," řekl klidně, "ale máte smůlu, protože tento šéf narkomafie byl před týdnem zastřelen. Kdyby jste se neflákal a připlul na Filipíny včas, vaše rakev by se mu určitě hodila. Kdo ví, v čem ho zahrabali do země!"
Strážní se znovu rozchechtali a já jsem tušil, že to se mnou nevypadá nejlíp. Nikdy bych si nepomyslil, že se mnou na Filipínách bude zacházeno tak tvrdě!
29. NELÍTOSTNĚ OPEROVÁN
Bylo mi jako člověku, který vstoupil do rašeliniště a nyní se propadá do hlubin. Nikdo mi nepopřál sluchu, všichni mě jen nesmyslně obviňovali. Nebyl jsem Švandrlík, ale Kozičkin. Dokonce Ivan Ivanovic. Až jsem z toho dostal žlučníkový záchvat. Snad v tom hrála roli i předchozí špatná životospráva, ale to není podstatné. Válel jsem se po zemi a kvičel jako vylekaný vepřík. Strážné to asi po dvou hodinách začalo silně znervózňovat. Nakonec ve svém vlastním zájmu zavolali léčitele, který bydlel v sousedství. Byl to chlap a nenáviděl Rusy.
"Jediný slušný Rus byl Dostojevskij," řekl, když mě spatní, "ale to mám z druhé ruky, takže tomu nemusím věřit. Vy, Kozičkine, moc sympaticky nevypadáte. Řekli mi, že jste zločinec a my, léčitelé, jsme neskládali Hippokratovu přísahu. Mohu vás tedy dost nepříjemně překvapit."
Normálně by mě to dost vyděsilo, ale můj stav žádné další emoce nepřipouštěl. "Dělej, co umíš, lapiduchu," zavrčel jsem namáhavě, "letěl jsem si upevnit zdraví, ale teď mě Filipíny mohou být ukradený! Je to nejhnusnější zem, jakou jsem kdy navštívil!"
To jsem přehnal, ale naštěstí jen v jazyce českém. Léčitel nerozuměl ani slovo a tak se jeho pochopitelný hněv nezvětšil. Ponuře, ba přímo zavile, se pustil do plnění svých povinností. Položil si mě naznak, cosi zamumlal a vyhrnul si rukávy.
"To mě to ani neumrtvíte?" za vřeštěl jsem, "pokud nejste léčitelem první kategorie, nemám k vám důvěru! Kdybyste se alespoň modlil!"
"Držte hubu, Kozičkine," poradil mě a zlověstně se přitom ušklíbl, "a pamatujte si, že o vaší důvěru ani trochu nestojím. Vůbec bych se nedivil, kdybych z vašeho břicha vytahal igelitové sáčky, naplněné heroinem!"
"Já ano," vydechl jsem, "spíše si myslím, že ze mne vytaháte ořechové těsto!"
Ani se nepodivil. Jako by takové věci tahal lidem z břicha zcela běžně. Soustředil se a pak se na mne zuřivě vrhnul. Strčil do mne ruce téměř současně a hmatal ve mně, jako slepec v ošatce brambor. Prožíval jsem okamžiky bolestné hrůzy. Cítil jsem, že si pohrává mými orgány, jako by chtěl v mém těle způsobit naprostý zmatek. Konečně obě ruce,

patřičně zakrvácené, opět vytáhl. V jedné hrsti třímal žlučník plný kamínků, v druhé slepé střevo. Ačkoliv se mi v této chvíli znatelně ulevilo, omdlel jsem jako špalek.
"Nic nevydržíš, Kozičkine," slyšel jsem, jakoby ze sna, "ještě se ti podívám na střeva."
Nezmohl jsem se na protest a on opět začal úřadovat. Jeho mumlání mi silně šlo na nervy, ale netroufal jsem si ho okřiknout. Také čvachtání střev pod jeho rukama mi nedělalo dobře. Tím spíš, že kruté bolesti dávno polevily.
Konečně vytáhl zkrvavené pařáty, ale nic v nich netřímal.
"Chtěl jsem vám zkrátit střeva o pět až šest metrů," svěřoval se, "protože by jimi potrava mnohem rychleji prolétla a vy byste tolik netloustl. Jenomže bych se dopustil morálního přestupku. Zkracovat střeva smějí na Filipínách jen opravdoví léčitelé."
Zacloumala mnou náhlá zimnice. "Počkat," vykřikl jsem, "chcete tím naznačit, že jste pouhý laik bez léčitelského oprávnění? Kde jste, člověče, sebral tu neobyčejnou drzost hrabat se mi ve vnitřnostech? Jak jste si mohl dovolit odebrat mi žlučník a slepé střevo?"
Mé námitky se ho nijak nedotkly. "Milý Kozičkine," usmál se sebevědomě, "Jsem vrátným u léčitele Holanda. Ten vám klidně vymění srdce nebo slezinu a stačí mu na to jedna ruka. Je to velká léčitelská osobnost, jakou by si nikdo netroufl obtěžovat kvůli nějakému pašerákovi drog. Ale jak jste jistě slyšel, operaci žlučníku nebo slepého střeva svede ve špitále každý vrátný. Takže mám pro váš případ tu nejlepší kvalifikaci!"
30. NOVÉ NEBEZPEČÍ NA OBZORU
Dařilo se mi skvěle. Jenomže žádný erár na světě nemá zájem někoho zbůhdarma živit. Ani ten na Filipínách. Prostě jsem byl, co by Ivan Ivanovic Kozičkin, odvezen k soudu. Moc se tam se mnou nepárali a odsoudili mě na doživotí.
Vyhrožoval jsem jim,, že o tomto bezpráví napíši samotnému Jelcinovi, ale vůbec je to nezajímalo. Dokonce předstírali, že žádného Jelcina neznají. Naložili mě do auta a odváželi mě někam, kde jsem měl bídně shnít ve špíně a mezi hladovými krysami. Ani trochu mě to netěšilo.
Do věznice jsme však nedojeli. Postaralo se o to několik ozbrojených mužů, kteří nás přepadli velice profesionálním způsobem. Strážné zastřelili a mě poručili, abych přesedl do jejich vozu, což jsem s radostí učinil. Nevadilo mi ani,.když mi zavázali oči, takže jsem nemohl sledovat půvabnou filipínskou krajinu. Neviděl jsem faunu, flóru ani architektonické skvosty. Pokusil jsem se s únosci vyjednávat, leč marně. Buďmi nerozuměli, nebo šlo o lidi chorobně mlčenlivé. Takže jsem se začal neskonale nudit a přemýšlet o hloupostech. Také jsem jen tak, pro překonání dlouhé chvíle, odhadoval přesný čas a pak jsem počítal drncnutí našeho vozidla. Několikrát jsem si přitom málem překousl jazyk. Právě, když jsem si začal potichu prozpěvovat, se auto zastavilo. Vystoupili jsme a jeden z únosců osvobodil mé oči ze zajetí protivné tmy.
Když jsem se poněkud rozkoukal, zjistil jsem, že přecházíme sešlý dřevěný můstek, překlenující úzkou řeku. Směřovali jsme k bílé vile, probleskující z divoké tropické zeleně. Asi jsem se kolíbal příliš neochotně, protože jeden z únosců trochu netrpělivě zavrčel." Rychleji, pane Kozičkine, pan Kozičkin vás očekává."
Tohle chtělo vysvětlení, ale muž se tím rozhodně nemínil obtěžovat. Takže jsme poněkud rychleji vykročili k vile. Vstoupili jsme dovnitř a já jsem mohl pochopit větu, která byla před chvílí vyřčena. Proti mě vykročilo mé dvojče a tvářilo se nadmíru spokojeně.
"Výborně," zatleskalo a poskočilo, "tohle je opravdu gól! Od té doby, co mi dělal dvojníka hrabě Moretti, jsem něco tak podařeného neviděl!"
Trochu jsem sebou cukl. Tak, že to nemohl nepostřehnout.
"Znal jste snad Morettiho?," zeptal se Kozičkin, "setkal jste se s ním?" "To už jsem nestihl," řekl jsem, "ale když ho sežrali žraloci, nosil jsem jeho garderóbu."
"Morettiho je nesmírná škoda," povzdychl, "byl to skvělý člověk a zahynul místo mne. I geniální Sophii Barberro lze totiž obelstít. Přesto jsem rád, že je ta žárlivá potvůrka daleko odtud. Kromě Morettiho zabila dva mé dvojníky. Jednoho otrávila a druhého nechala vhodit do jícnu sopky."
"Vidím," zahučel jsem, "že vaše spotřeba dvojníků je značná."
"Tomu se nedivte," vzal mě za ruku, "každý velký člověk musí mít dvojníka, kterého nastrčí na nejnebezpečnější místo. Dělal to Montgomery a řada jiných. Mě se to osvědčilo mnohokrát a věřím, že i vy zvýšíte mou bezpečnost. Zaplatíte-li to životem, nechť je vám útěchou, že posloužíte dobré věci. Až si nalepíte kozáčky knír, nikdo nás od sebe nerozezná."
Tak jsem přišel k slušivému knír u. Když jsem se podíval do zrcadla, bál jsem se sám sebe.
"Mám dotaz," řekl jsem, když jsem se trochu vzpamatoval, "jaký bude můj plat?"
"Abyste věděl, že jsem velkorysý," usmál se, "neukradnu vám těch deset tisíc dolarů, které jste vyinkasoval za převoz heroinu z Thajska." Jako by vůbec nevěděl, že tento obnos již ukradli jiní.
31. NÁROČNÝ ÚKOL
S obavami jsem čekal na svůj první úkol, při němž mi půjde o život. Dumal jsem nad tím, kdo se mě pokusí utratit, ať už jakýmkoliv způsobem. Chápal jsem, že nemám mnoho šancí. Zkapali jiní, proč bych neměl zkapat já? Šance jsou téměř nulové. Proto jsem nezajásal, když si mě Kozičkin zavolal.
Kupodivu se tvářil dost rozpačitě a přál si se mnou pohovořit o samotě. Ale nezačal hned. Ošíval se, pomlaskával a kroutil si knír. Potom konečně promluvil.
"Příteli," zahučel, "promluvme si jako muž s mužem. Jak jste na tom s potencí? Dovedete ještě ukojit ženu? Máte dost sebevědomí a fungující orgány?"
Tento dotaz mě dost překvapil. "Měl jsem teď velice těžké období," vysvětloval jsem, "neboť jsem byl v rakvi úplně sám. Erotické vyžití nepřipadalo v úvahu. Navíc jsem byl v jednom kuse opilý."
"Ale tato etapa skončila," upozornil mne, "a vy si musíte uvědomit, jak na tom jste. Raději nekličkujte a řekněte mi pravdu, tak jako ji řeknu já vám. Co se mne týče, mívám často výpadky. Někdy to jde a jindy zase nikoliv. Má vzácná

milenka Anna Pavlovna Piseckaja je z toho nesvá a trpí migrénou. To by ale nebylo to nejhorší. Konzultovala problém s význačným sexuologem Trčkinem a ten jí poradil některé sadomasochistické praktiky, zejména pak flagelanství. Trčkina jsem sice nechal zastřelit, ale sídlo už bylo z pytle venku. Anna Pavlovna mě ve své ložnici přijímá s nahajkou v ruce. Pokud se nedostaví zcela patrné vzrušení, bolestivě a nelítostně mě zmrská."
"A to pomůže?" zeptal jsem se.
"Pomůže," přikývl smutně, "každý vědec to potvrdí. Kůže na příslušných partiích se prokrví a dojde k následnému vzrušení. Anna Pavlovna je spokojena, avšak já jsem člověk choulostivý. Pobyt v ložnici Anny Pavlovny je pro mne větším zdrojem utrpení, než rozkoše. Alespoň někdy."
Nechápal jsem, proč se mi svěřuje, ale má zvědavost byla ukojena. "Z toho vyplývá," řekl Kozičkin, "že mě jako dvojník zastoupíte u Anny Pavlovny. Cítím se velice unaven a nemohu podstoupit bolestivé útrapy."
"To přece nejde!" vyjekl jsem, "milenky mají ostříží oči a Anna Pavlovna by záměnu okamžitě poznala."
"Nepozná nic!" ušklíbl se pašerák, "neboť má jedno oko skleněné a na druhém má šedý zákal. Naše podoba je zcela dostatečná."
"Přesto se mi to nelíbí!" zlobil jsem se, "proč mám hrát tak potupnou roli? Proč mám být bit nahajkou?"
"Poslyšte," zamračil se, "chápete vůbec, o co jde? Že je to pro vás pocta? Anna Pavlovna Piseckaja pochází ze slavného bojarského rodu! Její předkové se málem stali cary! A vy se zpěčujete stát se milencem vznešené dámy! Kdo vůbec jste, že zaujímáte takový postoj? Není přece nezbytné, abyste se nechal zbičovat! Stačí, když se projevíte jako roztoužený mladík a Annu Pavlovnu ukojíte!"
"K tomu mi chyběla patřičná porce sebevědomí. Neuměl jsem si představit, že bych se na dámu se skleněným okem dokázal vrhnout a s patřičnou náruživostí ji uspokojit. Z toho vyplývalo, že mám podobnou šanci, jako sám Kozičkin. Otřásl jsem se a oči se zúžily strachem. Ačkoliv jsem byl vytrénován Růžovým Lotosem a americkými feministkami, nechtělo se mi nabírat nové zkušenosti. Ale s Kozičkinem se nedalo rozumně diskutovat. Lpěl na svých představách a nehodlal od nich ustoupit. Vlastně jsem se mu ani nedivil.
32. MILENEC NESMÍ ZKLAMAT!
Osudný večer se nelítostně blížil. Připravoval jsem se svědomitě, abych jako muž nezklamal, jako už v životě kolikrát. Prohlížel jsem si erotické časopisy, díval jsem se na nestydaté filmy na videu a četl rozličné prasečinky. Doufal jsem, že mě to trochu rozparádí, a já se na babu vrhnu jako Tarzan z rodu opů. Nesmím přece připustit, aby mě ta dáma se skleněným okem zmrskala nahajkou!
Snažil jsem se ze všech sil, ale úspěch se nedostavoval. Ačkoliv jsem byl vyspalý, najedený a psychicky nabuzený, obával jsem se konečného výsledku.
Když jsem pak překročil práh ložnice, doslova jsem se zapotácel. Spatřil jsem vyšňořené monstrum, které bylo nejméně tak tlusté, jako já. Zřejmě na sebe vylilo všechny voňavky světa a navěsilo na hrdlo a končetiny několik kilogramů drahokamů. Ačkoliv je možné, že to byla bižuterie. V této věci se nevyznám. Anna Pavlovna mi připomínala nablýskaného dinosaura a také se stejně hrozivě kolíbala.
Neměl jsem daleko k mdlobám, ale vědomí nebylo možno ztratit díky příšernému ataku voňavek. Dusil jsem se a v hrdle mi hrozivě bublalo.
"Ivane Ivanoviči!" zavřeštělo bujně monstrum, "můj milovaný bengálský tygře! Můj sladký divochu a plašiteli mé lhostejnosti! Vrhni se na mě a rozsápej mě! Vznes se až k blankytné obloze, sokole jasný a znič mě svou pekelnou vášní! Zpleň mne bohatýre a rozezvuč ve mně andělské tóny! Proměň se v ohnivý vulkán a zapomeň na veškeré ohledy!"
Vyrážela svou touhu hlasem, který připomínal cosi mezi lodní sirénou a míchačkou na beton. Nepopírám, že mě to zaskočilo.
Stál jsem uprostřed ložnice jako Socha Svobody a rty se mi bázlivě chvěly. Takový atak vášně jsem přeci jen nečekal. Anna Pavlovna vzrušeně ječela a z jejího hrdla vycházely zvuky, připomínající nespoutanou vichřici.
"Ivane Ivanoviči," řičela a skleněné oko svítilo, jako reklama na erotické zboží. "Přibij mě k podlaze jako linoleum! Jestliže nejsi ve formě, pomohu ti! Dobře víš, co dokáže má kozačka nahajka!" popadla obávaný předmět a zatočila jím nad hlavou.
Zachránit mě mohl jen vynikající milenecký výkon, ale na ten jsem neměl ani pomyšlení. Uvažoval jsem spíš o tom, že bych zalezl pod postel, kde by mě slabozraká divoška nemusela najít. Byla by to zoufalá akce, ale nic chytřejšího mě momentálně nenapadlo.
Ale pak se zčistajasna rozletěly dveře a do ložnice vtrhla další osoba ženského pohlaví. Také ona vydatně ječela a vrhla se na Annu Pavlovnu jako tygřice. Ačkoliv bylo v místnosti šero, zdálo se mi, že tu ženštinu odněkud znám. Někoho mi připomínala. Pak jsem nabyl jistoty. Byla to Sophia Barberro. Za léta, co jsme se neviděli, dost ztloustla, takže si nezadala s Annou Pavlovnou. Od dob, kdy se rozhodla udělat ze mne krmivo pro žraloky, také dost zošklivěla. Přesto mi její přítomnost byla milá. Rád jsem viděl, když Annu Pavlovnu povalila na záda a spolkla její skleněné oko. Baba po ní švihla nahajkou a shodila přitom klec s kanárem.
"Jdeme, Ivane Ivanoviči," vzala mě za ruku Sophia, "tento dům neskýtá bezpečí ani pro geroje vašeho typu!"
A táhla mě do bezpečí, o jehož kvalitách jsem si nemohl činit nejmenší iluze.
33. ČERNÁ MAGIE SE PREZENTUJE.
Sophia mě táhla za sebou jako sáňky a stále ševelila sladká slova. Byla do Kozičkina celá paf a ježibabu Annu Pavlovnu měla v úmyslu zlikvidovat.
"Musela jsem ji vyrvat z vašeho objetí!" tvrdila, "netoužím po ničem jiném, než se dotýkat vašeho bohatýrského kníru, který mě tak vzrušuje!"
Okamžitě si tu rozkoš dopřála a bafla mě za nakroucenou atrapu, až jí zůstala v ruce.

"Zrada!" vyjekla vzápětí, "vy nejste Ivan Ivanovic Kozičkin, ale pouhý dvojník! Jak jste mě mohl tak přelstít?"
"Studoval jsem divadelní fakultu," přiznal jsem se, "a použil metody Stanislavského!"
"Za což budete pykat!" zasyčela, zklamaná na nejvyšší míru, "ani netušíte jak!"
"Už jednou jste se snažila mě zavraždit," připomněl jsem jí, "určila jste mě jako vhodný zákusek pro žraloky!" Pohlédla na mne pátravě a po chvíli si vzpomněla.
"Tentokrát si dám pozor, abyste nevyváži!" slíbila mi, "a nic nenechám náhodě. Nechám vás rozporcovat a rozemlít v mlýnku na maso. Pak vás použiji jako potravu pro psy.
Musel jsem uznat, že to nebylo špatně vymyšleno., Jen mi není jasné," řekl jsem, "co proti mě vlastně máte? Plnil jsem přeci úkol, který mi pan Kozičkin svěřil. Nezavdal jsem důvod k jakýmkoliv stížnostem."
"Nemohu strpět," vybuchla, "aby se světem potloukal svědek mé slabosti. Nedokázala jsem se v té chvíli vůbec kontrolovat a dokonce jsem té babě spolkla skleněné oko. Místo, abych je pečlivě ukryla v připraveném váčku. Teď mi je musí vyjmout léčitel Lubu a kdo ví, jestli se nepokusí oka zmocnit!"
"Proč by to dělal?" žasl jsem, "přece nejde o žádný skvost - to oko není ani trochu hezké."
"Není hezké," připustila, "aleje magické. Anna Pavlovna si vyloupla zdravé oko, aby získala skleněné oko po zesnulé Rasputinově milence. O kouzelné moci tohoto oka nemáte ani ponětí, vy ubohý kašpare ze střední Evropy!"
"Jsem kašpar ze střední Evropy," souhlasil jsem, "ale magie mě zajímá již od útlého dětství. Znal jsem hypnotizéra, který během dvou minut uspal kozu!"
"Banální hračičky!" ušklíbla se, "skleněné oko Rasputinovy milenky učiní svou majitelku ďábelsky přitažlivou. Proč si myslíte, že takový skvělý a geniální muž, jakým je Ivan Ivanovic Kozičkin, udržoval milostné styky s tou stoletou tlustou čůzou? Byl očarován, drahoušek! A vy jste z něho navíc chtěl udělat paroháče, nestydo!"
"To bylo jinak milostivá!" vysvětloval jsem, " u žen mě přitahují docela jiné věci, než skleněné oko, byť bylo od Rasputinovy milenky. Já jsem byl ve službě a do ložnice jsem vstoupil nedobrovolně."
Seznámil jsem Sofii s průběhem akce a zdálo se, že mi uvěřila. Zato mi bylo divné, že po magickém oku tak baží. Snad si kvůli němu nechce nechat vyloupnout své vlastní?
"To se uvidí," nevyjádřila se dost přesně, "ale teď je třeba jednat. Obávám se, že oko prozatím pracuje proti mě! Dokud je léčitel Lulu nevyjme z mých útrob, nebudu se cítit bezpečná. Musíme jednat rychle!"
Takže jsem se vydali k léčiteli Lulu. Magické oko se ale postavilo proti našemu záměru. Patrně jeho vinou se zatmělo a vzápětí se strhal bouře. Nevím, co předpovídali synoptici, ale pojednou se pod námi začala chvět země.
"Zemětřesení," zaječela celkem zbytečně Sophie, "ďábel se pokouší nás zničit. Mistr černé magie Rasputin svolal všechny své služebníky!"
34. UPROSTŘED ZEMĚTŘESENÍ
Nepatřím mezi příznivce tak drastických přírodních úkazů. O zemětřeseních, hurikánech a povodních si rád přečtu v novinách, pokud mi k tomu někdo uvaří dobrou kávu. Jinak je to opravdu protivné. Ani Sophie nepřekypovala nadšením. Ječela, kvílela a proklínala zlé duchy. Země před námi i za námi se rozestupovala, pod nohama se nepředstavitelně třásla a vyhazovala nás vzhůru jako trampolína. Kolem nás poletoval písek, kamínky i spršky vod. Občas nám kolem hlavy zasvištěla uražená haluz nebo vyděšený pták. Řeknu rovnou, nic příjemného. Proto jsem také bázlivě pokvikával a úporně funěl. Tohle počasí mi rozhodně nevyhovovalo.
Kdoví, proč jsme se Sophií drželi ustavičně při sobě. Nebylo nic snazšího, než se nechat odvát každý na jinou stranu a zříti se do děr či propastí, které spolu nesousedily. Ale zřejmě se opravdu ve dvou lépe táhne a tak jsme se ustavičně měli na očích. Teprve, když se setmělo, takže nebylo vidět na krok a na hlavu nám padaly zcela neidentifikovatelné předměty, jsem se dočasně jeden druhému ztratili. Občas jsem zaslechl Sophiino zajeknutí, ale tím naše spolupráce končila.
Naštěstí zemětřesení netrvá roky. Délku toho, které jsme prožili, samozřejmě nedovedu odhadnout. Ani jsem se při tom zajímavém úkazu nepodíval na hodinky. Ostatně, mám dojem, že vůbec nešly. Dobila se baterie, nebo do nich praštil nějaký šutr, což však nevidím jako podstatné. Hlavně, že to skončilo a my jsme se mohli opět cítit jako normální lidé. Ačkoliv to trochu přeháním, protože Sophia se hystericky rozeštkala a ze zemětřesení obvinila skleněné oko Anny Pavlovny.
"Zdá se mi, drahá," přerušil jsem ji, "že vliv té cetky poněkud
přeceňujete. Zemětřesení v této části světa není tak výjimečným jevem.
Kdyby nás to zastihlo, dejme tomu, u Staré Paky, "
"Kde je Stará Páka?" zeptala se zamračeně.
Pokusil jsem sejí to vysvětlit, ale zcela bez úspěchu. Stále se vracela k skleněnému oku a trvala na tom, že musíme co nejrychleji vyhledat léčitele Lulu, jehož odborný zákrok zaplaší veškerá nebezpečí. Problém byl v tom, že zemětřesení všechno kolem dokonale zpustošilo a změnilo zcela ráz krajiny. Stáli jsme na místě, které připomínalo vypálené prostory, do nichž někdo naházel navíc handgranáty a pronajal je na důkladné vojenské cvičení.
"Trefíte k tomu léčiteli?" zeptal jsem se zvědavě, "půjdeme na sever, nebo na jih?"
Blýskla po mě hněvivě zrakem, ale zlobu záhy vystřídala naprostá bezradnost. V terénu se rozhodně nevyznala a v skautském oddíle vědomosti nepobrala.
Vtom jsem zdálky zaslechl psí štěkot. Lépe řečeno řádění psí smečky, kterou zřejmě rozparádilo zemětřesení. Také Sophia tyto zvuky zaznamenala a radostně poskočila.
"Jsme blízko usedlosti psáře Trobenka," sdělila mi, "je to největší psí farma na Filipínách."
Podivil jsem se, abych se vzápětí otřásl odporem. Sophia mi totiž vysvětlila, že psí maso patří na Filipínách k vybraným pochoutkám a nejlepší přátelé člověka jsou zde hojně konzumováni. Psář Trobenko dodává alíky do nejluxusnějších restaurací.

"Vaše averze mě nezajímají," upozornila mě, "a přikazuji vám, abyste mě doprovodil k Trobenkovi. Jinak vás na místě zastřelím."
Na tento pokyn jsem pochopitelně slyšel. Vykročili jsme tudíž takřka okamžitě ve směru štěkotu, vytí a výhružného vrčení. Jen jsem doufal, že mi nebude nabídnut pes s bešamelovou omáčkou.
35. ROZSÁPÁNA SMEČKOU
"Neměli bychom se na chvíli zastavit?" navrhl jsem nesměle. "Sotva popadám dech a řev zvířat se mi nezdá dost přívětivý. Což když se následkem zemětřesení nepatřičně rozzuřila?"
"Nesýčkuj, pupkáči!" začala mi tykat, "a hlavně se nelituj! Jestli se zadusíš sádlem, nebo dostaneš infarkt, nikdo tě nebude postrádat! Zbabělec, který se bojí jatečných psů, nemá na zeměkouli co pohledávat!"
Takže jsme pokračovali v usilovném pochodu, až jsme dorazili k zemětřesením zdemolované farmě. Zbyla z ní hromada dřeva, bam-busů a kamení. Mezi těmito stavebninami pobíhala smečka nečekaně vysvobozených psů, nyní pořádně zdivočelých. Rozhodně nevypadali, jako by hodlali v nejbližší době skončit svůj život na pekáči. Cenili zuby, výhružně vrčeli a zlobně poštěkávali. Pak se vrhli proti nám se zuřivostí opravdických šelem. Asi jako prérijní psi na osamělou zebru. Bylo zřejmé, že náš život končí.
Leč stala se podivná věc. Šelmy o mě naprosto neprojevily zájem. Jako bych tady vůbec nebyl. Jatečně potvory se vrhly na Sophii a její půvab je naprosto neoslovil.
"Jsem ztracena!" zaječela, "ty bestie cítí v mém žaludku Rasputinovo oko. Temné síly je nasměrovaly a už je nic nezastaví!"
"Strčte si prst do krku, "poradil jsem jí naléhavým hlasem, "a to zatracené oko vyvrhněte!"
Má rada však již byla k ničemu, protože Sophie v té době již žádné prsty neměla. Chyběla jí podstatná část rukou a psi si na jejích okončetinách hladově pochutnávali. Rozsápali ji záhy celou a nebylo jí pomoci. Do poslední chvíle proklínala Rasputina a Annu Pavlovnu.
Byl jsem z toho celý pryč. Zakrýval jsem si oči, takže ani nevím, který ze psů spolkl skleněné oko. Nemyslím však, že na tom příliš záleží. V každém případě mi Sophie bylo líto a tak strašlivý osud jsem jí rozhodně nepřál.
"A teď jsem na řadě já!" zděsil jsem se, "to nejlepší si ti vzteklouni nechali nakonec. Budu pro ně soustem výživným a kaloricky hodnotným. Pochutnají si na mě tak, jak si ještě nepochutnali!"
Ani jsem se nepokusil uniknout. Jednak nebylo kam a za druhé jsem se v rychlosti nemohl srovnat s tak hbitými zvířaty. Nemám ani špetku naděje. Kupodivu psi nejevili stopy nepřátelství. Dovrčeli a doštěkali. Čučeli na mne vlídně a někteří dokonce vrtěli ocasy. Jako by čekali, až je podrbu za ušima. Čehož jsem se samozřejmě nedovážil. Jediné chňapnutí by se mohlo stát signálem k útoku a toho jsem věru neměl zapotřebí.
Stál jsem nepohnutě jako socha a psy přestalo bavit vrtět ohony. Stáhli je mezi nohy, opovržlivě si mě změřili a odcházeli neznámo kam. Kličkovali mezi zbořeninami a posléze mi zmizeli z očí. Kamarádili se s nečekaně nabytou svobodou.
Zůstal jsem sám, přiznávám, že poněkud otřesen. Podíl na tom mělo i několik zkrvavených vlasů, které zde zbyly po kdysi krásné Sophii Barberro. Ale pak jsem se s tím vyrovnal a rozhodl se prozkoumat nejbližší okolí.
36. ZASE NĚKÝM JINÝM
Zůstat sám mezi troskami a dýchat vzduch plný popele není nic příjemného. Zvláště, když lze spadnout do nějaké jámy, z níž se nevyhrabe ani atlet, natož tlustý, neobratný jedinec. Nechtělo se mi podnikat žádnou riskantní akci, ale na druhé straně nebylo možné strnule přešlapovat na jednom místě. Takže jsem se přece jen rozhoupal.
Zamířil jsem k budově, která ještě jakžtakž držela pohromadě. Vysypalo se pouze sklo z oken a místo dveří zely jen ošklivé černé díry. Ani se stropy to nevypadalo lépe, ale nic bezpečnějšího v okolí nebylo.
Opatrně jsem vstoupil dovnitř a bázlivě se tam rozhlédl. Připadalo mi všechno jako v ošklivém snu. Převrácený a rozlámaný nábytek se zřetelnými stopami krve svědčil o zcela nedávném hororu.
Okamžitě se ve mně probudily detektivní sklony a díky tomu talentu se mi podařilo přečíst bezchybně všechny stopy. Po chvíli mě bylo všechno jasné. Trobenko ukončil svůj život stejným způsobem, jako Sophia Barberro. Také on byl rozsápán smečkou jatečních psů, které zemětřesení osvobodilo z těsných kotců. Je celkem pochopitelné, že okamžitě skoncovali se svým věznitelem a pravděpodobně i mučitelem. Dívat se na zbytky této ojedinělé hostiny však bylo značně deprimující.
Pak mě upoutalo zavazadlo, zřejmě nedávno přichystané k použití. Jeho obsah mě potěšil. Byla zde složená nákladná garderóba a velikost oděvů odpovídala mým rozměrům. Pan Trobenko nepatřil mezi střízlíky. Téměř jsem zajásal, protože mé vlastní šatstvo doznalo během posledních hodin podstatné újmy. Vypadal jsem jako deklasovaný vandrák, bez šancí na společenské ocenění. Při střetnutí s policií bych byl patrně okamžitě uvržen do žaláře a obviněn z čehokoliv.
Samozřejmě jsem se bleskurychle převlékl a v novém ohozu jsem se cítil znamenitě. Od dob, co jsem získal garderobu hraběte Morettiho, jsem se necítil tak skvěle. Leckdo by mě mohl považovat za lva salónů. Bohužel, v blízkém okolí žádný salón nebyl.
Zato se na prostranství před stavením opatrně snesla helikoptéra. Vrčela, jak se mi zdálo, méně, než bylo obvyklé. Je ovšem také možné, že jsem při zemětřesení částečně ohluchl. Leč neoslepl jsem a tím pádem jsem spatřil dva muže, mířící k stavení. Vzápětí vstoupili do stavení a tvářili se potěšené.
"Chvála Bohu, že žijete, pane Trobenko," jásali jeden přes druhého, "nedělali jsme si příliš nadějí, ale tím větší je naše radost! Co by to bylo za slávu, kdyby chyběl vrchní ochutnávač?"
A už mě vlekli do helikoptéry. Ne vzpouzel jsem se a snažil se o přátelské úsměvy. Kdybych řekl, že s panem Trobenkem nemám nic společného, dost možná, že by mě tady nechali. Takhle jsem se měl alespoň na co těšit.
Vzlétli jsme k oboze a já jsem začal nenápadně vyzvídat. Tak jsem se dověděl to, co mě ani trochu nepotěšilo. Pan

Trobenko patřil k největším znalcům psího masa a třikrát získal titul krále labužníků.
Kdykoliv se v zemi konaly slavné psí hody, působil v porotě jako vrchní ochutnávač. Jeho názor byl vždy bezvýhradně respektován.
Muži mi to líčili tak nadšeně, že jsem si říkal, nebylo-li by lépe zahynout při zemětřesení.
37. DALŠÍ NEVÁBNÉ PERSPEKTIVY
Ne, že bych nebyl labužníkem. Rád se dobře najím a úroveň kuchyně dovedu obvykle odborně posoudit. Ale psímu masu jsem se až dosud záměrně vyhýbal. Vždycky jsem se ztotožňoval s názorem, že pes je nejlepší přítel člověka. Přilnul jsem ke všem psům bez rozdílu, od ratlíků po bernardýny. Požívání jejich masa jsem považoval za stejně ohavné, jako lidožroutství. Několik psů, které jsem kdysi choval, žilo u mne jako ve vatičce. Do jednoho zemřeli sešlostí věkem a spí svůj věčný spánek na zahradě pod mým mohutným ořechem. Vzpomínám na ně s láskou, přestože jsem pokousanému listonošovi musel zaplatit značnou částku.
To, co se děje na této části planety, se mi však jevilo, jako středověké barbarství. Lidé, nejenže psy jedí, ale také je chovají jako králíky. Nekonzumují je z hladu, což by se ještě dalo omluvit. Baští je s rozkoší a psí jídla najdete na každém jídelníčku. Dokonce vycházejí zvláštní psí kuchařky.
Vůbec jsem se nedivil, že smečka pana Trobenka využila příležitosti a náležitě se pomstila. Bylo to strašlivé, ale naprosto pochopitelné a spravedlivé. Kdo čím zachází, tím také schází! Pan Trobenko si nemá na co stěžovat!
Přesto musím přiznat, že měl smůlu. Nebýt zemětřesení, mohl teď sedět na mém místě a letět na významnou ochutnávku. Jistě by byl v sedmém nebi a náležitě by se producíroval. Koneckonců, byl to vážený člověk. To jsem si mohl ověřit, protože muži v helikoptéře se překonávali v uctivém obdivu. Celou dobu letu se bavili o psích specialitách a vyzdvihovali mé zásluhy o rozvoj studené i teplé kuchyně. Má pověst byla více než znamenitá a všude se prý tradovalo, že zbaštím pečenou dogu na posezení. Proto také ten bezbřehý obdiv mých průvodců! V jejich očích jsem byl bytostí takřka nadpozemskou. Prokazovali mi úctu v každé minutě naší cesty, která končila před palácem Společnosti pro šíření psích lahůdek.
Byla to honosná, osvětlená budova v místech, kterých se zemětřesení již ani v nejmenším nedotklo. Přilehlý park svědčil jen o slabé dešťové sprše. Na parkovišti stála luxusní auta a všude se hemžili lidé, vesměs hlučně a přátelsky se usmívající. Vše nasvědčovalo mimořádné události.
Naše přistání pochopitelně vzbudilo pozornost. Hlásilo se k nám mnoho lidí a z jejich tváří sálala dobrosrdečnost. Prý byla způsobena hojným pojídáním psího sádla s banánovým džemem. Toto spojení zaručovalo dobrou náladu a stabilní spokojenost. Nejvíc mě však zaráželo, jak spolehlivě mě lidé poznávali. Až jsem se začal domnívat, že Trobenko byl Kozičkinovo dvojče. Ostatně, proč ne?!
Zájem o nás byl tak velký, že jsem neměl nejmenší šanci se ztratit. Král psích konzerv Kojdo mě pozval na drink a jeho šarmu se nedalo odolat. Bar, do něhož jsem vstoupili, se nápadně podobal Playboy klubům. Obsluhovaly zde dívky naoře bez, ale ouška měly pudlí. Vzadu na sukénkách pak měly roztomilé ocásky, jimiž díky japonské aparatuře, dokázaly vrtět. Proč to neříci, byl jsem okouzlen.
"Jak se vám líbí náš Haf haf klub?" otázal se Kojda, "nejsou naše štěňátka mnohem sladší než američtí zajíčkové? Štípnete li některou holčičku do zadečku, zakňučí tak, že se ocitnete na pokraji blaha!"
Zkusil jsem to a pak ještě nejméně dvacetkrát. Trochu jsem se odpoutal od pesimistických myšlenek, leč ne nadlouho. Povinnost zavolala a já jsem nevěděl, jak sejí vyhnout. Tušil jsem, že se řítím do bezedné propasti a mé vnitřnosti se začínaly bouřit už nyní. Odmítaly plnit úlohu ochutnavače a připravovaly mi chvíle nezvládnutelných situací. Odcházel jsem z Haf haf klubu jako v mátohách, protože slavnostní ochutnávka psích specialit měla za chvíli začít.
38. Z DEŠTĚ POD OKAP
Projít prostornou, luxusně zařízenou kuchyní nebylo pro mne žádným potěšením. Omamná vůně připravovaných pokrmů ve mně vzbuzovala pocity krajně nepříjemné. Bylo mi, jako mohamedánovi při vepřových hodech. Ale ze všech stran se na mne usmívali kuchaři, kteří se snažili získat mé sympatie.
"A teď vás, pane Trobenko," šeptal mi do ucha jeden z průvodců, "seznámíme s dámou, bez níž by tento velkorysý podnik vůbec nebyl myslitelný. Je to naše štědrá sponzorka, multimilionářka a milovnice psích pochoutek, paní Růžový Lotos!"
Takže jsem se opět setkal s tou, o které jsem již nechtěl slyšet. Musím ovšem přiznat, že vypadala nádherně a také svůdně. Ještě lépe, než krasotinky z Haf haf clubu. Když mě spatřila, měla obrovskou radost. Oči jí zlověstně zasvítily, čímž dala najevo pocit nesmírného blaha.
"Tak jsme se opět sešli!" zašeptala, "a tentokrát, doufám, na dlouhou dobu. V Thajsku jsme tě velice postrádali. Muže tvého formátu ničím nenahradíš." Ušklíbla se a dodala, "ačkoliv došlo k neuvěřitelnému omylu. Moji lidé dopadli tvého dvojníka. Já bych se samozřejmě oklamat nenechala, ale nebyla jsem u toho a tak došlo k záměně. Ten chudák prý křičel, zeje Kozičkin a prchá od jakési ženy s nahajkou. Takže se stal vydatným soustem pro americké feministky. Jen jsme ho museli oholit."
Nemohl jsem říci, že mi je to líto. Nešlo by to od srdce.
"Ale ty o nic nepřijdeš!" slíbila mi, "tvé vystoupení mělo takový úspěch, že se klientky jen hrnu. Sám jistě uznáš, zeje nemohu zklamat!"
Zasmušil jsem se. "Zapomínáš," upozornil jsem ji, "že jsem vážená osoba, vrchní ochutnávač psího masa Trobenko. Nemůžeš mě jen tak z ničeho nic unést!"
"To už nech na mě!" usmála se sebevědomě, " a klidně se pusť do ochutnávání. Mohu ti při tom radit. My, indiáni, si na psí maso potrpíme. Pod útlakem bělochů jsme alíky jedli z hladu, ale pak jsme se jim naučili rozumět. Je to znamenitá pochoutka, miláčku!"
Zase se mi udělalo nevolno. "Ale pane Trobenko," ušklíbla se, "takto přece nemůžete přistupovat ke své vážené

profesi! Přece nechcete urazit naše výtečné kuchaře! Nebo se raději přiznáte, že jste podvodník?"
Cítil jsem, jak se mi dělá mdlo. Otevíral jsem naprázdno ústa a rukama šátral ve vzduchu. "Uznej miláčku," předla, "že proti mě nemáš žádnou šanci. Raději se dobrovolně vydej do mé moci. U mne je ti přece ze všeho nejlíp!"
To silně přeháněla, ale nepokusil jsem sejí to vyvracet. Uvědomoval jsem si následky svého ochutnávání, jemuž bych se nedokázal vyhnout. Není vyloučeno, že by mě rozlícení kuchaři knockautovali, nebo dokonce uvařili v některém z kotlů.
"Zdá se, že jsi to pochopil," řekla spokojeně Růžový Lotos, " a víš, že jsme si souzeni. Bohužel tě do Thajska musím odeslat už nyní. Sama se několik dní zdržím a nemohu tě mít ustavičně na očích. Určitě by ses zase pokusil zmizet, čímž bys vážně ohrozil svůj život. Abych tě uchránila neblahých myšlenek, poskytnu ti spolehlivý doprovod. Můj malý Malajec Vu se stane tvým stínem a neopustí tě ani na okamžik. Kdybys náhodou začal zlobit, ucítíš na hrdle jeho ostrou dýku. Měj na mysli, zeje to skutečný profesionál bez špetky slitování. Je ti to všechno jasné, miláčku!"
Přikývl jsem, neboť plánování cizích osudů patřilo k jejím oblíbeným specialitám. "To je dobře," pochválila mě, "přeji ti příjemnou cestu a brzy se opět sejdeme v Thajsku. Tam tě plně zaměstnám." Trochu jsem se při té výhrůžce zachvěl, neboť jsem si představil dav litých feministek.
Ale už nezbývalo nic jiného, než opustit psí hody a svěřit se péči mladého malajského vraha. Ani jsem se ho nezeptal, kam mě odváží. Věděl jsem, že prvním cílem je letiště a pak už se mnou bude amen.
39. ÚNOSCEM A ZLOČINCEM
Cestou na letiště se mi uprchnout nepodařilo. Malajec Vu měl oči všude a jeho dýka byla připravena. Také se v jednom kuse výhružně usmíval, což mi způsobovalo mrazení v zádech. Husí kůže ovšem ještě nikomu nepomohla.
Ale pak se stala neuvěřitelná věc. Už jsme téměř nastoupili do letadla, když třeskl výstřel. Malajec tlumeně vykřikl a zapotácel se. Načež se definitivně složil a z ruky mu vypadla dýka. Aby to bylo efektnější, ještě vytřeštil oči a z posledních sil zaskřehotal. "To je čínská mafie. Musíš varovat Růžový Lotos!"
Něco takového mě samozřejmě ani nenapadlo. Zato jsem zvedl dýku a ukryl jí pod kabátem. Bez špetky soucitu jsem nastoupil do letadla a za zesnulého Malajce jsem se ani nepomodlil. Alespoň jsem mu usnadnil cestu do horoucích pekel. Zato jsem byl pln vděku k čínské mafii, kterou po letišti honila liknavá policie. Ale to už se mě netýkalo.
Zaujal jsem v letadle místo u uličky a pozoroval cestující. Nebylo jich mnoho, avšak téměř všichni vypadali podezřele. Docela mě těšilo, že mám pod sakem malajskou dýku neboli křis, účinnou zbraň profesionálních hrdlořezů.
Zaburácely motory a letadlo bylo připraveno k odletu. Vzápětí se vzneslo. Přihopsala šikmooká letuška a nabízela krmi. Mohli jsem si vybrat. Buď uzenou rybu, nebo psí steak. Daleko horší ale bylo, že jsme letěli do Thajska. Asi se mi nikdo nediví, že jsem se na pobyt v této krásné zemi příliš netěšil. Mé zkušenosti mě k tomu opravňovaly.
Ve chvíli, kdy mi letuška strkala pod nos psí pochoutku, jsem se rozhodl, že nebudu zbaběle kapitulovat. To, co dokázali přede mnou jiní, dovedu přeci já taky! Do Thajska, kde bych se stal zajatcem své indiánské ženy, mě už nikdo nedostane! Sáhl jsem pod sako a vytáhl dýku. Pak jsem zbraň přiložil šikmoočce k jejímu pohlednému hrdlu.
"Tohle je přepadení!" zařval jsem, "a taky únos letadla! Chcete-li, můžete to nazvat vzdušným pirátstvím, na termínu mi nezáleží. Ale dejte si pozor, kdo se mi postaví do cesty, toho smetu! A ty, krasotinko, mě odvedeš do pilotní kabiny!"
Letuška nic nenamítala. Dokonce se mi zdálo, že přepadení považuje za příjemné zpestření každodenního stereotypu.
Bez sebemenší překážky jsem došel mezi mírně zvědavými pasažéry na místo určení. Svědomitě jsem přitom máchal dýkou, abych vypadal jako skutečný terorista. Piloti se na mne přívětivě usmívali.
"Kam to bude, pane?" otázal se nejdůležitější muž v letadle, "rádi posloužíme, jsme kulantní podnik. Bude to Írán, nebo Arabské emiráty?"
"Nesmysl!" zavrtěl jsem hlavou, "poletíme do Evropy."
"Na Riviéru?" vyzvídal pilot, "v Cannes právě začíná filmový festival!" Ani s tou variantou jsem nesouhlasil.
"Česká republika," řekl jsem stroze, "Praha."
"Neznám," přiznal se pilot, "je to snad součást Ruska?"
"Není," odmítl jsem jeho domněnku. "Česká republika je srdcem Evropy. Hlavní město Praha je považováno za nejkrásnější město na světě. Prezident Havel je proslulý intelektuál a humanista."
Nic mu to neříkalo. Snaživě se usmíval, ale nevěděl, kam má letět. Byl bezradný, i když jsem pohovořil o Zátopkovi a Čáslavské. Ale v tom se ozval druhý pilot. "Poslyšte," vyhrkl nečekaně," není to někde v sousedství Slovenské republiky?"
"Jistě," zajásal jsem. "Vy znáte Slovensko?"
"Samozřejmě!" div se neurazil, "Slovenská republika je známá středoevropská velmoc. Hlavní město Bratislava. Premiérem je Vladimír Mečiar, světoznámý politik."
"No dobrá," kapituloval jsem, "poletím do Bratislavy. Odtamtud se už nějak do Čech dostanu."
A v duchu jsem doufal, že nebudou uzavřené hranice.

Tlustý muž pod Jižním křížem
1. ZAČÁTEK VELIKÉ CESTY
2. ÚNOS
3. NA HADÍ FARMĚ
4. NEČEKANÁ UDÁLOST
5. VYDÁN NA POSPAS
6. SÁM PROTI MILIARDÁM

7. POCHOD ZA ZÁCHRANOU
8. BIGAMISTOU PROTI SVÉ VŮLI
9. MEZI ŠIŠOMUŠI
10. ODSOUZEN K SMRTI
11. PLAVBA DO NEZNÁMA
12. NÁVNADOU SNADNO A RYCHLE
13. ČERNÝ PÁTEK
14. OLOUPEN
15. NEPŘÍZNIVÁ VĚŠTBA
16. KRUTÉ ALBARDO
17. PŘEKRÁSNÁ FARMA
18. U VYNÁLEZCE BUŇULKY
19. NAPOLEON NADRANC
20. MRKACÍ CÍSAŘ A TARANTULE
21. PO UŠTKNUTÍ
22. KOMPLIC RŮŽOVÉHO LOTOSA
24. Z KLECE DO KLECE
25. NERADOSTNÉ VYHLÍDKY
26. VEČERNÍ NÁVŠTĚVA
27. PEREZ SI ODSKOČIL
28. JMENUJI SE GONZALES
29. ŠATY PO HRABĚTI
30. MŮJ PRVNÍ SMOKING
31. NOVÁ ZNÁMOST
32. ŠTĚSTÍ NECHODÍ PO HORÁCH
33. STAROSTI S PENĚZI
34. NÁROČNÁ ŽENUŠKA
35. ROZMLUVA S DÁMOU
36. MAJÍ O MNE ZÁJEM
37. MYŠLENKY NA ÚTĚK
38. POZORUHODNÁ NABÍDKA
39. MOŘE JE KLIDNÉ
40. DALEKO OD BŘEHU
41. MUŽ PŘES PALUBU
42. ČEKÁNÍ NA ŽRALOKA
43. NEŠIKOVNÝ ROBINSON
44. NA POKRAJI SIL
45. SPADLA Z NEBE
46. VZDUCHOPLAVCŮV ÚKLAD
47. TEPLY OBĚD
48. POSTAVME SI DŮM
49. POUHÝ OTROK
50. ÚTĚK
51. ŽRALOČÍ HRA
52. KOČIČÍ OSTROV
53. OBELSTĚN
54. LOVCI KOČEK
55. V PŘÍSTAVNÍM MĚSTĚ
56. MÍSTO PO PROBODENÉM
57. ÚSPĚCH
58. KUCHAŘ ZE SAN BRUNHILDA
59. NOČNÍ PŘEPADENÍ
60. CESTA DO HOR
61. VYSTUP
62. SMARAGDOVÁ HORA
63. OBKLÍČENI
64. ZKLAMAL JSEM
65. ČEKÁ MĚ ŠPITÁL
66. NEDOKONČENÁ CESTA
67. Z VRTULNÍKU DO MUČÍRNY
68. PSYCHIATRICKÁ AKCE
69. ZACHRÁNĚN
70. VE SPÁRECH POLICIE
71. V MARTINÉZOVÝCH KLEŠTÍCH

72. DÁMSKÁ NÁVŠTĚVA
73. NA SVOBODĚ
74. NEJTLUSTŠÍ ŽEBRÁK SVĚTA
75. POSLEDNÍ SETKÁNÍ S RŮŽOVÝM LOTOSEM
76. JEDU NA SICÍLII

TLUSTÝ MUŽ OPĚT NA CESTÁCH

1. PŘÍLIŠ VELKÉ BŘICHO
2. UNESEN BÝVALOU CHOTÍ
3. MÁM OČI POSVÁTNÉ KRÁVY
4. TYGR MÁ RÁD LIBOVÉ
5. OPUCHLÝ PLAVEC
6. STÁLE ŽÁDNÁ POHODA
7. ZACHRÁNĚN SLONEM
8. DLOUHO TO NETRVALO
9. Z LAPÁKU DO LAPÁKU
10. SE SMRTÍ NA JAZYKU
11. DOBRÉ SRDCE MÉ ŽENY
12. PRCHÁME ZA POHODOU
13. KLOPOTNÝ LET DO RÁJE
14. MAJETEK MÉ ŽENY
15. OBĚŤ FEMINISTEK
16. STRAŠNÉ VYHLÍDKY
17. V RAKVÁŘOVÝCH SLUŽBÁCH
18. MOŘSKÝ VLK SE UPIL
19. PŮJDEME KE DNU?
20. SÁM V RAKVI
21. TROSEČNÍK VE ŠPATNÉM STAVU
22. ZEMĚ NA OBZORU
23. PÁTEK MEZI OŘECHY
24. KUCHAŘ A VRAH
25. ROBINSONŮV KONEC
26, VRÁTILA SE
27. ALKOHOLIK, ZMÍTANÝ OCEÁNEM
28. PAŠERÁKEM SNADNO A RYCHLE
29. NELÍTOSTNĚ OPEROVÁN
30. NOVÉ NEBEZPEČÍ NA OBZORU
31. NÁROČNÝ ÚKOL
32. MILENEC NESMÍ ZKLAMAT!
33. ČERNÁ MAGIE SE PREZENTUJE.
34. UPROSTŘED ZEMĚTŘESENÍ
35. ROZSÁPÁNA SMEČKOU
36. ZASE NĚKÝM JINÝM
37. DALŠÍ NEVÁBNÉ PERSPEKTIVY
38. Z DEŠTĚ POD OKAP
39. ÚNOSCEM A ZLOČINCEM